MIHAIL BICA

Nori în derivă

Nigredo

Mihail Bica

NORI ÎN DERIVĂ

(Impresii şi însemnări)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BICA, MIHAIL
Nori în derivă : impresii şi însemnări / Mihail Bica. - Arad : Nigredo, 2009
Bibliogr.
ISBN 978-973-88705-1-2

821.135.1-94

MIHAIL BICA

NORI ÎN DERIVĂ

(Impresii şi însemnări)

NIGREDO

Mihail Bica

Membru al Societăţii Române de Haiku din Bucureşti, precum şi al Societăţii de Haiku din Constanţa.

Debut editorial:
Clepsidra spartă (plachetă), Editura Ambasador, Târgu-Mureş, 1999

Publicat: *Rănile tăcerii* (haiku-uri şi poeme în versuri albe), Editura Nigredo, Arad, 2007

Publică în:
„Cuvântul liber" (proză scurtă) – cotidian din Târgu-Mureş
„Târnava" (micropoeme şi haiku-uri) – revistă de cultură şi artă din Târgu-Mureş
„Albatros" (haiku-uri) – revista Societăţii de Haiku din Constanţa
„Haiku" – revistă de interferenţe culturale româno-japoneze din Bucureşti (haiku-uri)

Prezent în antologii:
Antologia de haiku – Constanţa, 2001
Bucurii efemere – Târgu-Mureş, 2002
Aroma de nea – Editura Ardealul, Târgu-Mureş, 2003
Salutându-l pe Basho – Cartea Festivalului Mondial de haiku: Mamaia, 2005, Editura Boldaş, Constanţa
Antologie de poezie şi comentarii – Valentina Becart, Editura Pan Europe, Iaşi 2008

Scurtă lămurire

Ce se vor aceste scrieri?
Ele sunt cioburi de trăiri, de sentimente izvorâte dintr-o lungă perioadă de timp, acoperind peste patru decenii de viaţă transpuse în notaţii, săvârşite într-un jurnal.
Aşadar, rândurile care urmează îşi trag seva din însemnările făptuite în acele caiete, acestea învârstate fiind cu gânduri şi căutări existenţiale, cu nedumeriri şi zbateri inerente oricărei vieţi derulate în vremuri atât de tulburi, ciudate şi pestriţe precum cele din ultimele două decenii.
Aşa încât, vieţuirea acestora nu se putea să nu mă ducă la mari descumpăniri, apoi la uimiri!
Or, de aici şi până la scris, ca act defulator, nu mai este decât ... o jumătate de pas, pas care am simţit că trebuie să îl săvârşesc...

Mihail Bica

Moto:

Personal mă consider mai degrabă un bun cititor.
Am cutezat să scriu...
Dar tot ce am citit sunt mai importante decât cele pe care le-am scris, pentru că, de citit, citești numai ce îți place, pe când de scris, scrii nu întotdeauna ceea ce ți-ai dori să scrii, ci numai ce ești în stare să scrii.

(După o afirmaţie a lui J.L. Borges)

Despre mine şi despre anotimpuri
(1)

În tot ce mă înconjoară îmi caut propriu-mi suflet; mă bucur nespus de mult când mă regăsesc într-o adiere de vânt discretă care înfioară frunze abia iţite la început de florar…
Apoi, mai târziu, îmi place să mă regăsesc în vesele triluri de păsări, în tunete şi în norii grăbiţi care varsă potop de ploaie peste însetata natură.
Mă încântă, mai apoi, ivirea surâzătoare a soarelui, după ce ploaia a trecut tot aşa de subit precum a şi venit.
Mă copleşeşte, mai târziu, parada culorilor de la finele de răpciune şi aerul de cristal al dimineţilor.
Căderea leneşă, resemnată, a frunzelor îmi evocă scurtimea vieţii, vegetale şi umane…
Vine, apoi, grabnic, frigul învăluitor, pustiitor, a tot ceea ce a fost atât de delicat şi de încântător.
Sosesc curând şi primii fulgi de omăt învârtejindu-se în aerul vaporos şi umed, acoperind, uniformizând totul în alb: rece şi pur.

Despre iernile de altădată
(2)

Unde sunt iernile cu zăpezile îmbelşugate, când săniuţele zburau ca vântul, văzduhul spintecat biciuindu-ne şi pişcându-ne obrajii, dureros şi parcă în duşmănie, urlându-ne, şuierându-ne în urechile muşcate de ger, vrând parcă să ne smulgă capetele de pe umeri? Unde sunt…

Despre anumite plăceri
(3)

Ani în şir am alergat bezmetic după plăceri; în bună parte, efortul nu a fost în van…
Foarte curând, însă, aceste soiuri de satisfacţii mi-au adus căinţă şi durere.
…Numai plăcerile intelectuale, spirituale, obţinute în bună parte prin îndelungi lecturi, numai ele mi-au mângâiat, şi îmi mai mângâie încă, viaţa, existenţa.
Lectura cărţilor mi-a provocat apropieri nevăzute cu oameni de altădată, cu trăirile, cu gândurile şi cu simţămintele acestora: durerea şi bucuria lor fiind şi ale mele.
Am apreciat, şi apreciez, scrierile care mi-au îmbogăţit gândirea, simţirea şi voinţa, încercând să mă bucure de viaţă.
De aceea, de cele mai multe ori, coborând din lumea închipuită a scrierilor, în lumea cea reală, am suferit şocul crunt al realităţii crude, şfichiuitoare, neiertătoare.
În tot ce am făptuit, pe tărâm spiritual, răzbat anii copilăriei, răsunetul acelor timpuri atât de îndepărtate şi, totuşi, atât de apropiate inimii mele!

Despre zgomotul secundelor
(4)

Un foarte mare neajuns al felului meu de a fi, de a privi lumea, viaţa, este teama de viitor, de ceea ce îmi rezervă ziua de mâine.
Să perseverez, cu orice preţ, lăsând temerile deoparte, fără teamă de ridicol şi de eşec, întrucât ceea ce astăzi pare a fi naiv sau comic, mâine poate deveni un succes aplaudat.
Timpul, timpul se grăbeşte năucitor…
Secundele picură cu un zgomot infernal, sfâşiindu-mi inima.

Despre cunoaştere
(5)

„Cel ce cunoaşte oamenii este înţelept. Cel care se cunoaşte pe sine este iluminat. Cel care învinge oamenii este puternic; cel care se învinge pe sine este foarte puternic.” (Lao Tzî)
În parte, m-am învins – continui să mă înving! Şi, totuşi, cât de slab sunt!...

Despre ce e bine a se evita
(6)

În viaţă, şi în chestiunile literare, este bine a se evita gravitatea, sobrietatea. Mă zbat pentru a ocoli această molimă sinistră, însă ea revine, de fiecare dată, cu îndârjire, năpădindu-mă.
Lupta cu propriu-mi demon, cu propriile mele nemulţumiri, insatisfacţii şi năzăreli, altele decât cele ale majorităţii oamenilor, starea mea de veşnic nesatisfăcut, combinată cu o sensibilitate deosebit de acută, mă transpune într-o situaţie de vulnerabilitate teribilă, dezastruoasă.

Despre ce cauţi şi ce anume găseşti
(7)

Bărbatul caută nevasta-alifie, nu nevasta-cactus...
De aici şi imensul excedent de femei-cactus libere pe toate meridianele.

Despre compromisuri
(8)

Demult trebuia sa fi învăţat că fără a da, nu poţi primi, că nu poţi ajunge niciunde dacă nu cazi de acord să faci şi lucruri pe care nu le doreşti. Până la urmă eşti ceea ce dăruieşti, nu ceea ce păstrezi…

Despre vane închipuiri
(9)

Multele, prea multele mele iluzii îmi întreţin focul suferinţei; prin urmare, ar fi util, şi nimerit, să-mi extirp aceste închipuiri care îmi schilodesc sufletul de atâta amar de vreme.
Mi-am dat seama că mă îngrozeşte mai mult plăsmuirea-mi zănatică decât realitatea, ce-i drept cruntă şi ea, însă cu mult mai tolerabilă decât tiranicul, năstruşnicul gând.
Din pricina acestor gânduri chinuitoare, sufletul meu stă ghemuit, chircit ca un melc în cochilie după ce a încasat un bobârnac zdravăn în antene.
Chiar de sunt pirpirii, nădejdile nu trebuie să mă părăsească nicicând.
Datoria mea supremă este să fiu fericit, spulberându-mi neuitarea.
Să merg, cu orice preţ, doar înainte, uitându-mi trecutul.
Să nu mă mai justific şi să nu mă mai plâng!

Despre vremuri şi grămada de bălegar
(10)

Prea mulţi nori s-au adunat deasupra sufletului meu, şi aceasta cam de multă vreme, ei neîndurându-se a se risipi…
Nervii mei, inteligenţa mea, atâta câtă oi mai avea, refuză cu îndărătnicie aceste vremuri bizare, şubrede, anapoda.

Pe zi ce trece realizez, tot mai mult, că tot ce a fost vis, năzuinţă, elan – rămân himere.
Cât despre mândria mea, din tinereţe, şi de după, aceasta se aseamănă teribil de mult cu cea a cocoşului pintenat cocoţat pe grămada cea mare de bălegar din ograda cu orătănii!

Despre dorinţe
(11)

Mi-e plină inima de vânătăi, de cicatrice, de pe urma loviturilor primite…
Depun mari eforturi pentru a-mi împlini două doleanţe: aceea de a uita şi de a putea spera.

Despre ce am învăţat pe din afară
(12)

Pe de rost ştiu numai dorul şi tristeţea care mă cuprind înăbuşindu-mă.
În toată existenţa mea nu am ştiut să mă lupt decât cu mine însumi, nu prea am reuşit să mă impun altora, nereuşind aproape niciodată ca să fiu convingător în demersuri.
Am ştiut, m-am priceput, în schimb, să sufăr precum un câine lingându-şi rănile în singurătate!

Despre copilăria-mi…
(13)

În fond, copilăria mea nu a fost una fericită, nebucurându-mă de soarele cald al tandreţei, al afecţiunii. Am fost, în schimb, potopit de interdicţii şi de exigenţe de tot soiul.

Aşa că, subscriu întru totul la acea afirmaţie conform căreia cei care rămân optimişti, încrezători în destinul lor, de-a lungul întregii lor existenţe, păstrându-şi, în pofida încercărilor şi obstacolelor, încrederea în viaţă, aceştia sunt cei care au avut parte de o copilărie fericită.

Despre ce mă doare
(14)

Încerc să spun tot ce am pe suflet – oare se poate spune chiar totul? – unor apropiaţi ai mei; aceştia însă fie că nu îmi înţeleg frământările, fie că sunt sătui de-ale lor, tot timpul manifestă o stare de plictis, de nepăsare, străduindu-se să schimbe subiectul...

Despre veveriţa captivă
(15)

În vizită la un cunoscut, coleg de breaslă…
La capătul coridorului zăresc un superb şi, totodată, gingaş locuitor al pădurii: o veveriţă captivă într-o colivie!
Dorul ei de brad răzbate din fiecare salt, atât de crunt şi de drastic limitat!…

Despre cum sunt eu
(16)

Cum mă văd eu? Iată-mă: un temperament vijelios, uneori necontrolat, aşezat pe o inimă caldă, omenească, o fire în care coexistă mari frumuseţi, precum şi izbucniri, ieşiri surprinzătoare, de neînţeles.
Consider însă că balanţa nu se înclină spre partea cea alarmantă, periculoasă!

Despre un anume fel de ambalaj
(17)

Atracţie fizică?
Dezbracă omul de ambalajul lui de piele, şi vezi apoi dacă te mai atrage!

Despre mulţumirea sufletească
(18)

Consider că, pentru a fi mulţumiţi de cineva, trebuie ca, mai întâi, să fim mulţumiţi de noi înşine.
De aproximativ şase ani îndur, pe nedrept, fără a avea însă posibilităţi de contestare, groaznice umilinţe pe tărâm profesional: nu sunt întrebat, nu am cuvânt, nu sunt auzit.
Sunt un figurant silit, nevoit, să stea neputincios la circul afirmării şi al propăşirii celorlalţi.
Lovit din atâtea direcţii sufletul meu se se chirceşte, se întunecă, surâsu-mi dispare, privirea-mi se înceţoşează, chipul mi se urâţeşte…
Spiritul mi-e înecat de griji şi de dureri, inima mi-e plină de amărăciune.

Despre pădure
(19)

Pădurea – o vagă amintire a unui rai defunct, un dar făcut de Dumnezeu omului, aceluia care, neascultându-i porunca, a fost izgonit din paradisul pentru el făurit, fiinţa numită om refugiindu-se în sânul naturii, unicul loc care mai păstrează crâmpeie din bucuriile edenice, paradiziace, locul în care dacă intri eşti cel mai aproape de Atot-Creatorul.
Când spui pădure nu se poate să nu te gândeşti la:
– muzicalitate (foşnetul de frunze, susur de izvoare, cântec de păsări);

– animare (vieţuitoarele pădurii, însemnând vitalitate, freamătul vieţii);
– liniştea, caracteristica esenţială a pădurii; această linişte însă nu este… linişte, ci liniştire: un fond sonor calm, fără nimic ţipător, supărător, violent, doar armonie odihnitoare, plăcută, râvnită de sufletul omului.
Astăzi, din păcate, ai noştri codrii trosnesc sub lamele motoferăstraielor ucigătoare de arbori în folosul a doar câţiva oameni, bine cramponaţi de inima tăcutei păduri.
Cad victimă milioane de arbori, distrugându-se superbe peisaje, adăposturi de păsări şi animale, prăpădindu-se izvoare de mirifice pâraie şoptitoare de vechi poveşti silvestre.
…Şi armata de silvicultori consimte, tace: doar pentru a mai dobândi, încă şi încă, nişte bani murdari, amăgitori.

Despre o anume nelinişte
(20)

Ceea ce ar trebui să ne neliniştească cu adevărat, în modul cel mai cumplit cu putinţă, este faptul că suntem împresuraţi de îngrijorător de puţini oameni cinstiţi, cumsecade, nefăţarnici. De unde şi zădărnicia eforturilor noastre spre mai bine.

Despre rădăcinile tristeţii
(21)

Tristeţea cea adâncă îşi are obârşia îndeobşte într-o stare bolnăvicioasă a trupului.
Şi chiar dacă trupul nu este încă bolnav, prin mijlocirea tristeţii boala îşi află o ideală nişă de pătrundere în suflet şi în trup, încet - încet

măcinându-l, decimându-l.
Ea, tristeţea, este precum otrava: este posibil să îţi placă, însă nu are cum să îţi priască.
În opoziţie cu tristeţea, fericirea este cea mai frumoasă dintre privelişti!
Printr-o comandă genetică am avea obligaţia de a vieţui în chip fericit, având datoria capitală de a nu ne da bătuţi până ce nu am încercat toate posibilităţile de accedere către culmile cele luminoase ale fericirii.
Şi a nu se uita: nu se poate să fii fericit fără să vrei, fără să îţi doreşti această stare din toată adâncimea sufletului tău!

Despre o metamorfoză cu un anume sens
(22)

Bulbucii de apă… din ce sunt alcătuiţi? Fireşte, sunt compuşi din aer şi din apă.
După ce se sparg, unde se duc elementele alcătuitoare?
Apa jos rămâne, aerul se ridică!…

Despre orientarea anumitor căutări
(23)

În afara noastră ne găsim foarte puţine, şi amăgitoare, remedii ale neajunsurilor existenţei; personal am încercat şi mai rău m-am complicat.
Acum caut soluţii în mine însumi…
Nu ştiu de ce mă frământ, mă zbat, irosindu-mi atâta energie, fizică şi sufletească, când, în fond, fleacuri sunt toate, nimicuri la urma-urmei.
Caut, de la o vreme, să desfăşor activităţi spirituale pentru a-mi alunga temerile, frământările, necazurile atât de corozive de suflet şi de nervi.

Despre cele două broscuţe
(24)

Zice-se că două broscuţe pică într-o oală cu lapte; una nu face nimic, cealaltă dă din lăbuţe.
Prima se îneacă, a doua se face unt!
Un sfârşit leneş, altul… harnic, truditor!

Despre surâs
(25)

Râsul se pare că este o formă brută, necizelată a zâmbetului, a surâsului. Deşi, în ordine, mai întâi apare surâsul, abia după aceea râsul, cel ce precede râsul, zâmbetul, este perfecţiunea acestuia…

Despre legi
(26)

Legile, atât în trecut cât şi în prezent, însă mai ales în prezent, sunt precum nişte pânze de păianjen prin care ţânţarii şi musculiţele se prind lesne, însă bondarii, cărăbuşii le rup şi trec prin ele cu nepăsare.
Aşa că degeaba te enervezi, tu muscă ori ţânţar de nu ai… pondere de bondar, plasa te va reţine!

Despre felul de a fi al unor arbori
(27)

Salcia: aplecată deasupra apelor, mă face să mă gândesc la inexorabila scurgere a timpului şi la a mea neputinţă de a opri clipele; îmi evocă melancolia, tristeţea – mai ales salcia plângătoare!

Mesteacănul: arborele cu scoarţa cea mai albă, cu frunzele sub formă de inimă! Portul acestuia este fragil, cochet şi delicat…
Plopul: datorită neîncetatei mişcări a frunzelor, cu şoaptele şi legănarea lor, această specie îmi induce o stare de nelinişte, de agitaţie. Varietatea de plop tremurătoare este cea mai în măsură să îmi stârnească o astfel de senzaţie; frunzele acestui soi de plop au peţiolul aproape plat, astfel că, la cea mai mică adiere de vânt intră toate în alertă.
În momentele de calm atmosferic, acest arbore îmi evocă părăsirea, abandonul, melancolia.
Fagul: înseamnă pentru mine simetrie, armonie, linişte.
Iar stejarul: putere, neclintire, maiestuozitate, perenitate.
Molidul: este sobru, întunecat, un mare taciturn, atâta vreme cât nu este stârnit; atunci când furtunile îl provoacă, acesta devine năprasnic, mânios.
Bradul: este mândru, impunător şi elegant. Îmi sugerează linişte, nepăsare, dor de înălţime.
Scoruşul: frunzele acestuia sunt delicate, fragile, toamna colorându-se în roşu-gălbui încântător, iar fructele devin roşii-cărămizii, mult gustate de urşii carpatini.
Vieţuind alături de molid şi de fag, scoruşul aduce o notă de veselie blândă în sobrietatea şi tăcerea acestora.
Teiul: între florile de arbori, floarea de tei este ceea ce e cântul de privighetoare între păsări!

Despre resemnare
(28)

Trăim în nelinişte, spaime şi în suferinţe morale.
Sfat, pentru mine, pentru tine… gândurile neplăcute, negative, care roiesc în preajma noastră, şi pe care nu le putem înlătura, faptele generatoare consumate fiind, este bine să le dăm uitării.
Dacă nu se poate, hai să ne obişnuim cu ele!

Despre vremuri bune, vremuri rele…
(29)

După multă vreme bună, urmează obligatoriu şi vremea cea rea, suferinţa. Numai că duratele şi intensităţile acestora nu sunt uniforme, nu trag în mod egal în balanţă.

Despre lecturi şi viaţa cotidiană
(30)

Prin tot ce am subliniat în cărţile citite, m-am subliniat pe mine însumi. Am încercat să mă îmbogăţesc spiritual, să trăiesc mai multe vieţii prin lecturi diverse, preferând de departe jurnalele, memoriile.
Apoi, am trecut la… uciderea tuturor viselor mele, prefăcându-mi-le în crunte realităţi.
Ceea ce am exploatat la maximum, folosindu-mă, în totalitate, de acest drept inalienabil al acestei existenţe, este dreptul la tristeţe!

Despre timiditate
(31)

De când mă ştiu am fost un timid…
Aş califica această stare de spirit ca fiind una destul de ciudată, o dimensiune care obligatoriu duce către un singur final: singurătatea.
…Ceea ce am şi devenit: un mare singuratic; neînţeles, de foarte multe ori, nici chiar de mine însumi.

Despre ticluirea de poezii
(32)

Cu o minte total raţională nu se pot scrie poezii.
Acest gen de literatură are nevoie, implică o sensibilitate maladivă, un soi de nebunie aproape, o anormalitate de percepţie precum şi un vocabular, bagaj lingvistic, transfigurat.

Despre neliniştea codrului
(33)

Pădurea, dezbrăcată de veşmântul ei de frunze, încearcă să-şi doarmă somnul nepăsător şi calm al iernii, aşteptând sosirea zăpezii…
Zadarnică aşteptare însă, în plină lună a lui ghenar!
Lipsindu-i plapuma de omăt, odihna codrului este incompletă, neliniştitoare.

Despre infernul interior
(34)

Fondul tristeţii mele se constituie din suma temerilor, a neajunsurilor, a eşecurilor, a nedumeririlor, a cumplitelor nelinişti care m-au împresurat şi m-au frământat devastator încă de la începuturile mele.
De la o vreme încoace, prin gânduri negative sistematic nutrite, cu osârdie, îmi transform clipele, orele, zilele în infern, în coşmar.
Am o veritabilă poftă de nefericire, o nestăpânită nevoie, parcă, de a-mi chinui sufletul, prin infuzie de gânduri negre, gânduri care vin valuri-valuri de undeva din străfundul fiinţei mele.
Nimic solid în toată viaţa, în toată existenţa noastră, în pofida unei aparenţe contrare, amăgitoare.

Astfel, din amăgiri în amăgiri înaintăm spre finitudine; deşi totul concură, conspiră, pentru a ne ascunde ţinta înspre care ne îndreptăm, nouă ne place să uităm, să ignorăm finalul…

Despre ţinerea de jurnal
(35)

Scriu un jurnal intim de mai multe decenii; în felul acesta încerc a mă împotrivi firii care este râvnitoare de uitare, de acea uitare care ne scuteşte de multe poveri.
…De aici şi multele-mi nostalgii copleşitoare!

Despre mutismele mele
(36)

Fiind un taciturn sadea, mutismele mele sunt interpretate, de către cunoscuţi, ca fiind distante, dispreţuitoare, ironice.
Ori, nu este tocmai aşa, deşi, în parte, aceste însuşiri ale intenselor mele tăceri au şi nuanţe de acest fel.
De cele mai multe ori neacceptându-mă pe mine însumi, aşa cum sunt, şi nici mediul în care hălăduiesc, ajung să fiu, să devin un mare nesuferit semenilor mei.

Despre o întâlnire
(37)

Dacă arta se naşte acolo unde sufletul se întâlneşte cu natura, atunci sufletul meu a beneficiat de mai multe favoruri; este adevărat că pentru dobândirea acestor binefaceri am început să păşesc către marea întâlnire încă din frageda-mi copilărie.

Despre o coabitare
(38)

Convieţuiesc cu cineva care încearcă, de cele mai multe ori reuşind, să mă călăuzească; acel cineva poartă numele meu…

Despre nevoia de exprimare
(39)

O cruntă, dureroasă chiar, trebuinţă, necesitate de a mă exprima m-a determinat, din copilărie încă, să doresc aprig, cu încrâncenare, din răsputeri, să încep să mă exteriorizez scriind.
Odată cu trecerea vremii, mi-am dat seama că existenţa mea, a noastră, se scaldă într-un mare inexprimabil, într-un iureş de inefabil.
Este o imensă reuşită dacă poţi măcar să ajungi în preajma gândurilor, a sentimentelor, putând face doar aluzii la ceea ce ţi se întâmplă. Atât.

Despre închiderea cercului
(40)

Venind, cu mulţi ani în urmă, în localitatea S., dintr-o dată viaţa mea, până atunci lâncedă, liniară, monotonă, precum luciul unei ape stătătoare, subit deveni clocotitoare, aventuroasă, antrenantă.
Apoi, trecând anii: din nou nicio undă, niciun val…
Se închide, oare, cercul?

Despre scris şi citit
(41)

Incontestabil, pentru citit trebuie să ai o nobleţe sufletească, iar pentru scris: un har dumnezeiesc!
Dar, de cele mai multe ori, nobleţea sufletească a lecturii se împleteşte, converge către harul cel divin al scrisului.
Acest har înseamnă să arzi, să te laşi mistuit de flăcări – apoi cenuşa ta să ţi-o spulbere vântul în cele patru zări…

Despre cea dintâi ninsoare
(42)

Ninge vesel la lumina felinarelor; fulgi mari de zăpadă, uşori, rari, zburdă jucăuşi, purtaţi de către o rafală de vânt, apoi se aşază în strat subţire, străveziu, pe pomii cu frunze necăzute încă, pe acoperişul caselor, pe căciulile oamenilor şi pe obrajii fragezi, îmbujoraţi ai unui prunc care vede pentru prima oară fulgii de nea…

Despre tristeţi şi alinări
(43)

Gânduri nefaste vin şi îmi pricinuiesc vii suferinţe, ca şi cum ace înroşite în foc mi-ar pătrunde în carne.
Totul se transformă apoi în tristeţe abisală.
Două mângâieri mi-au mai atenuat până acum mâhnirile, amărăciunile: cărţile şi prietenele.
Dacă cărţile nu mă dezamăgesc, prietenele tind să devină…altceva, mai puţin plăcute, mai puţin mângâietoare, mai puţin înţelegătoare.

Despre ploi
(44)

Vreme multă m-am tot întrebat de ce oare ploile, apa şiroindă prin jgheaburi, stropii bătând puternic ţiglele acoperişurilor îmi produc o stare de bine reconfortantă.
Explicaţia este simplă: eu văd ploaia ca pe o dezolare în stare lichidă, ca pe nişte negre gânduri în apă prefăcute; mai pe scurt, sufletu-mi materializat.

Despre fericire
(45)

Dacă fericirea decurge din tehnica, ori arta, de a nu-ţi dori decât ceea ce poţi îndeplini, realiza, cu certitudine, atunci eu sigur nu am fost, şi nu am să fiu, un fericit.
şi asta din două pricini:
1) niciodată nu mi-am dorit, cu ardoare şi cu asiduitate, ceva anume;
2) chiar dacă, arareori, am năzuit după câte ceva, am fost mult prea laş, lăsându-mă năpădit de prejudecăţi, pentru a le mai înfăptui cu tot dinadinsul.
Aşadar, nu fără repere, ţinte, putem vieţui cu depline satisfacţii, ci cu ţeluri certe, proporţionale cu ale nostre posibilităţi.

Despre râs
(46)

Deşi am citit Caracterele lui La Bruyere, la cincisprezece ani deja, una din greşelile capitale ale existenţei mele este că am tot aşteptat fericirea pentru ca aceasta să îmi declanşeze buna dispoziţie, râsul.

Ori, secretul dobândirii acestei stări este să râzi cât mai mult… Şi să gândeşti cât mai puţin!
…Căci viaţa se scurge vertiginos!

Despre savurarea vieţii
(47)

Ciorchinele numit „viaţă” l-am mâncat, cu nesaţ; şi deşi strugurii erau copţi, dulci, eu am uitat să-i savurez, bob cu bob, unul câte unul.
Dacă nu aş fi uitat acest fapt, reuşeam, poate, să mă bucur, minut cu minut, de fiecare „dumicat” de timp, în acest fel viaţa devenindu-mi, cred, mai plăcută, mai tolerabilă.

Despre case
(48)

În drumurile mele, legate de profesie, prin sătuce izolate şi prin cătune, nu o dată am avut prilejul să remarc cum casele mor odată cu stăpânii lor; în mediul rural fenomenul este parcă mai evident, mai presant şi mai copleşitor decât la oraş, unde se aciuează tot felul de şmecheroşi „isteţi” dând viaţă caselor.

Despre o... Casă!
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(49)

Azi s-a demolat, parţial, casa bunicilor materni…
Au rămas doar cei patru pereţi ai clădirii, cu rama uşii, cu pervazul ferestrelor.

Partea casei care mai persistă are înfăţişarea unui om teribil de mutilat: pare a fi o fiinţă – atât de dragă mie! – ciopârţită, cu membrele tăiate, cu ochii scoşi (!)
Pătrund în… casă (în realitate rămân tot sub cerul liber, pătat cu câţiva nori albi, din înălţimea căruia se revarsă o căldură necruţătoare).
În „casă”– molozuri, pereţi albi, galbeni, ţigle sparte, înnegrite de fum, de ploi, de vremuri…
Iată, aici, lângă acest perete erau cele două paturi ale bunicilor, aici masa, iar aici – soba… imediat lângă sobă – uşa misterioasă care dădea în camera, tot atât de tainică a enigmaticului Niculai…
Brusc am o ciudată senzaţie că mâini răuvoitoare, ucigaşe, îmi suprimă copilăria şi nicidecum o casă veche, bătrânească: dar această casă mi-a ocrotit copilăria, aici petrecându-mi cea mai frumoasă parte a existenţei mele, primii mei ani de viaţă.
Aici, în casa care a fost, precum şi în natura din preajmă, doar aici îmi găseam libertatea, liniştea, copilăreasca-mi fericire; doar aici, în casa bunicilor mei…

Despre neputinţa cuvintelor
(50)

Simţurile, trăirile mele, au fost – şi sunt – învălmăşite, confuze, fiind rezultatele unor impresii diferite, de ale căror obârşii nu reuşesc să dau nicicum.
Am încercat, şi încerc şi în prezent, măcar să dau un nume acestor sentimente, simţiri, prin consemnări în jurnal, alambicări în micropoeme, ori în poeme în vers alb.
De fiecare dată, oricare ar fi fost modalitatea de exprimare, cuvântul – oricât de ales, de prelucrat, ar fi fost! – mi s-a părut a fi prea puţin sugestiv, insuficient de cuprinzător, grosolan chiar, sărac în vibraţii

pentru a-mi reprezenta, a-mi defini trăirile, sentimentele.
Cu toate acestea, persist în a căuta cuvintele potrivite…

Despre mintea cea din urmă
(51)

Traiul nostru este precar şi efemer.
În scurta noastră existenţă, cu toţii ar trebui să fim modeşti, sinceri, iubitori, smeriţi, mai ales smeriţi.
Însă duhul cel rău, care sălăşuieşte în făpturile noastre, ne împinge pe alte făgaşe, tentante în aparenţă, în realitate atât de înşelătoare fiind.
În tinereţile noastre hălăduim fiecare pe aceste drumuri cu ţinte, cu finaluri, parşive. Şi chiar dacă vedem că suntem pe calea cea greşită, ne place să persistăm în greşeală, încercând, iar şi iar, imposibilul, zadarnicul, prisoselnicul. Abia după ce acumulăm decenii bune de vieţuire, ne dăm seama că viaţa toată ne-am irosit-o pe nimicuri, alergând după himere.
Şi atunci, ne întoarcem cu faţa spre Cel la care tot timpul ne-am gândit, neacordându-i însă suficientă încredere, importanţă, ascultare.
Aproape de capătul drumului, realizăm că ţinta pentru care ne-am irosit timpul şi energiile este părelnică, iluzorie. şi atunci, ne oprim blocaţi, ridicându-ne ochii şi sufletul către Cel care ne-a privit şi ne-a văzut, iar noi nu am vrut să-L vedem, şi nici să-L ascultăm.
Odată cu conştiinţa finitudinii, şi a precarităţii vieţii noastre, se naşte adevărata înţelepciune…

Despre metamorfoze dureroase
(52)

Decenii de-a rândul librăria „Romulus Guga” din, Târgu-Mureş, a fost locul de unde sufletul meu s-a nutrit cu conţinutul atâtor minunate cărţi.

Câte întâlniri dătătoare de mari satisfacţii spirituale nu mi-au fost date să trăiesc în acest sanctuar al cărţii!

În oraşul de pe Maris, acest locaş al cărţii a fost, după Catedrala ortodoxă, spaţiul cel mai apropiat sufletului meu… Fie vară, sau iarnă, primăvară ori toamnă, îmi rezervam periodic o anumită zi, şi o sumă de bani corespunzătoare, pentru a-mi obloji sufletul cu cărţi procurate de la această librărie. Acest sălaş al cărţii a existat de când îmi aduc eu aminte, ştiut fiind, şi căutat, de foarte mulţi iubitori de carte, de literatură… Am cunoscut vânzătoarele, rafturile… pe care ochii mei au căutat atâtea râvnite cărţi, mult dragi sufletului meu. Deşi mare spaţiul acestei librării, cred că mă puteam orienta cu ochii legaţi, deplasându-mă la rafturile, atât de bine ştiute, unde cumintele cărţi, de la editurile preferate, mă aşteptau, tăcute, pentru a le mângâia, mai întâi cu privirea, apoi cu mâinile, pentru ca, mai apoi, să îmi mângâie, să-mi aline ele sufletul în linişte, în pacea lecturii. De câte ori nu mi-a vibrat inima de bucuria întâlnirii cu cărţile mult căutate, mult aşteptate şi, de cele mai multe ori, doar aici găsite, în astă-librărie!

Da, această librărie a fost locul de obârşie al unor mari şi profunde bucurii produse sufletului meu. Şi asta până deunăzi când, împins curiozitate, şi de gerul de afară, am intrat, valvârtej pe uşa atât bine cunoscută mie… şi am rămas perplex, trăsnit!

În sală – un grup de muncitori robotind de zor; pereţii despuiaţi de rafturi, trişti şi goi, miraţi, nedumeriţi: îi privesc nevenindu-mi a crede! Instinctiv fac un pas înapoi pentru a vedea dacă nu am greşit cumva uşa, intrarea… dar nu, nu am greşit: librăria „Romulus Guga” nu mai există – a fost spulberată!

Întreb pe unul dintre lucrători ce se întâmplă, ce fac ei aici:

– Bancă, domnule, încă o bancă!

…Da, se întind băncile, se extind, ca pecinginea, înmulţindu-se precum ciupercile (cele otrăvitoare!), nimicind, cu nepăsare, tot ce întâlnesc în cale, având o mare preferinţă mai ales pentru oazele de

hrană spirituală.
Sufletul meu se cutremură: banul cel murdar şi perfid a învins, a măturat încă o dată, şi cred că definitiv, o îndrăgită casă a cărţii…
Nu-i aşa, domnilor bancheri, că pot sta liniştit că, într-o bună zi, intrând în Catedrala Ortodoxă nu o să fiu întâmpinat de muncitori transformând-o, cu râvnă, într-o nouă bancă târgu-mureşeană?
Cum?! Nu promiteţi?!…

Despre adevăr şi tăinuire
(53)

Cred, sunt convins chiar, că între două suflete, care se iubesc, dacă există un gând ascuns, un secret nemărturisit, din clipa în care unul dintre cei doi se decide să păstreze o taină faţă de celălalt, fie şi un singur gând măcar, din acel moment misterul, vraja dragostei dintre cele două fiinţe se năruie.
Multe se pot remedia într-o dragoste, îndrepta: întârzieri, nepăsări, violenţe verbale, chiar şi cele fizice, nedreptăţi. Tăinuirea adevărului, însă, ucide iubirea, aruncând otrava însăşi în seva care nutreşte acest nobil sentiment, ucigându-l treptat.
Şi ca şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, cel care, chiar dacă nevoit este să ascundă fie şi un singur gând, în mod neîncetat, să tăinuiască, suferă şi o prăbuşire sufletească: sub povara neîncetată a dosirii tainei, în gingaşele unghere sufleteşti, în acel suflet care a fost zămislit numai pentru adevăr şi pentru iubire!

Despre melancolii
(54)

Micropoemele, ca şi poemele mele sunt triste, afirmă cei care le-au citit… Eu, cel care le-am ticluit, zic că acestea ar fi chiar mai mult de atât, anume: veritabile strigăte de disperare, iscate din confruntarea, din impactul viselor cu realitatea cea crudă.

Despre apuse frumuseţi
(55)

E. a ajuns la o vârsta când bărbaţii străini văzând-o pe stradă nu mai spun despre dânsa: „Cât de frumoasă este!”ci: „Cât de frumoasă trebuie să fi fost…!”
A fost, cu adevărat, şi frumoasă, dar şi blândă; însă blândeţea ei fusese înşelătoare, precum o apă adâncă şi liniştită…

Despre săvârşire
(56)

Moartea aduce uşurare – probabil! – celui căruia i se întâmplă. În schimb, viaţa, cu speranţele ei de tot soiul, sleieşte, istoveşte, fiinţa omului, dezamăgind, lovind crunt în aşteptările, în sufletul cel avid de prea multe înfăptuiri în astă viaţă efemeră.
După moarte, rămâne – o vreme! – tristeţea, mai mult sau mai puţin sinceră a celor apropiaţi.
Apoi, bine-ştiuta uitare!…

Despre excursii
(57)

Aş fi avut multe prilejuri de a mă rupe de realitatea sufocantă care mă împresoară.
Anume, puteam beneficia de excursii în străinătate, la preţuri modice, la fel şi în ţară, tot în condiţii avantajoase. M-am abţinut însă, întrucât ştiu că, în cazul meu mai ales, schimbarea mediului nu ar rezolva problema, problemele care mă frământă, împrejurările nepreţuind prea mult atunci când firea, sufletul omului se află într-o veşnică nelinişte, tulburare. În van m-aş despărţi de lucruri, de fiinţele dinafară, dacă de mine, de forul meu lăuntric, niciodată, în astă-viaţă, nu am să mă pot delimita. Aşa că, tot ce aş înfăptui, plecând într-o vilegiatură, de mai lungă ori de mai scurtă durată, ar fi doar o schimbare de loc a trupului, lăuntricul, sufletul meu rămânând în continuare cu acelaşi zbucium necurmat, cu aceleaşi frământări. Neputându-mă lecui, elibera, prin schimbarea locului în care mă aflu, mutându-mă dintr-un loc în altul, mi-aş adăuga noi remuşcări, păreri de rău, alte greşeli, frământări, pe lângă cele multe, vechi, existente.

Despre naşterea unei cărţi
(58)

Mă aflu în stadiul de... moşire a unei cărţi.
Totul, toţi paşii i-am parcurs prin mijlocirea internetului, cu ajutorul unei tehnoredactoare (S.R.) care o să şi ilustreze lucrarea.
Ca să ajungă până la tipografie, scrierea a trecut prin felurite faze, piedici neprevăzute, prin tot felul de munci, mici suferinţe, apoi bucurii, dezlănţuiri de tensiuni emoţionale, ceasuri de veghe şi de nelinişti.
Am noroc de persoane care m-au încurajat, altfel nu cred că aş fi purces la acest drum, nu foarte anevoios, intempestiv însă în acest moment al existenţei mele.

Despre o toamnă de altădată
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)
(59)

E toamnă iarăşi…
Este anotimpul când frunzele ruginii părăsesc copacii, căzând ca nişte lacrimi uscate ale acestora; este anotimpul când păsările domestice încearcă cu disperare să se ridice, sub imboldul instinctului, în tării… să plece, precum odinioară, în ţările cu un singur anotimp. Zborul lor scurt, la mică înălţime – zbor greu, stângaci – ţipetele lor deznădăjduite, urmate de noi şi noi încercări, şi de tot atâtea eşuări, această neputinţă a lor de a pleca, din pricina aripilor ingrate, trădătoare, are ceva dramatic, înduioşător…
E iarăşi toamnă…
Şi iarăşi început de an şcolar...
Şi ca acele păsări neputincioase, mă simt şi eu când orice încercare a mea de a mă alătura şi eu „cârdurilor” vesele, zgomotoase, de şcolari este zadarnică.

Despre o lucrare la care nu am mai participat
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite...)
(60)

La propunerea colegului F. urcăm pentru trei zile la munte, pentru a efectua o punere în valoare în munţii Gurghiului. Până în localitatea V. călătorim cu autobuzul; de aici, mai apoi, ne continuăm drumul, până în creierii muntelui, cu mocăniţa, trenul forestier.
Leneş, pufăind, acesta şerpuieşte în sus pe Valea Corbului...
Alunecăm încet pe lângă parchete terminate ori în curs de exploatare, pe lângă depozite forestiere intermediare.

Ne apropiem, încet - încet, de nişte uriaşe furnicare fumegânde situate într-o poiană: sunt trei bocşe de mangalizare, cu mirosul lor atât de specific.
Lucrătorii de aici, mangalizatorii, trebăluiesc de zor, cu hărnicia binecunoscută a furnicilor, în jurul bocşelor clădite, ori în curs de clădire. Funinginea le-a învăluit întreaga faţă, negrul obrajilor contrastând puternic cu albul ochilor şi al dinţilor.
Trenul se opinteşte, gâfâie şi scuipă fără încetare granule mici de zgură fierbinte către grupul nostru de cinci persoane, proţăpite pe platforma unui vagonet mirosind puternic a răşină de la cojile împrăştiate, rămase pe pardoseală de la buştenii de molid transportaţi.
Îmi trag pălăria mai adânc pe cap şi îmi ridic gulerul vestonului.
Pe parcurs, numărul de vagoane- platformă cu răcoanţe se înmulţeşte prin adăugarea de noi platforme.
Oamenii întâlniţi pe traseu, lucrători forestieri, ne salută printr-o discretă înclinare a capului, însoţită de o vagă mişcare indescifrabilă a buzelor.
Trenuleţul, sleit parcă, se opreşte cu un prelung oftat: suntem la cap de linie.
Apoi, grupul nostru îşi continuă drumul pe jos, mai întâi urcând un povârniş abrupt, după care, pe o cărare mărginită de rugi de zmeur cu fructele răscoapte, aromate, ne îndreptăm către un platou pe care deja se poate zări cuşma cabanei silvice care ne va găzdui.
Nu ne grăbim, avem tot timpul, iar îmbietoarele boabe de zmeură parfumate oricum aşteaptă să fie culese mai bine de noi, decât de către nedelicatele labe de urs.
Aproape de cantonul silvic, din ceruri brusc se revarsă potop de ploaie.
Păşim pragul cantonului, împinşi din spate de năvalnica ploaie iar din faţă, din întunericul odăii, ne pomenim izbiţi de un miros amestecat, acru, de transpiraţie şi de obiele.
„Suferinţa” ne este repede anihilată de de către doi silveştri care ne anesteziază rapid cu apa sfinţită, cu grade şi mărgele multe.

Afară ploaia a contenit. Sub un molid, înalt şi întunecat, aflat chiar în faţa uşii cabanei, doi bărbaţi, însărcinaţi cu bucătăria, trebăluiesc în jurul unui foc ale cărui vâlvătăi se înalţă periculos de aproape de cetina arborelui cu care, pare-se, ar vrea să se înfrupte şi ele.
Nu departe de focul de tabără, o glajă, soră cu cea din cabană, este din când în când înşfăcată de către cei doi bucătari şi conţinutul incolor, nu şi insipid şi inodor, gustat vârtos de către aceştia.
Aerul, care şi aşa era răcoros (altitudine de peste 1200 de metri), s-a răcit subit după ploaia de adineauri.
Suntem anunţaţi, de cei de lângă foc că mâncarea este gata; mâncăm biftec, apoi bem, şi înainte şi după, din palinca cea năucitoare.
…Seara târziu – după un lung taifas în jurul lămpii cu petrol, a cărei lumină este net eclipsată de către încă două sticle albe cu tărie pe terminate, puse pe o masă soioasă, neagră şi lipicioasă – ajunşi la o oră verticală, ne decidem să ne culcăm.
Gazdele, primitoare, ospitaliere, ne-au cedat ale lor paturi care, pe mine unul mă îngrijorează, producându-mi profunde nelinişti: păturile care de la bun început mi s-au părut dubioase, având certitudinea că adăpostesc gângănii năstruşnice, peste noapte şi-au eliberat fauna captivă, creându-mi ore de coşmar; la acest chin s-a mai asociat şi efectul consumului, uşor excesiv, de nişte licori purtând grade multe!
Dimineaţa, cu zorii abia iţind, răsuflu uşurat că pot să ies din patul de calvar în care noaptea toată m-am zvârcolit, războindu-mă cu minusculele satane.
Odată ridicat din pat, simt că stomacul manifestă dorinţa de a se întoarce pe dos, timp în care capul îmi este greu şi îmi vâjâie ca vântul printre molizi.
Sunt îmbiat cu... palincă (cui cu cui se scoate!). Refuz. Mă hotărăsc să cobor în civilizaţie înainte de termen, iute, fără a mai cumpăni.
Parcurg tot drumul înapoi, pe jos, până în localitatea V., aproximativ douăzeci de kilometri.

Minunatul decor de toamnă, al drumului de întoarcere, apa rece, de cristal, precum şi aerul ozonat, m-au dres până acasă, încât seara, ajungând în camera mea liniştită, după un duş fierbinte, mă simt totalmente remontat, nesimţind pic de oboseală.
Doar amintirea nopţii de la munte mă mai obsedează…

Despre un anume fel de a fi
(61)

Obsesia lucrului perfect executat duce la scăderea randamentului; pe lângă acest neajuns, zbaterea, truda continuă de a nu scăpa nici un detaliu, pentru a făuri un lucru de calitate, continua tensiune poate duce la la tulburarea stării de sănătate. Creşte vulnerabilitatea la factori traumatizanţi, apar: depresiile, tracul, timiditatea.
…Din păcate, cele de mai sus le ştiu din proprie experienţă, le-am constatat pe propria-mi piele!
Prea mi-am fixat ţeluri greu tangibile, aflate în disproporţionalitate cu posibilităţile mele, eşecurile neîntârziind să vină, acestea m-au determinat să mă simt, de cele mai multe ori, inferior, neîncrezător în sine; şi în alţii…

Despre vremurile prezente
(62)

Cum îmi mai pot găsi mulţumirea şi liniştea lăuntrică când cel de lângă mine mă exploatează, mă batjocoreşte şi, apoi, jubilează savurându-şi puterea?
Cum mai pot găsi, Doamne, bucuria, partea pozitivă a existenţei, atunci când totul este mârşav, putred, întunecat, fetid?
Ajută-mă, Doamne, să pot să fiu smerit şi să nu mă cred umilit – deşi sunt!

Ajută-mă să îmi pot tempera grea suportabila senzaţie de nelinişte, de continuă insatisfacţie, de eşec, de vulnerabilitate, de revoltă!…

Despre vremurile de odinioară
(63)

Sufletu-mi timid şi firea-mi singuratică mi-au împins copilăria toată pe calea refugiului în natură, aceasta fiind unica soluţie de a mă retrage dintr-o lume potrivnică, greu suportabilă, neînţeleasă.
Vacanţele toate aici, în sânul naturii, mi le petreceam, iar în timpul anului şcolar, cum scăpam de la cursuri, tot aici, pe deal, ori prin păduri mă retrăgeam, solitar: doar eu şi păsările cerului.
Mai toate lecturile mele, aici, pe deal, s-au petrecut: sub un nuc, ori un prun, din primăvara timpurie, până toamna târzie, rece.
Iarna, cu săniile, apoi cu schiurile, am colindat aceleaşi plaiuri de neuitat, cu zăpezi abundente pe atunci… şi cu atâtea speranţe!

Despre valori ignorate
(64)

La bătrâneţe omul se agaţă de viaţă cu o aprigă îndârjire, se luptă, se zbate, cu disperare chiar, pentru a împinge existenţa înainte, agăţându-se de valorile materiale cu înfocare, mult prea rar acordând atenţia cuvenită bunurilor spirituale: adevăratele, realele valori.
Am colegi de muncă ajunşi la vârsta pensionării care nu vor să părăsească scaunul, agăţându-se cu înfocare de o activitate faţă de care, în afară de nevoia proprie de bani şi de activitate, oricum mai puţină decât acasă, nu simt nimic decât cel mult un viu dezgust.
Toţi aceşti vârstnici ţin cu dinţii de viaţă şi de agoniselile pe care le-au făcut în decursul ei. Foarte puţini sunt aceia- nici eu nu mă consider

mai breaz – care s-au gândit să adune în timpul vieţii lor preponderent valori, bunuri spirituale care pot fi duse, luate şi dincolo, atunci când vor pleca pe drumul fără de întoarcere, valori cu care ne putem îmbogăţi ignorând frica apăsătoare că într-o zi hrăpăreaţa piericiune să ne facă să le pierdem preţul, esenţa.

Despre cărţile cele bune
(65)

Nemărginita murdărie a acestei lumi, gândurile negre care ne chinuiesc zi de zi, toate acestea, pe lângă muzica bună şi vinul cel bun se mai pot spăla, fie şi parţial, cu cartea cea bună!

Despre brumărel
(66)

Început de brumărel: pădurile încep să roşească la gândul goliciunii apropiate…

Despre nădejdi
(67)

Pentru ca viaţa să fie tolerabilă şi să te poţi bucura de bruma de fericire ce ne este dată, ea trebuie să se sprijine pe anumite suporturi, de cele mai multe ori imaginare, pe iluzii; abia aşa ne putem duce înainte apăsarea, chinul traiului nostru cotidian.
În clipa în care devenim lucizi, lipsindu-ne existenţa de de închipuiri, roţile vieţi încep să scârţâie amarnic, iar osia se frânge…

Despre singurătate
(68)

După unii (scriitori) se scrie atât de mult pentru că oamenii se simt singuri…
Însă, afirmă un ilustru poet, un om care scrie nu este niciodată singur.
Consider, şi eu, că în timp ce scriu nu sunt chiar atât de singur pe cât mă simt totuşi…

Despre suflet
(69)

Lumea est europeană în ritmul în care hălăduieşte pe drumul pe care şi l-a ales, foarte repede va dobândi mari valori materiale.
Dar ce folos dacă în acelaşi ritm îşi pierde, proporţional cu agoniselile pieritoare, efemere şi bunul său cel mai de preţ: sufletul.
Ori, în orbirea noastră demonică, imitând cu minuţiozitate cele ce se petrec în Occident, salvarea sufletului se impune cu prioritate.

Despre noi şi despre alţii
(70)

Pentru noi înşine suntem mai importanţi decât pentru alţii; de aici se naşte năucitorul şoc atunci când ne este dat să descoperim ce infimă însemnătate prezintă, în realitate, fiinţa noastră pentru semenii noştri.

Despre „a lipi pe jos”… sau despre pardoseli de altădată
(71)

Pământul cel bătucit al odăilor casei bunicilor: câte dragi amintiri mă leagă de acea casă, de acele vremuri!

Foarte adesea, dar obligatoriu înainte de sărbători, bunica ieşea pe stradă- arareori trecea vreo maşină – ca să adune bălegar uscat de vacă într-o găleată din tablă; apoi, împreună cu bunicul, eu înarmat cu o sapă, el două cu două găleţi, mergeam în pârâul Liza pentru a scormoni în peretele galben al văii după argila necesară formării amestecului de pământ bătucit.
Din argila adusă, udată cu apă, amestecată cu balega de vită, adunată de pe stradă, zdravăn frământate de bunicul, rezulta o pastă galbenă care se întindea pe pământul odăilor; peste stratul proaspăt de argilă se aşternea un alt strat subţire de nisip pentru ca să nu se ia argila nouă.
Mirosul de argilă umectată, precum şi o vagă aromă de…balegă de vită, îmi stăruie şi acum în nări…
Mai târziu, lumea modernizându-se, pământul cel galben al camerelor a fost acoperit cu un strat negru de carton asfaltat, modalitate mai practică, un salt calitativ, un progres care a scutit-o pe bunica să mai iasă în stradă, ca să adune balega uscată, apoi să se târască prin odăi până să se aştearnă noul strat de argilă.
La intervale de timp mult mai rare, decât în cazul pământului bătucit, se schimba stratul de hârtie bituminată uzată, având, mai ales, găuri produse de picioare de scaune sau de mese, ori rupturi pe margini.
În camera mătuşii, apoi a unchiului, peste cartonul astfel aşezat, se aşterneau rânduri aproape alipite de covoare multicolore, ţesute în casă de către bunica în casă, în geroasele zile de iarnă cu nămeţii urcaţi până sub ferestre şi cu soba de tuci înroşită de căldura lemnelor de salcâm uscate, frumos aranjate, clădite, sub streaşina şurii, cu o vară înainte încă…

Despre anumite scrieri şi lecturi
(72)

Lecturile mele decurg, de foarte multe ori, anevoios: îmi este teribil de dificil ca să pot face un efort persistent de răbdare pentru ca unele scrieri să îmi fie pricepute, savurate.
Ştiu, din alte lecturi, că cele mai subtile idei, reflecţii, se pot exprima cu foarte multă claritate, fără să trebuiască să fii labirintic, încâlcit.

Despre singurătatea senectuţii
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(73)

Vecinul meu de apartament – un bătrân octogenar: înalt, uscăţiv, parcă fără pic de sânge în obraji, bolnav de mai multă vreme – a ieşit ca să se mai încălzească la soare (el zice că a ieşit ca să încălzească soarele!).
Este singur, văduv de foarte mulţi ani, fără copii.
Privesc la el de la fereastra mansardei: stă pe banca din faţa clădirii, îmbrăcat într-un halat de culoarea vişinei putrede, tocit, cu pete multe, iar pe guler… culoarea vişinei putrede este şi mai pronunţată! Pe cap poartă o beretă decolorată, cu găuri multe…
Tuşeşte, din când în când, cu „explozii", apoi scoate din buzunarul de la piept un spray cu care îşi insuflă, în cavitatea bucală, din gazul cel uşurător al respiraţiei.
În mână învârte un baston negru şi priveşte îngândurat pământul.
Sub făget o găină începe a cotcodăci. Bătrânul devine atent, brusc faţa înviorându-i-se. Încetează să mai învârtă bastonul: cu capul aplecat, cu bărbia în piept, fără a se mişca, puţin încordat, începe a… cotcodăci!
Găina îi răspunde cu promptitudine. Faţa senilă, înseninată a octogenarului schiţează un zâmbet plin de satisfacţie.
Dialogul înfiripat între cei doi continuă: la fiecare răspuns al găinii,

singuraticul meu vecin îi întoarce, asiduu, un cot-cot-codac foarte stilizat, gutural.
După o vreme galinacea abandonează jocul, deşi moşul o mai provoacă, o mai îmbie cu câteva chemări, zadarnice însă.
Zâmbetul de pe faţa tomnaticului bărbat dispare. Încremenit pe bancă, rezemându-se cu o mână de baston, cu cealaltă de bancă, continuă să privească fix, îngândurat, pământul…

Despre vremuri şi scriere
(74)

De foarte multe ori îmi este foarte dificil să mă concentrez pentru a putea realiza notaţii clare; atunci când mintea îmi este supusă la tot felul de frământări, în preajma mea plutind atâte ameninţări, primejdii, ciudăţenii greu acceptabile, în astfel de condiţii îmi este anevoios să pot fi limpede aşa cum mi-aş dori.

Despre mine
(75)

Nu posed, din păcate, acea calitate, acea putere de atracţie care îi face pe cei mai mulţi oameni să se poată apropia de alţii, să atragă, să acapareze, chiar de la prima vedere.
În cazul meu, prima impresie pe care o stârnesc este nu de apropiere, ci de respingere, de distanţare, nu de degajare, de relaxare, ci de tensiune.
Conversaţiile de cele mai multe ori, în special cele cu unii bărbaţi, îmi sunt o corvoadă şi mă plictisesc.
Mă bucur atunci când pot să scap, de astfel de încercări, pentru ca, mai apoi, să mă pot retrage în mediul meu preferat: lectura şi, de la o vreme, computerul.

Despre însingurare
(76)

Cu cât spaţiul de locuire într-o casă este mai mare, cu atât se măreşte şi singurătatea locatarilor…
La această distanţare, fizică şi spirituală, în prezent contribuie, covârşitor, televizorul şi computerul, nu puţine fiind familiile în care fiecare membru component are televizorul şi computerul personal; deşi aceste aparate au fost concepute, aparent, pentru a ne înlesni comunicarea, pentru a fi mai aproape unii de alţii, ele nu fac altceva decât să ne accentueze şi mai mult singurătăţile. Ceea ce este mai grav, e că ele ne rup de viaţa reală, împingându-ne să trăim, în mod periculos, în imaginar, direcţionându-ne, în chip perfid, către un mod de viaţă autist.

Despre regrete şi tânjiri
(77)

Cu certitudine, una din cauzele nefericirii mele este regretul pentru o parte a trecutului personal; pentru cealaltă parte a timpului scurs până în prezent, nutresc copleşitoare sentimente de nostalgie.
Cât despre viitor, acesta nu mi se prea arată a fi smălţuit cu flori roze; iar prezentul, acesta îmi este sumbru, apăsător.
Cele mai multe chinuri, eu mi le confecţionez, le caut, le atrag, mă îngrop în ele.
Dintre toate, chinul regretului îmi pare a fi cel mai prisoselnic, cel mai lipsit de sens, şi totuşi…
Ceea ce îmi propun este o mai pronunţată, o mai vie apropiere de viaţa spirituală, creştin ortodoxă, cu toate că este evident că aceasta trebuie să îţi vină, e un har, dar chiar dacă nu m-a copleşit acest dar doresc să îi vin în întâmpinare.

Despre timp
(78)

Timpul vine (de unde?), şi se duce (unde?), iată, de câteva decenii bune peste capul, peste sufletul meu… peste inima mea. În zborul lui, neostoit şi continuu, acesta uită, de fiecare dată, din nefericire, să ia şi neliniştile mele…

Despre omul posac
(79)

Un om care exultă, care se entuziasmează exploziv din senin, în chip surprinzător, vulcanic, acel om înlăuntrul sufletului său este învăluit de o sumbră tristeţe…
În pârjolul durerii sale, de cele mai multe ori acesta caută să se pedepsească pentru necazurile care îl bântuie, autopersiflându-se de obicei, minimizându-se cu necruţare pe sine, ca şi cum grijile, problemele nu l-ar doborî îndeajuns în negrele taverne mohorâte ale sufletului.
Omul posac este un om mânios, mâhnit de sine şi de ceea ce se petrece în jurul său. El este un ursuz, melancolic, violent, zgomotos în anumite împrejurări, dificil şi aspru- este un vulcan gata de a erupe în orice clipă.
…Şi ce păcat de o viaţă astfel trăită, cu timpul şi cu nervii cheltuiţi pe asemenea stări de suflet nefaste.
Un astfel de om, veşnic posomorât, cătrănit, are un suflet zdruncinat şi tulburat. El pururi se plânge de orice, netrebuindu-i motive, pricini serioase, pentru a-şi declanşa tânguirile.
Un astfel de companion, etern frământat şi nesatisfăcut, oricât ar fi el de util ca tovarăş, devine un motiv de tulburare al liniştii celui din jur.
Se pare că mult mai nimerit este ca viaţa să o iei în râs decât să o iei prea în serios şi să te tot plângi de ea.

Natura omului este mult mai apropiată de considerarea vieţii în mod lejer, nu foarte grav, decât să te tot lamentezi de ea. Râsul făureşte loc de speranţă, plânsul atrage după sine deznădejdea.
Sufletul are nevoie vitală de linişte şi de descătuşare pentru a-şi putea îndeplini menirea, pentru a-şi putea întinde aripile.
Or truda, continua zbatere produce uzură, lâncezire a spiritului.
Şi ce este mai trist şi mai dureros: multele eşecuri care ne însoţesc în viaţa ne fac îndeobşte mai cruzi, mai intoleranţi.
…Dar omul trebuie să fie pregătit pentru a întâmpina loviturile soartei, toate nenorocirile, până la capăt.

Despre frunza care moare
(80)

Frunza cea veştedă, senină şi netulburată se desprinde de ramură şi, încetişor şi tăcut, cade lin la pământ…
Nu o plânge nici arborele, nici celelalte frunze… Şi nici chiar pădurea: cade în tăcere, frumoasă, gătită sărbătoresc.
În orice anotimp pădurea rămâne verticală, chiar dacă năprasnicele furtuni le mai răpesc câte-un arbore, chiar dacă în miez de toamnă este necruţător despuiată de podoaba ei de frunze. Viaţa codrului este profund tainică, fără tristeţi zgomotoase, sfâşietoare.
Pe când a ta viaţă, omule, făcută fiind să te bucuri, pe zi ce trece tot mai tristă e…
Demnitatea frunzei ar trebui să ne fie drept pildă.

Despre vânat şi vânătoare
(81)

Dacă mistreţii ar avea „curajul” ca atunci când sunt vânaţi, ori hăituiţi, să atace făţiş vânătorul – şi nu să-l evite – atunci mulţi vajnici vânători s-ar lăsa de această îndeletnicire… nobilă!
Stau în ştand, lângă un gorun secular. Deşi este luna lui făurar, soarele împroaşcă suliţe arzătoare.
Zăpada se înmoaie văzând cu ochiul, transformându-se în firişoare subţiri de apă argintie.
Scoarţa arborelui, lângă care m-am postat, este acoperită de o mare pătură verde… verdele cel mai frumos posibil: viu, fraged, catifelat, cu stropi de apă strălucitori pe firicelele firave, tremurânde în adierea vântului.
Mângâi această pătură vie, jilavă, mirifică şi… rămân cu o bucată în palmă.
…Pe trunchi, în locul muşchiului căzut, rămâne o cicatrice neagră, hâdă, pe care se zbat două larve urâte, respingătoare.
În depărtare se aud focuri de armă, strigăte ale gonaşilor: a început goana!

Despre pământul pe care-l călcăm
(82)

O viaţă întreagă călcăm, cu indiferenţă, pământul; şi el ne rabdă, până când, odată, se satură de infatuarea, de orgoliul, de maimuţărelile noastre şi… ne înghite, rece, nepăsător, definitiv.
Ca fiinţe superioare, conştiente, în fiecare dimineaţă, şi seară, întâi ar trebui să îngenunchem sărutând pământul, pentru că ne suportă, ne rabdă tăcut, abia după aceea să ne îmbrăţişăm copiii, soţiile…

Despre rănile molidului
(83)

Molidul cel bătrân, din parcul oraşului, se apropie de vârsta seculară… În fiecare zi, la aceeaşi oră, o verdaică îşi face apariţia poposind pe trunchiul copacului cel vârstnic, începându-şi lucrul de zor.
Arborele are trunchiul numai răni, fiind martorul fără voie al clipelor de tandreţe dintre el şi ea, elevi la liceul de lângă această oază de linişte şi de verdeaţă; scoarţa îi este ciopârţită de litere şi de simboluri încrustate din care se scurge sângele alb al copacului, rănit din dragoste umană, fără putinţă de a-şi mai putea închide plaga, suferinţa copacului fiind intensificată şi de ciocănitoarea venită la festin, scoţând cu lovituri măiestre furnici şi muşte captive în răşina acoperitoare.
Deşi lovit cu neîndurare în rănile-i deschise, cu lama de cuţit, şi cu pliscul cel ascuţit, bătrânul molid tace… tace, înţelegând, suportând fără crâcnire, atât fiorii de dragoste ai tinerilor, cât şi foamea ghionoaiei verzi căreia, cu dureri mocnite, îi oferă gângănii care i-au gustat, şi ele, din cicatricea rănilor nemaiputându-se, apoi, elibera din strânsoarea ucigătoare a răşinii.
Cât de mult ar vrea să spună, arborele suferind, îndrăgostiţilor, apoi ciocănitorii, să nu taie în pielea lui îmbătrânită, să nu-l mai izbească cu clonţul în rană pasărea cea nesătulă, ci mai degrabă să-i mângâie scoarţa crăpată de ani, de geruri, ori de arşiţe!
Însă niciunul nu stă să-i asculte tăcutele rostiri, grăbit fiind fiecare să îşi satisfacă doar instinctele proprii, egoiste.
…Ramurile sale de la vârf au început a se veşteji, de ani, de dureri; oricât s-ar încrâncena, nicicum nu poate pricepe de ce sentimente atât de frumoase, de gingaşe ale omului trebuie să se materializeze prin intermediul lamei cuţitului, cu izbituri şi tăieturi în al lui trunchi!
Se miră, bătrânul arbore, şi tace…

Despre manifestările naturii
(84)

Ador fenomenele atmosferice precum ninsoarea, vântul, ploaia…
Ninsoarea, fiindcă este… lirică…
Vântul, pentru că este epic… iar, ploaia… ploaia fiindcă este patetică!

Despre fiinţa umană
(85)

Se afirmă, de către unii savanţi, că propria noastră civilizaţie are un viitor îndoielnic…
Pricina esenţială a acestei durate puse sub semnul întrebării ar fi dificultatea, ineficacitatea noastră de a coopera în mod salutar pentru a ne rezolva problemele.
Specia umană este… gâlcevitoare! Conflictele locale sunt considerate de către oameni a fi mai importante decât supravieţuirea generală.
Deşi inteligentă, fiinţa umană de cele mai multe ori îşi foloseşte această calitate, această însuşire pentru… a-şi aminti o jignire pe care să încerce apoi să o răzbune!

Despre o altă ureche
(86)

Oare cu ce îmi… aud propria-mi voce?! Lucru cert este că nu cu urechile…
De nu mă crezi, astupă-ţi urechile, oricât de etanş, apoi vorbeşte!
Atunci când mi-am auzit pentru prima dată vocea, înregistrată, am rămas uimit de imensa, de totala diferenţă dintre ceea ce ştiam că îmi este vocea, timbrul ei, şi vocea, absolut străină pe care o auzeam prin

mijlocirea unei bande magnetice.
Da, cu ce ne auzim vocea atunci când vorbim: cu o altă… ureche?!

Despre luna cu nume de floare
(87)

Florar!
În livada cu pomii înfloriţi, zumzet necontenit de albine, plutire lină de fluturi multicolori şi cântec vesel de piţigoi, mierle şi măcăleandri.
Pe verdele covor catifelat, cu sclipiri irizate de stropi de rouă, apar primi bumbi de aur: florile de păpădii!

Despre rolurile pădurii
(88)

Armata de specialişti care poartă denumirea de silvicultori, în chip paradoxal, bună parte dintre aceştia văd, din păcate, în pădure doar o uriaşă mină menită să producă cât mai mult doar în folosul lor propriu.
Ei, pădurarii, deşi prin specificul meseriei lor ar trebui să fie aprigi ocrotitori ai codrilor, sunt veriga cea mai reprobabilă din gospodărirea mediului ambiant, ei fiind cei care, consimt, de multe ori din interese meschine, la decimarea unor valori vii: arborii, acele piese atât de râvnite de profitorii pădurii din toate timpurile.
Frumoşii, zvelţii arbori ca să ajungă să fie tentanţi, pentru jefuitori, au trebuit să acumuleze în trunchiul lor optzeci- o sută de inele anuale de „aur". Valoarea acestor inele, deşi înseamnă, în fond, cu adevărat aur, nu ar trebui astfel echivalată, întrucât, în definitiv, valoarea reală a pădurilor constă în rolul lor de protecţie, şi numai după aceea în cel

de producţie, acesta fiind doar un rol secundar, inerent epocii când arborele, arboretul, ajunge la vârsta exploatabilităţii.
Din păcate însă, această a doua funcţie a pădurii, cea de producţie, în toate timpurile a fost ucigaşa primei funcţii, anume a celei de protecţie, lumea toată văzând în pădure, întâi şi întâi, preponderent doar o la îndemână sursă de căpătuire.
Aşa cum am mai spus, specialiştii silvici nu sunt excluşi din tagma celor cu astfel de mentalitate.
Este grav că ei, pădurarii, uită, ori ignoră faptul că pădurea, în principal îndeplineşte acel sfânt rol de protecţie deosebit, şi anume: a apelor, a solului contra eroziunii, contra factorilor climatici dăunători, precum şi rolul de protecţie de interes social, această funcţie incluzând de fapt efectele favorabile exercitate de pădure asupra colectivităţilor umane situate în centre urbane, staţiuni balneoclimaterice, sanatorii, case de odihnă, staţiuni turistice…
Pădurea în care jefuitorii văd doar lemnul, de lucru sau de foc, prin efectul favorabil de ordin estetic pe care îl poate exercita, este capabilă să inducă stări sufleteşti pozitive care, la rândul lor, condiţionează starea fizică a organismului.
Dacă ne analizăm impresiile după o zi petrecută în pădure, vom constata: ceea ce ne impresionează cel mai mult într-o astfel de ocazie nu este doar răcoarea pădurii, nici aerul curat şi proaspăt ci şi frumuseţea peisajului, viaţa din pădure, măreţia naturii în general, adică aspecte care produc în noi stări afective deosebite, ridicându-ne tonusul vital prin contemplarea frumosului natural, cea silvestră fiind atât de apropiată de perfecţiune!
Tot în acest context nu trebuie neglijat un detaliu important, anume: culoarea verde a vegetaţiei forestiere menţine echilibrul sufletesc, având o acţiune psihică şi igienică asupra omului, mai percutantă decât oricare altă culoare.

Despre literatură ca refugiu
(89)

Chiar dacă literatura nu ţine nici de foame, nici de frig, pentru mine aceasta este o uriaşă binefacere spirituală: fără ea existenţa mea ar fi fost îngrozitor de searbădă, de lacunară.
Prin intermediul ei mi-am completat existenţa, atunci când realitatea tindea să devină înăbuşitoare prin duritate şi prin meschinărie.
Chiar dacă am înaintat în vârstă, lecuindu-mă, treptat, de multe, iată că de cărţi nu mă pot dezbăra.
Şi zău că nu îmi pare rău…
Sufletu-mi, chinuit şi împovărat, doar pe acest tărâm, literar, şi-a putut găsi refugiul, înseninarea adevărată, fără să mă mai cuprindă apoi dezamăgiri de niciun fel.

Despre câinele poliţist
(90)

Cu câteva zile în urmă un infractor dădu spargerea la restaurantul T. din localitate.
Totul se petrece sub vălul nopţii, după ora închiderii…
Bilanţul spargerii: sunt sustrase bani, ţigări, diverse butelii de vin şi sticle cu coniac fin.
Dimineaţa, la deschidere, slujbaşii restaurantului constată efracţia; nu se clinteşte fir de păr la locul faptei, anunţată fiind de urgenţă poliţia locală.
Prompt, la chemare, se prezintă trei agenţi de poliţie precum şi un impunător câine lup, deci, în total patru slujitori… de data aceasta socotindu-se şi câinele… ai ordinii şi liniştii noastre publice.
Ajunşi la locul faptei lucrătorii, toţi patru, se aştern pe treabă.

Lăţosul amuşină atmosfera localului, după care îşi trage însoţitorul înspre bucătărie. Traversă în grabă compartimentul, fiorosul animal adulmecând nesatisfăcut aerul încărcat parcă insuficient miresme culinare, de exemplu: creier pane!
…Dar să-i urmărim: ies, valvârtej, din bucătărie, coboară apoi scările care duc înspre curte şi, de aici, câinele, victorios, se îndreptă, smucind braţul conductorului, aţă spre W.C.-ul braseriei…
Urmează punctul culminant: cum intrară în locul de uşurare, câinele, mârâind, se năpusti dintr-o săritură asupra unei grămăjoare de vomat; agentul neputând să înfrâneze lăcomia animalului, până să se opintească mai bine pentru a-şi scoate colaboratorul din… această situaţie, acesta, câinele, curăţă locul cu minuţiozitate, plescăind cu plăcere din limbă după care urină exact pe locul fostei grămăjoare.
Ieşiră apoi din WC, câine şi stăpân, tot aşa de grăbiţi precum intrară, după care câinele îşi tractă superiorul, cu aceeaşi grabă şi atenţie, pe o altă urmă, numai de el ştiută, simţită, taman la poliţie, pe tot parcursul drumului lucrătorul crezând că se află pe urmele infractorului!
Urmare acestei acţiuni ratate, câinele fu trimis, disciplinar, la munte pentru a păzi oile contra propriilor lui strămoşi… iar al lui şef trecut fiind pe post de agent de proximitate!

Despre izvorul fericirii
(91)

E plină lumea de oameni nefericiţi…
Motivul esenţial pentru care bântuie această pandemie este greşita noastră percepţie a modului nostru de trai: faţă de noi înşine, însă mai ales faţă de semenii noştri.
Căutându-ne fericirea prin acumulări materiale de tot soiul, obiectivul către care tindem îşi pierde întru totul sensul.

Toată strădania de a ne atinge ţelul, are conţinut şi sens doar dacă făptuirea are ca destinaţie alte persoane, fericirea nefiind posibilă a o realiza singur, doar pentru noi, această năzuinţă a noastră devenind o experienţă vie, palpabilă numai atunci când dorinţa care o precede este îndreptată către exterior, către altul.
Viaţa, realitatea, exclude actele care au altă menire, orientare, decât cea către fericirea altora.
De aceea, deşi este bizar, cu cât reuşim să renunţăm la noi înşine, la averile noastre, la bunăstarea egoistă, cu atât devenim mai bogaţi în interior, mai uşuraţi sufleteşte, mai satisfăcuţi, mai fericiţi, mai mulţumiţi de noi înşine.
Aşadar, cât mai puţin pentru noi, doar strictul necesar, atât cât să poţi săvârşi dărnicia!…

Despre un amic
(92)

R.R. este amicul meu de vremuri bune, român sadea stabilit în Germania cu aproximativ trei decenii în urmă.
Deşi în vârstă bine, fără a se remarca prin calităţi fizice atrăgătoare, se bucură, totuşi, de o mare trecere la femei.
Ani în şir, petrecându-şi verile în orăşelul meu, însoţindu-l în incursiunile lui, am avut prilejul de a-l urmări în plină desfăşurare pe tărâmul cuceririlor galante. Ce am constatat: omul se remarcă prin personalitate pronunţată, sensibilitate şi naturaleţe, spontaneitate cu totul şi cu totul captivantă – calităţi care, fireşte, atrag, cuceresc.
Dacă se întâmplă ca, uneori, apropierea de ţintă să nu decurgă chiar lesne, omul nu cedează: stăruie delicat, gentil, până când, ea – fiinţă gingaşă! – nu îi mai poate rezista.
Salută în dreapta, în stânga, împrăştie complimente, zâmbete,

iar în momentul în care i se răspunde, ţinta este atinsă, momeala înfulecată…
Spontan, aşadar, şi cu o fantezie bogată, repede înfiripă o conversaţie, improvizează pe te miri ce teme, gura netăcându-i o secundă (…el zice că aplică principiul bicicletei: ca să avansezi, pedalează!). Măguleşte persoana vizată, zâmbindu-i continuu, o vâră în ceaţă, o flatează în toate chipurile, propulsându-şi victima într-al nouălea cer.
Dacă s-a apropiat suficient de ea, R. face chiar şi mici investiţii – nu grase, nu consistente ci modeste, oferite însă cu mare artă, cu mult tact.
Am fost martor şi la „asedii" care mie mi se păreau zadarnice, de prisos; el însă nu s-a lăsat, din contră,a fost şi mai hotărât în a nu abandona! şi a avut dreptate: laurii victoriei nu au întârziat să se arate, chiar dacă au fost dobândite mai dificil – roadele nu au întârziat să se arate.
A avut şi cuceriri de duzină… însă, îmi spune el, şi cât adevăr are a lui afirmaţie: orice femeie, spune R., este o prezenţă foarte agreabilă care nu trebuie ratată, toate fiind veritabile mărgăritare!
Dar, subliniază el, nu uita: vorbeşte-le încontinuu, pălăvrăgeşte fără încetare; în momentul în care ai tăcut, ceaţa romantică, vraja se destramă; şi nu fi zgârcit, mai adaugă el: nu trebuie cheltuite averi, este o prostie. Fă în aşa fel încât de fiecare dată când te întâlneşti cu ea să intervină ceva nou!
În plus, îmi indică el, studiază-i aria de interese, vezi ce anume o preocupă, ce o pasionează.
În momentul în care i-ai descoperit interesele, pasiunile, din clipa aceea cheia inimii ei se află în mâinile tale.
Tu, adaugă el, faţă de mine, ai avantajul vârstei, precum şi al unui fizic plăcut, însă nu eşti capabil să îţi exploatezi privilegiile, calităţile.
Lasă-ţi emoţiile, temerile pentru alte prilejuri, fi calm, încrezător, distins şi, mai ales, zâmbeşte!
…Şi să nu uit, îmi spune acesta, perfecţionează-ţi arta conversaţiei, făcând-o cât mai subtilă, cât mai variată!

Despre păsări
(93)

Păsări, păsări…
Fără voi cât de fadă ar fi natura, cât de statică şi de monotonă!
Fără voi nu ar fi cântec şi culoare, nu ar fi zbor şi plutire către înalturi sinilii, nu ar mai fi dor…

Despre alegerea cărţilor
(94)

Alegerea cărţilor preferate, potrivite propriului gust, propriilor necesităţi spirituale, din anumite momente ale ale vieţii, trebuie să fie un act pur individual, propriu, neimpus.
Afirmând aceasta, mă gândesc la obiceiul vetust, depăşit, al unor librari, sau bibliotecari, de a recomanda cumpărătorului, cititorului, anumite cărţi pe care ei înşişi, cei care ni le propun, nu le-au citit, deci nu le cunosc; ori, chiar dacă le ştiu conţinutul, nu au de unde să ştie după ce arome, după ce elixiruri tânjeşte, la un moment dat, sufletul însetat al iubitorului de carte.

Despre iubirea limbii române
(95)

Prin mijlocirea limbii române, a literaturii româneşti – în principal – , am putut cunoaşte mari satisfacţii de ordin spiritual şi estetic.
Şi atunci, oare, nu este firesc să o iubesc, să fiu îndrăgostit de ea mai mult decât de oricare altă limbă?

Despre tristeţea unei stâni
(96)

Pe „Dealul lui Aron” – o păşune de munte împădurită, cu mulţi fagi încă pe ea şi cu câţiva molizi răzleţi în preajma unui izvor. Peisajul autumnal, de final de brumărel, îndeamnă la melancolie.
Surprins de o ploaie neguroasă, rece, cu picuri dese, mărunte, mă adăpostesc într-o stână părăsită.
Rafale de vânt puternice smulg de pe arbori ultimele frunze adormite: ruginii, arămii…
În stână: un prici cu un strat subţire de fân, o masă dulgherească, un scaun ciobănesc, o vatră de foc înconjurată de lespezi de piatră tuciurii, cenuşă împrăştiată, cioturi de lemn arse pe jumătate. Pe jos, pământul pătat de zerul gras al laptelui de vară…
…Pe acoperişul de scândură al stânii ploaia bate darabana.
Câtă pustietate, şi câtă tristeţe, în acest sălaş părăsit! Îmi pare că am intrat în ungherul cel mai întunecat al naturii, în colţul ei cel mai mâhnit. Privesc afară printre rosturile dintre bârnele peretelui stânii…
Ploaia a mai contenit; vântul răbufneşte din când în când cu furie, cu ură, cu infatuare, împingând, aici, în stână, alte şi alte frunze moarte.
Ramurile aprinse ale fagilor se apleacă şi se ridică sub povara vântului şi a ploii, tânguindu-se după clinchetul de clopoţei, lătratul câinilor, strigătul tunător al baciului. Şi atunci, de pe ele cad şiroaie de lacrimi de frunze…
Am strania senzaţie că ploaia aceasta nu vine de sus, din ceruri, ci de undeva de jos, de aproape, de foarte aproape, de aici… din mine…
Vântul răvăşeşte totul: frunze, ploaie, lacrimi… totul se amestecă în acest vârtej sălbatic, crunt, neiertător, apoi se acoperă de negură.

Despre un bătrân solitar
(97)

Donisie C. – mărieşan de 56 de ani, pirpiriu, volubil cum rar mi-a fost dat să văd şi să aud, trăieşte singur, ca un sihastru, pe malul pârâului Frăsinel, cel cu apa cristalină, care trece prin cătunul Mărieş.
Azi, omul trecând pe la mine, îmi istoriseşte cu tristeţe cum că a rămas şi mai singur de când muri bătrânica Ileana, cea din capătul de sus al aşezării, femeia care îi mai purta de grijă.

– Simt, spune bătrânelul, că odată cu ea, ceva a murit şi în mintea şi în inima mea… simt că am devenit şi mai slab, mai singur, mai fără de rost în viaţă.

Îmi vorbeşte fluent, cu mult tâlc, utilizând frecvent cuvinte care mă uimesc prin rafinamentul lor.

– Ştii să citeşti nea Dionisie? îl întreb curios fiind de unde posedă acest vocabular ales.

– Da, citesc, însă greoi, ce-i drept, dar citesc…

– Şi ce îţi place să citeşti?…

– Ziare, Biblia… am trei clase făcute… în şase ani! Mai multă ştiinţă, decât cea dată de cele trei clase, oricum nu ar mai fi încăput în capul acesta al meu; după ce, cu greu, am terminat-o pe a treia, am dezertat de la şcoală, şi de acasă, tocmindu-mă cioban la oi.
Multă vreme, după ce am fugit de acasă, îmi mai vuia capul de… ştiinţă, însă, cu timpul,în liniştea de lângă oi şi păduri, mi-a trecut. Mă tot mir cum pot unii să stea în şcoli zece, paisprezece, ori, Doamne fereşte, şaptesprezece ani – ăştia, după părerea mea, nu pot să mai fie normali!
(... Actualmente, nea Dionis trăieşte din vânzarea a două–trei braţe de vreascuri şi uscături, adunate, zilnic, din pădurile din preajmă).

Despre subtilitatea japoneză
(98)

Este notorie predispoziţia japonezilor pentru miniatural; dar, mai mult decât la oricare alt popor, ei au un adevărat cult pentru natură, mergând până la identificarea cu ea.
Întrucât uriaşa aglomerare, densitate a populaţiei nipone a redus mult aria zonelor silvestre, ei au improvizate mici grădini, în care se simt bine, atât de mici încât adesea sunt mai mici decât dimensiunile obişnuite ale unei camere.
De cele mai multe ori un perete glisant desparte camera de grădină.
Pentru a savura frumuseţea unei astfel de crâmpei din natură, se dă peretele la o parte, iar japonezul fără a se ridica de pe tatami (rogojina–covor) îşi încântă ochii şi sufletul cu acest fragment de natură.
De aici, până la concentrarea unui peisaj într-o tavă (bonkei), a unei păduri miniaturale (saijei) într-un vas, e numai un pas infim de efectuat…

Despre plămădirea omului
(99)

De ce nu l-a făcut Dumnezeu pe om drept şi bun, lipsindu-l de posibilitatea de a păcătui, chiar dacă îl frustra de liberul arbitru?
De ce atunci când Adam şi Eva, aflându-se în Eden, după ce Eva gustă din pomul cunoaşterii binelui şi a răului, la fel şi Adam, amândoi au fost osândiţi la moarte de către Supremul Creator – indiferent care ar fi fost semnificaţia mărului, iar atunci atunci când unicul său fiu, Isus, a fost ucis în chip samavolnic, bestial, Dumnezeu–tatăl şi iartă întreaga omenire, viaţă veşnică dăruindu-le, cu condiţia credinţei în Isus, în învierea lui?
Apoi, îmi este niţel jenă pentru felul în care este concepută fiinţa umană… apoi de felul în care se naşte ea.

În această privinţă Creatorul a greşit oare, ori a vrut să pară necruţător, sarcastic?
Cât de frumos, de curat şi de gingaş, de… dumnezeiesc ar fi fost ca omul să se nască printr-un gând frumos, ori printr-un cuvânt deosebit; ori chiar din spuma mării să se fi ivit, precum Afrodita!

Despre limba maternă
(100)

Dacă, prin definiţie, limba maternă este limba pe care o înveţi în frageda-ţi pruncie de la mama, ei bine, atunci limba mea maternă ar fi… maghiara!
Şi asta în pofida faptului că ambii mei părinţi, bunici şi străbunici – paterni şi materni – au fost neaoş români. Fiecare dintre ei erau vorbitori de limba maghiară, în special, abia după aceea grăitori şi de limbă română.
Bizareria se datorează obligativităţii utilizării limbii maghiare, secole de-a rândul, în toate mediile publice ale acestei zone a ţării. Ulterior, românii au fost asimilaţi, copleşiţi de majoritatea maghiară din multe localităţi transilvane, în aşa hal încât s-a ajuns până acolo ca românii, ei între ei, să vorbească ungureşte.
Eu, ca şi mulţi alţii asemenea mie, începând şcoala elementară, cunoşteam foarte puţin româna. Clasa a I-a am început-o pricepând… patru cuvinte româneşti, anume: da, nu, mulţumesc şi bună ziua. Alţii, tot români, nici măcar atât nu ştiau, iar o foarte mică parte a clasei, categoria aceasta putând fi numărată pe degetele de la o singură mână, vorbeau şi înţelegeau ceva mai bine, stâlcind însă rău de tot cuvintele.
Îmi amintesc, cu nostalgie, cât s-a chinuit cu noi dăscăliţa noastră, D.A., originară din Moldova de nord.
Treptat m-am ataşat de limba română, îndrăgostindu-mă de ea,

mulţumită şi unor profesori răbdători, tenace, pasionaţi.
M-am străduit, dintotdeauna, să mă exprim corect, sugestiv în această limbă a mea – maternă totuşi! Am căutat, persistent, să-i cunosc toate nuanţele şi subtilităţile, toate frumuseţile-i…
Şi strădaniile mele, în acest sens, încă nu sunt încheiate…

Despre false impresii (101)

Actualele mijloace de comunicare, moderne, precum: televizorul, internetul, telefonia mobilă… au ajuns, din păcate, nu ca să ne elibereze, ci să ne înlănţuiască, să ne cotropească mintea şi sufletul, făurindu-ne iluzia comunicării, a destrămării singurătăţii.
În realitate, aceste aparate ne duc la însingurare, rupându-ne de realitate cea vie, aruncându-ne într-o realitate virtuală perfidă, amăgitoare.
(Aţi încercat o mai apăsătoare, o mai sufocantă senzaţie de singurătate decât cea care ne învăluie atunci când închidem computerul, după ore bune de „trăncăneli" pe mess cu persoane ştiute, ori neştiute?)
Merită, oare, să ne sacrificăm fie şi o oră de realitate nonvirtuală pentru una virtuală?
Eu zic că nu…
Odată cu utilizarea computerului omul a mai muşcat încă un măr din pomul cunoaşterii binelui şi răului!
Fi-vom, oare, pedepsiţi şi pentru aceasta?…

Despre câteva mărturisiri ale lui Mircea Nedelciu (Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…) (102)

În zilele trecute am avut o plăcută întrevedere cu scriitorul Mircea Nedelciu. M-a primit la el, în camera de hotel, din staţiunea S., fiind deosebit de ospitalier, de amabil cu mine.
Redau chintesenţa mărturiilor scriitorului:
„…În scrisul meu doresc să înfăţişez, din principiu, evenimente, fapte trăite sau, dacă nu am avut prilejul de a fi contemporan acestor întâmplări, caut să mă informez asupra acestora din surse sigure. Intenţia şi dorinţa mea este ca, prin tot ceea ce scriu, să produc o schimbare în sufletul, în mentalitatea celui care mă citeşte; doresc, aşadar, ca scrisul meu să modeleze omul, sufletul acestuia.
…Am început să scriu încă din liceu; aici aveam un cenaclu unde am publicat mai multe scrieri.
Nu aş putea spune exact luna şi anul în care a apărut vocaţia- cred însă că a venit pe… furiş!
Păreri despre unii scriitori contemporani?
Sunt câţiva foarte buni, bineînţeles; sunt, însă, foarte mulţi care, deşi vechi truditori ai condeiului, scriu slab: nu mai ţin cont de formă, conţinutul fiind supărător de şubred. Aceştia îşi permit să scrie aşa cum …mergem noi: fără niciun efort, fără niciun control, nemanifestând rigoare asupra formei şi cuprinsului a ceea ce scriu. Alţii bat pasul pe loc: continuă să scrie ca pe vremea debutului lor literar, uitând că timpul înaintează.
Cum citesc? Uite, de pildă în prezent citesc trei cărţi(?!)
Le citesc alternativ, fireşte, încep cu una şi o parcurg până îmi satisface curiozitatea, apoi o pun deoparte; atenţie – nu am spus că o abandonez!
Să zicem că dau de o altă carte care în acel moment mă interesează, îmi

stârneşte o curiozitate mai vie decât cea în curs de lectură – o încep şi pe aceasta. Însă, repet, nu abandonez niciodată o carte pe care am început să o citesc. Aceasta fiindcă oricât de slabă ori neinteresantă s-ar dovedi acea scriere, din ea se poate învăţa, totuşi, multe.
Citesc repede; dacă îmi place cartea pe care încep a o citi, într-o zi o şi termin (300 – 400 de pagini!)
Îmi plac, şi mie, jurnalele. Acestea sunt ca nişte ferestre prin care tu, din întuneric, priveşti la viaţa intimă a unui om, ceea ce – desigur – nu este prea frumos! Însă atâta vreme cât autorul consimte să-i fie publicate consemnările antum, tu ca cititor nu ai nicio o vină: nu poţi fi acuzat de indiscreţie, nu-i aşa?
Îmi place foarte mult literatura sud-americană; îţi recomand să citeşti: Un veac de singurătate, de Gabriel Marquez, apoi Garabombo invizibilul, de Manuel Scorza.
Dintre jurnale, e foarte bun jurnalul lui Petre Pandrea: Pomul vieţii, la fel şi jurnalul politic al Martei Bibescu…”
(În acest moment al confesiunilor, sunetul telefonului întrerupe confesiunile scriitorului. Dialogul telefonic, în limba engleză, cu o persoană feminină, prelungindu-se, prezenţa mea în cameră devine, în mod vădit, incomodă, jenantă pentru amândoi, aşa că, ne strângem mâinile, în tăcere, mulţumindu-i şi salutându-l în acelaşi timp, cu o uşoară aplecare a capului, după care părăsesc camera în vârful picioarelor.
…În timpul acestei convorbiri cu Mircea, ne-am propus o ieşire, de trei zile, în natură, în toamna anului următor, undeva într-o cabană, în creierii munţilor Gurghiului.
Însă excursia proiectată nu a mai avut loc… timpul nemaiavând răbdare!

Despre o premoniţie
(103)

Seară sumbră, cenuşie de făurar…
Deschid, la întâmplare, taman la pagina 49, cartea Sandei Stolojan: Jurnal din exilul parizian.
Iată ce nota doamna Stolojan, în al ei jurnal, la data de 30 noiembrie 1990:
„Timpul pentru redresarea României va fi lung, atât de lung încât, când va veni momentul, va fi poate prea târziu pentru renaşterea a ceea ce s-a numit tradiţional România. Va fi o altă ţară sau o altă regiune dintr-o Europă altfel structurată. Dar, în orice caz, o altă entitate, a cărui profil este foarte incert."
Aşadar, doamna ştia…
Personal nu aş fi crezut să fie justă prezicerea aceasta, atunci, în 1990, şi nici chiar mai târziu…
Acum însă o cred!
…Afară plouă; la postul Realitatea tv. Andrei Gheorghe… pune la zid, de astădată la Braşov, „Taxa de primă înmatriculare" atrăgând oamenii să semneze protestul, opoziţia lor pentru a împiedica continuarea aplicării acestei dări abuzive, excesive.
Câţiva dintre semnatari încearcă să înfiripe un discurs, de protest, în faţa camerei de luat vederi; de emoţie, aceştia devin incoerenţi, biete marionete, victime ale unei Românii conduse de hoţi şi de „jmecheri"…

Despre marea de culori
(104)

…Şi iarăşi cad frunzele, părăsind arborii, părăsindu-ne pe noi. Se despart de lujeri, de crengi, lăsând copacii dezgoliţi, sumbrii.
Câtă culoare, câtă lumină în aceste frunze căzânde!
De la ele ar trebui să învăţăm să plecăm senini, frumoşi şi frumos.
Frumuseţea frunzelor, în pragul săvârşirii lor, contrastează dur cu tristeţea, cu goliciunea ramurilor ridicate a rugă către cer.
Jos, foşneşte o minunată mare de culori; sus, pe un ram de paltin, pe fundalul unui cer înnorat, o cioară cârâie sinistru…
Într-o noapte, foarte curând, va veni o brumă haină şi va despuia toţi aceşti arbori de veşmântul lor pastelat, lăsându-i goi şi hâzi ca nişte arătări.
Veni-vor ploile reci, ale sfârşitului de brumărel, cu rafale de vânt tăioase, măturând ultimele vestigii ale verii: adormitele frunze ruginii, aurii, vinete, roşcate.
Încet, tiptil-tiptil, iarna se va furişa cu gluga-i albă, imaculată, monotonă, rece.
Dar ca toamna, niciun anotimp nu e atât de policrom, de duios, de somptuos. Este evident: culorile s-au născut toamna!
Şi pentru a-mi sătura privirea şi sufletul de această avalanşă multicoloră, mi-am umplut odaia cu frunze, cu mirificele culori, nuanţe, pe care numai toamna le ştie desena.

Despre boli
(105)

Oamenii se împart în: bolnavi declaraţi şi bolnavi nedeclaraţi! (Variantă la: nu există oameni perfect sănătoşi, numai oameni insuficient investigaţi…)

Despre iubire…la greci
(106)

Ipostaze – paliere – ale iubirii la greci:
– philia: iubire de ceva;
– agape: iubirea firească a aproapelui;
– eros: iubirea pasiune, proces de fuziune totală între parteneri, de acelaşi sex, ori de sexe diferite.
Iată, aşadar, nuanţarea, întoarcerea pe toate feţele posibile ale acestui nobil sentiment uman, la un popor cu o veche tradiţie culturală!

Despre zile şi nopţi în munţii Gurghiului
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(107)

Final de răpciune petrecut în sânul naturii la boncănit de cerbi sub vârful Seaca, împreună cu maistrul de vânătoare Eugen Buineag.
Ajunşi la locul de mas, cabana Scoruşul, situată sub vârful cel mai înalt al munţilor Gurghiului, lângă izvorul Sebeş, ne instalăm în camera destinată personalului silvic; ne scoatem din rucsacuri alimentele, mantalele, cartuşele, ne montăm armele şi, după o pauză de un sfert de oră, înainte de căderea serii, pornim, împreună cu iscusitul ştiutor în ale vânatului şi vânătorii, maistrul Buineag, într-o recunoaştere pentru observarea eventualilor cerbi boncănind prin împrejurimi.
Ne îndreptăm înspre vârful Seaca, urcând pe poteca de vânătoare din spatele cabanei.
Este înnorat şi e răcoare. Poteca este mărginită de bogate tufe de afine, cu fructe negre, dulci, precum şi de buchete de ferigi, risipite printre molizii seculari năpădiţi de barba-ursului…
Urcăm încet, în tăcere, pe cărarea de munte… Din când în când, ne

oprim pentru a asculta glas de cerb înfocat de fiorul dragostei. Este încă departe, undeva în dreapta noastră, la limita cu teritoriul ocolului silvic Gheorgheni.
Treptat, norii se întunecă şi începe să cearnă o ploaie măruntă, densă şi rece.
Ne continuăm drumul…
La vreo şaizeci de metri înaintea noastră, un ciopor de trei ciute zbughesc înnebunite, stârnite de subita noastră apariţie. Oprim ca să ne tragem sufletul, delectându-ne ochii cu agilitatea ciutelor dispărând treptat în negura bătrânei păduri de molizi.
Ne continuăm drumul, tot mai sus, înspre culme, îndreptându-ne către stâncile Cap-Sebeş.
Se lasă întunericul, negura accentuând lipsa de vizibilitate, iar ploaia se înteţeşte îngrijorător. Ne hotărâm să începem coborâşul către cabană.
Buineag, bine dispus, îmi povesteşte, în surdină fireşte, întâmplări şi obiceiuri vânătoreşti, împestriţate cu bancuri… cinegetice.
Disting anumite exagerări în relatările lui Buineag, mai ales atunci când povesteşte despre relaţiile sale cu persoanele sus-puse ale prezentului: cunosc personajul şi ştiu că aceste înflorituri fac parte din însuşi omul, bătrânul vânător Buineag, aşa că le iau ca atare.
Abia mai văzând în întunericul care s-a lăsat abrupt, începem să recunoaştem locul din vecinătatea cabanei.
Ajunşi la cabană, încropim un foc din lemnele uscate de molid aşezate ordonat sub soba de tuci, punând la fiert apă pentru un ceai de afine şi de zmeură: lujeri cu boabe. Avem, din belşug, roşii, unt, ardei, brânză şi…câte un păhărel de palincă; dinspre ibric ne ajung la nări arome dumnezeişti de plante şi de răşină, focul de brad pocnind în semiobscuritatea camerei luminată de o lampă cu petrol cu sticla înnegrită de funingine.
După ce mâncăm bine, savurând ceaiul cu arome tomnatice de munte, ne aciuăm fiecare în pătucul lui…cam rece!

Afară, printre molizi, vântul şuieră puternic, iar pe şindrila acoperişului se aud stropii de ploaie.
O vreme mai povestim încă, până când, furaţi de somn, ne cufundăm fiecare în visele noastre.
Dimineaţa, la ora cinci, ne îndreptăm înspre vârful Cencio (1560 de metri).
Întunericul, îngroşat de o ceaţă densă, este înlăturat, atât cât să vedem pe unde călcăm, de lanterna de buzunar a lui Buineag care merge înaintea mea la câţiva paşi, răsuflând greoi. Este frig. Încet-încet, întunericul se destramă. Mă uit la pălăria tovarăşului meu complet albită de brumă, apoi o scot pe a mea: din verde cum a fost, acum este o pălărie totalmente albă, la fel şi a mea mustaţă!
Ne continuăm drumul agale, cu Buineag înainte, eu după el, călcându-l pe călcâie; se opreşte: scoate dintr-un buzunar două mere roşii, ionatane, pe care mi le întinde.
Gustoase mere, aici în vârf de munte înnegurat, friguros, cu un vânticel tăios…
Determinăm direcţia vântului, pentru a nu fi descoperiţi de vânat, apoi, cu maximă prudenţă, ne continuăm drumul pe poteca îngustă a muntelui, flancată de arbori tineri de molid.
Este ora şase, noi tot mai urcăm încă, iată de mai bine de o oră, cu Buineag înainte, eu după el. Din când în când acesta se opreşte din mers, dând la o parte, cu piciorul, câte un pietroi căzut de pe taluz.
Mai apoi, cu bastonul de care se sprijină, face, pe ici-acolo, câte un făgaş de-a curmezişul cărării pentru ca apa să nu spele poteca.
Deodată, amândoi, ca la comandă, ne oprim ciulindu-ne urechile: prin văzduhul înceţoşat, printre molizii pitici, de limită de areal, răzbate răsunător chemarea impetuoasă a cerbului copleşit de dragoste! Apoi tăcere, doar şuierul vântului printre acele de molid, printre ierburile alpine încărcate de promoroacă.

Suntem pe vârful Cencio, pe un platou de munte cu tinere plantaţii de molid, larice şi de jneapăn. Prin ceaţă, începe să se contureze silueta unui observator înalt. Urcăm în el. Interiorul – nu prea ospitalier: podeaua, din placaj, este curbată din cauza umezelii. Într-un colţ – un pat improvizat din două scânduri, celelalte două laturi ale patului fiind alcătuite din pereţii observatorului; în acest cadru format, un strat de fân foarte zgârcit aşternut. Buineag îmi spune că alaltăieri a dormit aici, e adevărat, vârât într-un sac de dormit.
Privesc panorama de la înălţimea observatorului, prin fereastra dreptunghiulară, cu geamul fisurat, aburit, spălăcit: fiecare perete are o astfel de ferăstruică, rabatabilă, pentru a se putea vedea în toate direcţiile.
Ceaţa începe a se risipi, stârnită de rafalele de vânt puternice, ridicându-se, rostogolindu-se, în mari gheme, printre vârfurile ciuntite, de vânt şi de zăpadă, ale bătrânilor molizi singuratici. Coborâm din observator şi ne continuăm drumul. De undeva din depărtare, un taur îşi cheamă din nou iubitele. De data aceasta Buineag îi răspunde cu o chemătoare din corn de vită, imitând cu măiestrie chemarea de dragoste a cerbului îndepărtat.
Prin ceaţă se conturează acoperişul ţuguiat al cabanei Ropo unde un destoinic pădurar, Mătieş, vechi om de munte, ne aşteaptă cu un gulaş cald de cartofi.
Ajunşi la cabana, ne aşezăm direct în jurul mesei de molid acoperită de vechi ediţii ale României libere, pătate de ospeţele trecute.
Mâncăm direct din vechiul ceaun, în loc de murături zdrobind vreo trei cepe. După această gustare, savuroasă, ambii mei colegi pornesc să cerceteze terenul, nu înainte de a ne fotografia, reciproc, cu arma atârnată pe umăr şi cu chemătoarea la gură.
După plecarea lor, rămân singur în cabană. Adineaori răsuna cabana de râsetele noastre provocate de istorisirile amuzante ale lui Mătieş, iar acum îmi sună liniştea în urechi…

Afară e înnorat; rafale de vânt leagănă veşnicii molizi verzi care oftează la adierile vântului încărcat de arome de răşină şi de toamnă…
Rămas singur în cabană, deodată simt o stare de euforie copleşitoare: privind prin fereastra odăii, aici în creierii munţilor, mă simt stăpân al marii întinderi verzi, populată de urşi, cerbi, ciute, cocoşi de munte, lupi…
Arborii falnici par a fi uriaşe fiinţe vii, iar pădurea toată – o imensă armată, subordonată mie!
După ce mă odihnesc niţel, pornesc în teren pentru observarea răspândirii cerbilor pe fondul de vânătoare, precum şi a locurilor lor de boncănit.
Înaintez pe poteca de vânătoare înierbată Cencio-Ropo: un minunat traseu cu cărarea precum o alee cu iarbă catifelată; din loc în loc, covoraşe de muşchi de pământ de un verde crud, unele cu câte o frunză chircită de fag, ori paltin sau scoruş, încântă ochii.
Pe cele două margini ale potecii se aliniază falnici molizi, sub care sălăşluiesc tufe de afine încărcate cu bobiţe negre, zemoase, mult plăcute ursului.
În întunecimea pădurii, ici-acolo se zăresc somptuoase pălării roşii-aprinse, smălţuite cu picăţele albe, imaculate: fascinanta muscăriţă!
Genţiane mari şi campanule împestriţează cărarea.
Ajung într-o plantaţie de molid cu larice atins de paloarea toamnei. De foarte aproape, ca un tunet din senin, răzbate un boncănit de cerb viguros. Devin atent, pitulându-mă după o răgălie.
Într-adevăr, iată regele pădurii urcând înspre marginea de sus a plantaţiei; face dese opriri, boncănind scurt întorcându-şi capul când într-o parte, când în alta, căutând cu înfrigurare femelele care întârzie să apară.
Distanţa dintre mine şi el nu este mare, îl văd cu ochiul liber, în mod foarte desluşit; recurg însă la ajutorul binoclului care mi-l aduce taman sub nas!

Este un animal superb: trup tânăr, viguros, trofeu medaliabil… Caut să nu mă dau de gol urmărind maiestuoasa înaintare a cerbului cuprins de dragoste, nemişcându-mă în groapa care până nu demult a fost sălaş rădăcinii molidului răsturnat şi ale cărui rădăcini trasante îmi servesc în chip de platoşă uriaşă…
Ieşind din plantaţie, animalul îşi continuă urcuşul înspre bătrâna pădure virgină de fag şi, în curând, dispare sub cupola acesteia…
Încerc să mă ţin de el, la distanţa corespunzătoare, mergând pe drumul de tractor, călcând pe urmele proaspete ale cerbului. Se simte accentuat mirosul specific de cerb înfierbântat, aflat în călduri!
Boncănitul se aude tot mai departe… Renunţ să îl mai urmăresc: pădurea seculară de fagi l-a învăluit, fiind foarte greu să îl mai pot vedea în acest amurg care a început a se furişa peste codrii.
Pe culmile de fagi bătrâni – un imens glob roşu: ziua e pe sfârşite.
Pornesc îndărăt, înspre cabană, grăbindu-mă să nu mă prindă noaptea pe drum, departe de cabană, deşi aş mai fi savurat câteva minute mirificul apus de soare.
Întunericul nu se lasă prea mult aşteptat…şi încă mai am pe puţin patru kilometri de parcurs până să ajung la cabană.
Doamna nopţilor îmi este tovarăşă de nădejde, luminându-mi calea.
Păşesc iute pe cărarea cu iarba umedă. Ajung la cabană. Înăuntru, singurătate neliniştitoare şi frig.
Încep cu stârnirea focului în vatră, apoi torn apă de izvor în ibric pentru un ceai fierbinte. Când să pun planta în apa clocotindă, realizez că, în graba mea de a ajunge la cabană, am uitat să culeg câţiva lujeri cu afine, aşa că, nu îmi rămâne altceva de făcut decât să ies cu lanterna şi să culeg câteva rămurele de afin, în preajma cabanei; pentru orice eventualitate, iau şi arma cu mine! ştiind unde, în ce loc pot să dau de câteva tufe de vaccinium, tai repejor câteva rămurele, însă spectacolul nopţii mă reţine în faţa cabanei: cerul este senin, cu puzderie de stele palpitânde

peste liniştea codrilor.
Oftatul pădurii de molid şi clipocitul apei de la izvorul Ropo, de la care şi-a luat şi cabana numele,îmi sunt muzica acestei seri.
În astă-noapte voi fi singur în cabană, la aproximativ optsprezece kilometri de cea mai apropiată aşezare omenească…
În cameră s-a făcut destul de cald.
Stând în picioare, în faţa ferestrei, privesc panorama de afară: vârfuri de molizi legănate de adieri de vânt de noapte, bolta grea de stele, cu semiluna plutind răbdurie printre ele.
Mai pun câteva capete de lemne pe foc, apoi sting lampa şi mă culc…
Dimineaţa lenevesc în pat până aproape de ora opt. Pornesc apoi spre capul Iuhod, nu înainte de a lăsa bilet pădurarului Mătieş, anunţându-i ora la care mă voi întoarce de la observaţii.
Afară e răcoare, puţină ceaţă, dar decorul matinal este superb.
În ciuda luminozităţii slabe, fotografiez câteva peisaje.
Jos, în valea Iuhodului, se aude boncănit; mă grăbesc, în iarba brumată, să determin locul unde se află cerbul, eventual să-l şi văd.
Cerbul însă a tăcut, reproşându-mi parcă, tacit, că am lenevit mult prea mult în pat, ratând din această pricină boncănitu-i matinal.
…La întoarcerea la cabană întârzii mult pe lângă tufele de afin încărcate de roade îmbietoare, mânjindu-mi mâinile şi buzele cu boabele vineţii.
Ajuns la cabană, Mătieş mă aşteaptă cu tocăniţa de cartofi fierbinte şi cu cana de ceai aburind.
După ce mănânc – porţie triplă! – îmi iau rămas bun de la gazdă, care mă înlocuieşte rămânând în continuare la observaţii, apoi mă îndrept înspre casă, lăsând în urmă, tot mai mult, minunatele locuri unde sălăşluieşte mândrul nostru cerb carpatin…alături de urşi, cocoşii de munte, precum şi de alte vieţuitoare…

Despre şahul cu magnet
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(108)

În sfârşit, ninge!…
Am în faţă un mini-şah magnetic, cumpărat de mama, cu vreo douăzeci şi doi de ani în urmă.
Este mirifică, extraordinară, puterea evocatoare a acestui obiect!…
…Vacanţă, zile toride de vară. În livadă, sub pomii încărcaţi de roade nepârguite încă, în iarba necosită, învăţam dintr-un manual al unui autor sovietic, abc-ul şahului: mutări, notaţii, deschideri…
Mare mi-a fost satisfacţia atunci când, în ziarul judeţean Steaua Roşie au început să apară, săptămânal, probleme de şah, intitulate: Mat în două mutări, probleme pe care rezolvându-le corect de fiecare dată, am început să mă cred cineva în materie de şah.
Însă bucuria mea a fost scurtă, deoarece învăţând-o acest joc şi pe sora mea, aceasta m-a bătut din prima!
Am început, apoi, să îmi provoc amicii, vecinii: B. Ioan împreună cu al lui frate Alex, vărul Eremia…
Minunate zile, minunate vremuri trecute, apuse, ireversibile.
Pe deal (în „paradisul verde"), pe malul Târnavei, apoi pe terasele răcoroase ale caselor, ori în camere, în zilele ploioase, aceste minuscule figuri, vii parcă prin magnetul lor, sunt martorele unei bune părţi a copilăriei mele, ale verilor de altădată: mai calde parcă decât cele de acum, ale dulcilor şi liniştitelor vacanţe estivale de demult când, arşi de soarele dogorâtor al verii, năduşind asupra tăbliţei de şah, săream în apa răcoroasă a Târnavei Mici, mai adâncă, mai limpede, mai umbrită de de sălcii bătrâne, scorburoase, din ale căror mlădiţe – din scoarţa acestora – confecţionam, primăvara, tilinci, drâmbe şi tulnice.
…Între deal – paradiziac vara, feeric iarna, bogat în poame toamna – şi Târnavă, suavă şi tăcută, cu peşti mulţi, între aceste două repere se întinde întreaga-mi copilărie, evocată acum de aceste mici figuri de şah cu magnet!

Despre un sol necrezut
(109)

Pe un ger de –15 grade Celsius, o bătrânică abia mergând, sprijinindu-se de un baston, duce un braţ de crenguţe înflorite de salcie (cu mâţişoare!); le duce la piaţă pentru a le vinde, fiind aceeaşi nevoiaşă care în anotimpurile cu flori, vinde, oferă, diferite buruieni cu, titlul de „flori de câmp”: pretext gingaş, elegant, pentru a nu fi numită cerşetoare.
Cam după o oră o revăd înapoindu-se: şi mai încet, cu capul şi mai plecat, rebegită de frig, strângând în braţe mănunchiul de vestitoare ale primăverii, nevrând a le părăsi.
Chiar nimeni să nu o fi crezut pe această firavă bunicuţă, nimeni să nu o fi înţeles că primăvara este totuşi aproape, în pofida gerului întârziat?!…

Despre deznădejdi
(110)

Adevărul existenţei este trist şi tragic; în rest, totul este amăgire, evitare a cruntei realităţi dure, murdare, mârşave…
Traiul, existenţa noastră toată, este în totalitate sub imperiul puterii, posedată de materie şi de plăcere, omul trăind în chip halucinant vremuri bizare.
Uităm, din păcate, mai tot timpul că fără umilinţă, pietate, fără smerenie, altă cale nu avem decât a ne coborî în nemulţumire, în iritare şi- ceea ce este mai rău- în deznădejde…
Cu toate acestea, văd că oamenii, în mediul sătesc mai ales, au o mare aplecare către credinţă, către biserică.
Din nenorocire se uită însă, de mai toţi, că fără fapte pe măsură, adeveritoare de iubire sinceră şi dezinteresată, fără pioşenie, zădărnicie se cheamă totul.

Despre un experiment
(111)

Efectuez următorul exerciţiu psihic: încerc, în gând, să-mi lepăd, să îmi alung toate grijile, toate necazurile – tot ceea ce e negru şi greu în forul meu interior, negândindu-mă decât la faptul că exist şi că, prin urmare, totul este bine…
Închid ochii şi am sentimentul, nemaiîncercat, că un val ameţitor, delicios, mă cuprinde şi mă înalţă ca pe un fulg.
Este o senzaţie deosebit de liniştitoare, copleşitoare, descătuşătoare, binefăcătoare, dar de scurtă durată!

Despre un sejur timişorean
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(112)

De câteva zile sunt cazat la hotel C. din municipiul de pe Bega.
Deasupra camerei în care m-am instalat se află bucătăria restaurantului: sursă interminabilă de zgomote felurite peste al meu cap!
Programul acestor zile: între mesele principale – hoinăreală în oraş, prin magazine, expoziţii, baruri, restaurante…
Azi am fost la un spectacol de balet dat de trupa timişoreană, spectacolul purtând titlul: Fântâna din Bachcisarai.
După terminarea actului al doilea, lumea crezând că reprezentaţia a luat sfârşit, începe să plece.
Doar câţiva, foarte puţini, se mai întorc după ce află că spectacolul se compune din trei acte.
Oraşul m-a impresionat prin străzile sale neobişnuit de largi, cât şi prin lumea pestriţă, multinaţională.
Mi-a mai rămas de stat o zi…

Seara, vizitez restaurantul care m-a „onorat” cu atâtea zgomote greu suportabile.
Pe uşă văd un anunţ prin care sunt prevenit că sunt un… norocos: voi fi beneficiarul unui program de muzică de petrecere.
Solista, o matahală abia încăpând în rochia-i neagră (cu un şliţ enorm în faţă!) năpădită de aproximativ două kilograme de… paiete argintii.
„ Artista”, pentru a fi mai acaparatoare în programul ei, găseşte de cuviinţă să puncteze, în mod foarte des, anumite părţi ale cântecului ei cu fluierături ciobăneşti, vârându-şi degetul arătător, îndoit, în gură, încât fluierăturile mioritice sunt mai multe, mai îndelungate decât cântecul în sine.
…Nu mi-a fost dat, până acum, femeie fluierând aşa de bine şi cântând aşa de prost!

Despre o veste tristă
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(113)

Mi se comunică, de către colegul Olaru, că a trecut în nefiinţă veşnicul vesel şi poznaş pădurar Mătieş… omul şi pădurarul cu care îţi era drag să mergi pe teren, întrucât ştia foarte multe, adevărate sau mai puţin… molipsindu-te cu voioşia-i debordantă, permanentă.
De azi despre nea Mătieş se va vorbi numai la timpul trecut…

Despre o farsă a lui Mătieş
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(114)

…Început de vară feerică, cu flori care îşi desfac ademenitoarele petale multicolore, mângâiate de strălucitoare raze de soare care cad jucăuşe

peste întreaga fire.
La masa noastră, de la un restaurant cu inspiraţie amplasat în mijlocul unei păduri bătrâne de fagi, pe marginea unui pârâu de munte cu apa de cleştar, cu şuier năprasnic, clocotitor- mult antren şi… bere Bucegi.
La un moment dat, pe poarta terasei apare, agitat şi năduşit, pădurarul Mătieş.
Vine aţă la noi la masă, istorisindu-ne, cu vocea gâtuită de emoţie, că a asistat la o scenă, rarisimă, de amor sub cerul liber, săvârşit fără jenă, pudoare, de doi înamoraţi zvăpăiaţi, aici, nu departe de noi, care bem ca nişte inconştienţi, fără să ne pese de ceea ce se petrece în preajma noastră, la doar câţiva paşi de noi!
Trecând pe lângă ei, cuplul nici măcar nu s-a sinchisit de prezenta sa, zice Mătieş…
Câţiva dintre noi am devenit curioşi…
Dacă dorim, zice pădurarul, ni-i poate arăta, însă… distracţia ne costă două beri! Cădem de acord, în clipa când convenţia fu încheiată, pezevenghiul a şi înhăţat două beri reci, nedesfăcute, din frapieră. În timp ce cu o mână îşi apropia cele două sticle, cu cealaltă mână întinsă către noi, îşi desface căuşul palmei în care… perechea înamorată, alipită, doi fluturi galbeni, năuciţi, cu pulberea aripilor căzută printre degetele bătrânului!
Concomitent cu prezentarea acestei imagini, o cascadă de râs acoperi vâjâitul pârâului de munte cu apa de cleştar.
După ce îşi ceru permisiunea de a se aşeza la masa noastră, Mătieş îşi începu recitalul istorisindu-ne vechi întâmplări şi poveşti de vânătoare, redate cu mult har, captivând atenţia asistenţei, până chiar şi de la mesele vecine.
Apoi, mai comandarăm încă un rând de bere, şi încă unul…
….Pe draperia ferestrei biroului meu de la mansardă, doi fluturi galbeni (alipiţi!), prinşi cu un ac de pânza decolorată de soare, evocă o vreme parcă ireală!

Despre o ploaie de vară
(115)

De la fereastra mansardei ascult ropotul ploii pe miile de frunze ale arborilor din preajmă, cu efecte de sunet – tunete înfundate – şi de lumină: fulgerele!
Orătăniile de prin ogradă s-au strâns buluc pe sub streşini şi stau ca paralizate…
Cocoşul: mândrul, codatul, crestatul, fălosul, pieptosul stă cu coada la pământ! Izbind cu ciocul în şuvoiul de apă tulbure scoate o râmă lungă, roşie zbătându-se aprig în pliscul pasării. Una dintre găini, atentă la manevra cocoşului, ciupeşte un capăt de râmă din pliscul pintenatului, faptă pedepsită cu izgonirea ei de sub acoperiş, direct sub ploaia şiroindă…
Dintre norii alburii, apare soarele timid…
Triumfător, cocoşul îl întâmpină cu cântec!

Despre molizi în floare
(116)

Împreună cu câţiva colegi, ne aflăm într-o pădure de molizi în plină floare. Vrăjiţi de coloritul verzui-rubiniu al florilor falnicilor molizi, la propunerea unuia dintre noi, ucidem trei exemplare frumoase, retezându-le vârfurile înflorite pentru a le aduce acasă în chip de pomi de… vară!
Trecând în preajma noastră câţiva cărăuşi, ne întreabă de ce masacrăm nevinovaţii arborii?
Le răspundem că aceste terminaţii ne sunt cerute de către Institutul de Cercetări în vederea efectuării unor analize (!)
…Acasă aşez vârful de molid în tălpiciul pomului de iarnă; îl cercetez, de aproape, apoi de la distanţă, şi abia acum realizez ce gafă, ce act

necugetat am săvârşit: ceea ce a fost cu adevărat o splendoare „acolo”, în munte, unde îi este locul, este fals şi trist, artificial aici…
Această frântură de arbore plânge acum la mine în cameră, cu lacrimi vii, picurate de răşină plăcut mirositoare…

Despre vremuri şi năravuri
(117)

M., femeie cu trei copii fără taţi identificaţi, nimfomană şi băutoare notorie, boemă, cu o tentativă de suicid, nereuşită, la activ.
Gravidă, în luna a doua, cu ferme intenţii de a-şi provoca un avort, doreşte să-şi cunoască trecutul… apropiat (cine este autorul fătului?) şi viitorul, tot apropiat: dacă va păţi ceva după avort, crezând fără reţinere în ghicitoarea de la Coriş.
Taxa, la prezicătoare, este, afirmă M., cincisprezece lei, trei kilograme de zahăr, precum şi cinci litri de benzină de 98!
În barul „ Trei lulele”, cu fumul despicat cu cuţitul şi cu miros acru, înţepător, de votcă ordinară şi de transpiraţie, M. caută de zor pe la mesele lumpenproletariatului un amator de mari şi unice delicii, contra a ceea ce va avea ea de achitat ghicitoarei…
Amatori ar fi, însă fără contribuţia în zahăr şi în benzină… dar M. nu cedează: vrea şi benzina şi zahărul.
Cu trei flacoane goale, cerute de la barmană, un candidat pleacă, cu taxiul, pentru a-i aduce şi produsele cerute.
Între timp, M. cocoţată pe genunchii lui Corin – poştaşul, pentru a dobândi încălzirea necesară pentru confruntarea care se întrevede, exersează cu înfocare sărutul prelungit…

Despre frunze şi toamnă
(118)

Cum de ştiu frunzele să moară atât de frumos, în linişte şi în dangăte de culori, în miez de brumărel?
Privesc, de minute bune, un cireş sălbatic şi mă emoţionează coloritul galben-portocaliu al frunzelor acestuia: parcă ar fi o vâlvătaie ce se extinde, fără niciun pericol, asupra arborilor din preajmă, asupra întregii păduri: fără… fumuri, fără sirene de pompieri: doar linişte şi blânde culori!

Despre brazi în prag de Crăciun
(119)

„Brăduleţ, brăduţ, drăguţ…
Ninge peste tine!
Haide, hai, în casa mea
Unde-i cald şi bine…"
Chemare ademenitoare, perfidă, cu gânduri, apoi fapte, nimicitoare a milioane de tinere exemplare, doar într-un an, (echivalând, la nivel de ţară, cu o suprafaţă aproximativă de 3000 de ha de plantaţie!), dintre cele mai frumoase exemplare, de brazi şi de molizi aflaţi în pragul… majoratului!

„…Pom de Anul Nou te fac,
O, ce bucurie!
Cu beteală am să te-mbrac
Şi steluţe o mie."

…Până după Bobotează, apoi:
În container te-oi arunca

Iar ce bucurie!
Vecinii vor veni
Stâlcindu-te-n araci
De vie...
O mie…

Despre un început de florar
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(120)

Luni, în zori, concertul cristalin şi vesel al păsărilor nu a mai avut loc… O zăpadă, umedă, haină, umple surprinzător cu albu-i rece, ucigător, pădurea îmbrăcată cu verde fraged, clocotind de viaţă.
Cu braţele gătite, pline de sevă, întinse în chip de slavă către cer, soarelui primăvăratic, arborii primesc avalanşa amară, apătoasă a unei ninsori nemiloase, ucigătoare.
Aceste braţe, obişnuite să îmbrăţişeze soarele, cerul albastru şi triluri răsunătoare de păsări, nu au putut rezista plumbului moale, rece, neîndurător…
…Şi atunci, arbori falnici, mulţi, foarte mulţi arbori: sute de mii, au început să cadă gemând şi oftând sinistru, izbind nevolnici glia din care şi-au avut obârşia.
Un soare timid, mirat parcă de cele întâmplate, topeşte omătul, insuportabil, din creştetul copacilor culcaţi, de pe corola florilor de creasta-cocoşului şi păştiţe.
Copacii plâng. Pădurea e în doliu…
Din trunchiurile frânte ale arborilor şiroaie seva.
Frunzele arborilor dezrădăcinaţi continuă să vieţuiască, cu disperare, trăgându-şi hrana din răgălii; până când soarele torid va seca ultima picătură de umezeală din rădăcinile dezgolite…

Despre o vizită la o stână
(121)

Excursie, în miez de gustar, cu membrii familiei mele şi ai cumnatului, la o stână de munte, pe Dealul lui Iovan, la invitaţia baciului Iacob S. …Vin, bere, ţuică… fum, valuri-valuri, jintiţă, caş, urdă… apoi din nou: bere, vin, bere, bere-vin, urdă cu roşii, şi cu ceapă, fum înţepător de nu ne vedem; şi iarăşi vin…

Noapte rece. Cu ai mei, consoarta şi fiica, dormim într-un comarnic învelit cu o folie de polietilenă spartă, amplasat alături de coşarul cu peste o mie de oi, cu tălăngi şi clopoţei, cinci cai, tot cu clopoţei, precum şi vreo opt dulăi care îşi fac datoria, hămăind noaptea toată.

Dârdâind de frig, dorm (?) un somn chinuit.

A doua zi, stare de rău general, pricinuit de nesomn, abuz de alcool şi de varii alimente.

După-amiaza, fotografiindu-ne cu doi minunaţi pui de câini ciobăneşti mioritici, precum şi cu baciul Iacob, cu rucsacul plin de caş şi de urdă, o pornim pe jos până la primul sat, unde ne aşteaptă o maşină care ne va duce până acasă.

Despre viaţa la ţară
(122)

Miez de cuptor.

Împreună cu Alexa V., crescător de viermi de mătase, mă aflu în satul Sevileni, o aşezare izolată de forfota vieţii moderne, ascunsă printre dealuri, cu pomi fructiferi, lanuri de porumb, şi păduri de fag şi carpeni.

Am venit aici pentru a tocmi oameni din sat la cules de frunze de dud.

Ajungem în sat pe la ora nouă, după o ploaie scurtă şi deasă.

Oamenii s-au retras de pe dealuri, lăsând fânul neîntors. Stau acum la taclale pe sub porţi, pe drum…
De la câteva case se revarsă miresme unice, îmbătătoare, de pâine proaspătă. Aflăm că sâmbătă va fi nuntă!
Satul este bătrân, oamenii care îl locuiesc aşijderi.
Stau de vorbă cu doi octogenari, obosiţi de viaţă, amărâţi. Primul dintre ei, mai optimist, confecţionează greble din lemn, stând pe un butuc de fag, afară în şură. Îmi spune că a fost lucrător la C.A.P., are pensia insuficientă, aşa că, cu greblele pe care le face mai agoniseşte câteva parale încât să-i ajungă de medicamente şi pentru pâine.
Şi, uite-aşa, îşi mai prelungeşte, târâş- grăpiş, traiul solitar, chinuit şi trist.
Cât priveşte dudul din grădină, nu permite să se culeagă frunze, deoarece acel pom îi dă lui de mâncare în aceste zile de vară: câteva dude negre, o felie de pâine, apoi o cană de lapte…
Cu cel de-al doilea moşneag discut şezând alături de el pe buza şanţului.
Soarele dogoreşte puternic, canicular. Bătrânul privind în gol, scormoneşte… ceva în şanţul sec. Este nedumerit de faptul că nu vrea Dumnezeu să îl ia la El, că nu îl absolvă de chinurile senectuţii.
Între timp revine şi Alexa, din expediţia-i rurală, cu rezultate descurajante: viermii lui de mătase pot muri de inaniţie din partea bătrânilor sevileni!
Plecăm din Sevileni cu mireasma pâinii proaspete în nări, pâini coapte în vechi cuptoare ţărăneşti pitite în colţuri de ogradă.
În suflet port singurătatea şi amarul bătrânilor sevileni..

Despre singurătate în munţi
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(123)

…Este seară, a doua seară pe care o petrec aici, la sfârşit de brumărel, la cabana Scoruşul – cea de sub poalele Secii.

Singur sunt, doar cu gândurile mele…

De 37 de ore nu am rostit un singur cuvânt, nu am auzit o voce … doar eu, cu gândurile mele.

Ba nu, este totuşi cineva cu mine: o muscă zbârnâitoare, năucită, trezită din letargie de căldura din cabană (…biata gânganie, o fi crezând că peste noapte a venit din nou vara!)

Înainte de a se lăsa întunericul cel negru, mai ies o dată pe terasa cabanei pentru a-mi clăti ochii şi sufletul cu aerul şi cu priveliştea de afară.

Aerul este rece, înţepător, ozonat.

Coronamentele molizilor sunt argintate de un strat gros de brumă. Iarba înaltă a pălit, culcându-şi firele lungi pentru odihna de iarnă, aşteptând doar pătura albă, protectoare, imaculată a zăpezii.

E linişte…

Doar firul izvorului, din josul cabanei, se mai aude cântându-şi cântecul de seară.

Din când în când, câte o adiere de vânt, abia perceptibilă, înfioară codrul de molid din preajmă. şi atunci, pădurea oftează…

Treptat- treptat, molizii din apropiere încep să-şi piardă contururile, confundându-se în marea de întuneric a pădurii.

Pe cer aleargă nori imenşi, semănând cu nişte uriaşe trâmbe de fum din ceruri venite.

Dintr-o zdreanţă de nor apare curată, strălucitoare…ademenitoare- Luceafărul serii. Un oftat – al meu, al pădurii?! – şi simt pornind un dor, pe lungul drum astral, către steaua ce-mi zâmbi îmbietor…

Despre un nou început
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(124)

Miez de prier: natura răbufneşte sub imboldul soarelui fierbinte de peste zi..
Păsările şi-au terminat vacanţa: trilul lor vesel şi colorat umple văzduhul de cristal al dimineţilor încă reci.
Seara, mierle zburdalnice îmi cântă, sub fereastra mansardei, scurte triluri agitate, precipitate…
Mugurii aşteaptă doar încă puţină încurajare de la astrul zilei pentru a-l răsplăti, apoi, cu mult verde şi săruturi de flori înmiresmate.
Deocamdată şi-a făcut apariţia avangarda florilor de primăvară: podbalul, brebeneii, viorelele, plămânărica, spânzul, crucea-voinicului, creasta-cocoşului…
Un mirific fior străbate tot ce e viaţă.
Mi-e teamă de o reîntoarcere, peste noapte, a pizmaşei ierni, ceea ce ar determina moartea atâtor fragede, gingaşe, tandre frumuseţi.
Dar de-acum soarelui îi va ajunge un singur zâmbet pentru ca iarna să fugă învinsă!

Despre punctul de întoarcere
(125)

Punctul de întoarcere aviatic: este punctul maxim până unde poate zbura un avion astfel încât, întorcându-se în acel punct, să mai poată ajunge înapoi la bază, independent de o nouă alimentare.
…În viaţă, oare de câte ori, şi pe lângă câte astfel de puncte de întoarcere trecem, ignorându-le, ori, pur şi simplu, nesesizându-le, pentru ca, mai apoi, să nu mai putem fi capabili de a mai reveni la… bază!

Despre clipe cu frunze arămii
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(126)

„…Ajuns în stand (ţiitoare), vânătorul nu are voie: să fumeze, să se mişte, să tuşească, să vorbească, pentru a nu speria vânatul şi a nu-i enerva pe vecinii.” (din Regulamentul de vânătoare)

Azi – la vânătoare de mistreţi în locul numit, nu degeaba, „Gura- ursului”, terenul acesta fiind foarte populat, în acest an, de urşi, aici având în preajmă linişte, hrană şi adăpost, factori esenţiali pentru ca vânatul, de orice fel, să se reproducă şi să se dezvolte în condiţii optime. În toamna aceasta, datorită slabei fructificaţii la fag, din pricina lipsei de jir în regiunea în care urşii sălăşluiesc îndeobşte, ei au coborât la poalele munţilor, în zona în care vieţuieşte stejarul şi gorunul, specii care în acest an au fructificat abundent.

Pe lângă aceste delicatese, jir şi ghindă, fiind la hotarele sătucului Croiştea, ei umblă, mai ales noaptea, prin livezi, după mere, prune…ciopârţind pomii, stârnind duşmănia localnicilor care se miră cum de s-au putut înmulţi atât de brusc aceste jivine, anul trecut nefiind văzut decât unul, şi acesta la stâna lui Matei, de unde şi-a înhăţat victima subsuoară, un ditamai berbec, nu înainte de a trage pielea peste capul celui mai vajnic apărător al stânei, Jar – singurul, dintre cei cinci câini ai turmei, eroul... post-mortem... care a avut curajul fatal de a se apropia de namilă. Lumea din cătun crede că s-au înmulţit urşii, se plâng că nu îi combatem; oamenii nu vor, nicicum, să priceapă că, în realitate, este vorba doar de o deplasare de sezon, în căutare de hrană.

…E o zi de toamnă aurie cu cer siniliu, fără vreo pată de nor, cu un soare dogorâtor.

În crângul de amestec, de gorun şi carpen, persistă intens un miros specific de frunze uscate, pălite de bruma nopţii.

Stau sub un gorun cu trunchiul gros, bifurcat, năpădit de licheni , iar coronamentul – de vâscul cel veşnic verde, parazitar.
Curăţ, cu piciorul, de frunzele căzute locul unde voi sta, pentru a elimina orice foşnet în cazul în care vreun mistreţ s-ar aventura înspre mine. De sus, de pe arbori, se desprinde din când în când, plutind încet, legănat, câte o frunză îmbătrânită. În liniştea – neliniştită a crângului se aude desluşit aşezarea acestora pe litiera pădurii; contactul se realizează printr-un zgomot slab, metalic: un punct sonor pus pe o fostă existenţă verde…
Arareori, câte o boare caldă, abia perceptibilă, coborâtă dintr-un cer pur, azuriu, vine precum o mângâiere parcă, luând cu sine de pe arbori frunze adormite, aurii, ruginii… sfârşite; frunzele foşnesc, freamătă, tânguindu-şi existenţa atât de efemeră.
Adierea a trecut…
E o linişte asurzitoare, însă doar pentru puţină vreme: de departe se aude, vag, huruit de autobuz; apoi de supersonic plutind, hăt-departe, cu siaju-i alb pe marea cea albastră din înalturi.
Apoi iarăşi suflare lină de vânt: frunze uscate, pribege, veştede, plutitoare, pătează verdele ierbii din luminişurile pădurii.
Cad, cad tărăgănat, alunecând ca nişte lacrimi, frunze ruginii, mângâind tandru ramurile, lujerii pe care au vieţuit şi pe care le-au hrănit.
E o sfântă linişte de catedrală; prin coronamentul arborilor, vădit rărit de podoaba de frunze, pătrund calde raze de soare văratic parcă. Muştele zumzăie adormitor, monoton, prin preajma-mi.
Dar, din depărtări se aud strigăte de gonaşi, focuri de armă: începe încordarea, lupta, vărsarea de sânge…

Despre mărunţii fulgi de nea (Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…) (127)

Puzderie de fulgi de omăt cad lin pe fundalul verde alcătuit de molidişul bătrân de lângă cabană.
…Cad ca nişte puncte: imponderabile, imaculate, odihnitoare, la lunga frază a relelor unui an pe cale de a apune.
Încet-încet verdele pădurii de molid se acoperă de albul punctelor celeste, la ora care este, iată: verticală.
Din cabană răzbate pocnetul unei şampanii desfăcute…
Revin în căscioară cu un bulgăre de omăt: punctul meu, mare, rece, la acest final de an, şi mă aşez în faţa şemineului cu ghemul de nea întins către flăcări: din palme-mi roşii, cu bulgărele imaculat, încep să cadă alte puncte, lichide, ca nişte lacrimi… ori chiar lacrimi?

Despre tandreţea filială (128)

M. Andrei, din cătunul Sevileni, îmi povesteşte, cu seninătate, despre felul cum şi-a „îngrijit" părintele, grav bolnav, care în ultima perioadă nu îşi mai putea controla defecaţia:
„Îl scoteam afară, în curte, îl dezbrăcam gol-puşcă, apoi turnam pe el două găleţi de apă caldă, după care îl spălam frecându-l cu… o mătură din sorg!
Rufele le ardeam apoi în fundul grădinii…"
Tatăl acestuia nu mai este…
În schimb, au rămas mai multe case, cu gust construite, în cătun şi prin împrejurimi, de mâna iscusită a părintelui lui M.A. – care a fost zidar la viaţa lui –, dintre toate remarcându-se, în chip deosebit, casa moştenită de către unicul copil al zidarului: Andrei!

Despre mine şi sexul frumos
(129)

În relaţiile mele cu femeile am, şi am avut, dintotdeauna, sentimente instabile, contradictorii; alternează atitudinea: tandră, atrăgătoare, drăgăstoasă, cu poziţia rece, foarte puţin sensibilă, distantă, mergând, câteodată, până la neîndurare.
Adeseori mi-ar plăcea, simt nevoia, presantă, de a fi agreat mai mult, dar sunt conştient că ambiguitatea mea sentimentală este o barieră severă în calea făuririi acestei năzuinţe.
Cu toate acestea, mă consider, indubitabil, demn de dragoste, din păcate însă echivocul manifestărilor mele afective stârneşte teamă, reţinere în inima celei care şi-ar dori apropierea…
Pot, sunt în stare de a fi duios, chiar şi pe o durată mai lungă, însă imediat ce observ că mă ameninţă pericolul monotoniei sentimentale, doresc să mă retrag, fără explicaţii.
Mi s-a reproşat, de mai toate amicele mele, că în mine li se pare că au de iubit doi bărbaţi deodată: unul uşor de agreat, atrăgător, sentimental, tandru, pe când celălalt este un tip plin de sine, dur, implacabil.
…Cu puţină strădanie aş putea deveni mai deschis, mai natural, mai accesibil – dacă nu aş fi şi un mare timid! –, ceea ce evident mi-ar aduce o schimbare fericită, favorabilă, o îmbunătăţire salutară a relaţiilor mele cu cele care, oricum, îmi rămân, de departe, prietene preferate, mai apropiate intelectului şi sufletului meu decât bărbaţii.
Fiind vorba, însă, de o schimbare, de un efort, îmi este anevoioasă… năzuinţa.

Despre o coincidenţă
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(130)

Cu două zile în urmă, dintr-o pornire nebunatică, m-am tuns chilug; fiica mea, elevă în clasa a întâia, venind de la şcoală, abia recunoscându-mă, nevenindu-i să creadă ceea ce vede, într-un târziu identificându-mă, lepădă ghiozdanul în curte, apoi alergă plângând la vecinul de peste drum, nemaivrând a se întoarce acasă.
În final, cu greu, o înduplecarăm să revină la domiciliu; continuă însă să aibă mari rezerve că aş fi acelaşi tată cu cel pe care l-a lăsat azi dimineaţă acasă!
Ghinionul meu cel mare, legat de tunsoarea mea extremă, este însă altul…
La câteva zile de la data lepădării pletelor mele cele negre, apare un… decret prezidenţial graţie căruia sunt puşi în libertate mii de deţinuţi „pleşuvi" din penitenciarele ţării.
Volens-nolens, în ochii necunoscuţilor, acum fac şi eu parte din tagma recenţilor eliberaţi.
Aflându-mă într-un magazin, mi-a fost dat să aud următoarea remarcă, venită din partea unei respectabile doamne:

– Ia uite, tu, abia l-au eliberat şi deja e în uniformă!

Despre dealul copilăriei
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(131)

Împreună cu tata, într-un blând amurg de cireşar, urcăm dealul copilăriei mele, deal sub poalele căruia îşi dorm somnul de veci bunicii şi străbunicii noştri, alte rude şi cunoscuţi.

A îmbătrânit şi „paradisul verde” al copilăriei mele, văduvit de marea majoritate a nucilor, tăiaţi din considerente materiale, acei nuci şi pruni sub care mi-am făurit atâtea visuri zădărnicite apoi de oameni şi de vremuri.
Locuitorii oraşului meu, bărbaţi şi femei, au îmbătrânit şi ei, iar pe copiii cu care mă întâlnesc nu îi cunosc…
Pe trunchiul unui prun uscăţiv, cu ramurile mult rărite, caut răni făcute, cu aproape două decenii în urmă, de mâini de copil dorind să oprească timpul: încrustări de iniţiale în scoarţa, netedă pe atunci, a pomului încărcat de roade albăstrii, brumate, parfumate, scrijelituri săvârşite într-o însorită dimineaţă de început de toamnă, de către un puşti cu pantaloni scurţi, venit desculţ în iarba înrourată, cu un briceag deschis în mână, la prunul care îi oferea cu dărnicie fructe mari, îmbietoare, dulci, aromate.
Caut urmele acestor incizii şi nu le mai găsesc: doar nişte vagi răni, perfect cicatrizate, abia vizibile.
Mă bucur că timpul l-a vindecat!

Despre viaţă şi despre moarte
(132)

Ieri s-a curmat viaţa fetiţei Ramona, nepoata angelică a pădurarului Ioan Tarcău.
În timp ce se înapoia de la grădiniţă, traversează neatentă strada şi o maşină…
Azi, la serviciu, colegului Andrei Tomescu i se face subit rău: simte dureri în zona inimii, are o paloare accentuată, devine agitat, începe să se plimbe prin birouri, masându-şi disperat partea stângă a pieptului; se culcă apoi pe dormeza ofiţerului de serviciu spunându-ne că se simte foarte rău.

Se apelează pentru o maşină a salvării. Până să vină ambulanţa, rugăm un cunoscut să-l transporte cu maşina până la dispensar.
Andrei coboară singur până la maşină, timp în care un coleg se îmbracă pentru a-l însoţi.
La intrarea în cabinetul medical, cei doi se întâlnesc cu Tarcău I. care aşteaptă sosirea medicului autopsier pentru a-şi putea ridica nepoata.
Andrei îi transmite condoleanţe lui Ioan T. pentru tragedia survenită în familia acestuia. După aceasta, Andrei intră în cabinet, este culcat pe patul de consultaţii, iar după câteva secunde… trece în nefiinţă.
Între timp sosesc medicii autopsieri; primul la care se face autopsia este Andrei…
Îmi este greu să cred că este realitate, nu-i posibil!…
Afară plouă cu stropi reci şi deşi; vântul spulberă noianul de frunze ruginii. Rafale puternice de vânt smulg de pe arbori puzderii de alte frunze livide, pribege, învălătucindu-le în aer.
Pe stradă un cal şi un mânz, fără stăpân, merg fără ţintă, singuri pe drum, în ploaia despletită şi jalnică: tropăitul lor pe asfaltul ud, se aude precum plescăitul unor imenşi stropi de ploaie veniţi dintr-o lume ireală. Din când în când, un nechezat sinistru sfredeleşte ploaia acestui amurg de zi şi de toamnă.
De sus, dinspre biserica ortodoxă, se aude dangătul stingher şi mohorât al clopotului.
…Andrei Tomescu mi-a fost coleg şi de liceu.

Despre somn şi marea trecere
(133)

Somnul, somnul care imită atât de mult trecerea în lumea umbrelor. Pe cât de benefic este somnul, pentru a te destinde, a uita, după o zi de nimicnicii, josnicii, minciuni, deşertăciuni, înşelăciuni, ipocrizii,

grandomanii, tot atât de binevenit trebuie să fie somnul final, cu marea-i destindere, aşternere a uitării definitive, mântuitoare.

Despre revelion şi revelionarzi
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(134)

Şi în acest sfârşit de an, ca de obicei, petrecem Revelionul la familia cumnatului Dulgheru A.

Invitaţii cam aceiaşi ca în fiecare an, exceptând două cupluri din Harghita, ajunşi aici nu ştiu cum, pe ce filieră.

Se bea vin, se comentează interminabil evenimente, fapte politice, cu proferări de opinii care se vor una mai competentă decât cealaltă.

După miezul nopţii apar soţii Guteanu. Venirea acestora pune capăt răbdării mele, de-acum repertoriul serii fiindu-mi cunoscut cu lux de amănunte, noul venit cu siguranţă monopolizând, şi de astă-dată ca în alte dăţi, restul nopţii.

Mă prefac că sunt obosit şi dispar în camera copiilor, culcându-mă. De dormit însă nici vorbă, aşa că şi de aici, din această cameră în care m-am refugiat trebuie să ascult, în continuare, opiniile lui…apoi ale lui… dar în special cascada de anecdote, vechi şi afumate, ale lui Dulgheru, povestioare pe care le aud, iată, de mai bine de doisprezece ani.

Îl aud pe povestaş afirmând că în anul în care intrarăm, va încredinţa tiparului peste două sute de astfel de glumiţe.

Din partea mea pot să rămână şi netipărite: le ştiu deja pe de rost!

Despre poiana Grădina lui Bucur
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(135)

După o preumblare de mai mulţi kilometri prin păduri de fag şi de molid, traversând văi, pâraie, urcând versanţi abrupţi, coborând pante repezi, iată-mă, în fine, în poiana lui Bucur smălţuită cu puzderie de flori galbene de ciuboţica-cucului, viorele şi piciorul-cocoşului.
Culeg, într-o pungă, inflorescenţe de ciuboţica-cucului, apoi mă întind în iarba fragedă, îmbietoare; acum campanulele de ciuboţică mă privesc… de sus, dojenitoare!
În vale, apa cristalină a pârâului Ulmet se scurge vâjâind, spumegând de furie atunci când în cale i se iveşte câte un bolovan cocoşat, bătrân de când e lumea, cu coamele îmbrăcate de muşchi verzi, întunecaţi, veşnic îmbibaţi cu apă.
Pădurea de fagi din preajmă se trezeşte la viaţă: aud seva pulsând sub scoarţele cenuşii-albicioase, apoi în mugurii gata să explodeze, în firavele frunzuliţe mici, abia iţite din găoacea mugurilor.
Firea toată se scaldă în ploaia caldă de lumină a sfârşitului de prier…

Despre unele madame
(136)

Curvele, îmi zicea cineva deunăzi, nu sunt decât nişte poete care îşi scriu opera cu trupul, până îşi termină rezervele.
…Apoi devin sfinte.

Despre bogătani
(137)

Nici un bogătan nu s-a îmbogăţit de darnic, ori de harnic, ce a fost, ori este…
Cu toţii sunt nişte mostre hidoase de avari, de frauduloşi, de egoişti, de perverşi – pe care nu este bine să îi invidiem, cu atât mai puţin nu se cade să îi imităm.

Despre o veste rea
(138)

Aflu, dintr-un cotidian judeţean, despre trecerea în nefiinţă a uneia dintre profesoarele mele de limba română: Rodica Ţ.
…Parcă o văd şi o aud şi acum, cu glasu-i uşor piţigăiat, predându-ne cronicarii moldoveni… apoi intrând în clasă, cu paşii mărunţi, aducând caietele noastre de teze cu coperţile albastre pe care, în colţul din dreapta sus, erau trecute cu cifre frumos desenate, întotdeauna cu creionul roşu, notele dobândite.
Lua fiecare lucrare în parte, o caracteriza prezentându-i părţile cele bune, apoi pe cele mai puţin reuşite, apreciind mult aportul personal, original al fiecărui elev, truditor în ale limbii şi literaturii române.
Suferind de o accentuată miopie, ridica în final caietul până îl atingea cu vârful nasului, parcă într-o ultimă probă de trecut: cea a mirosului, şi după ce dibuia nota înscrisă pe colţul coperţii, rostea… verdictul, invitând şi întinzând caietul posesorului, mai mult sau mai puţin fericit.
…O strângere de inimă şi un pios omagiu!

Despre vânătorile moderne (139)

Silvicultorii, de la ocoalele silvice de stat, au ajuns hăitaşii de vânătoare ai unor prinţi, ori prinţişori, ai unor mari afacerişti, români ori de alte naţii, precum şi ai invitaţilor acestora, apoi ai unor politicieni abili, baroni locali ori de aiurea – şireţi, vicleni şi hoţomani, mai tineri ori mai mai vârstnici, infestaţi cu toţii, pe lângă microbul politicii şi al parvenirii, şi de cel al vânătorii – sport de lux, îndeletnicire considerată de aceştia ca fiind o marcă a virilităţii, a simţului de clan fin dezvoltat.
La sfârşitul vânătorii, atunci când se face bilanţul vărsării de sânge, al morţii, unii dintre „prinţi", „prinţişori" ori politruci aruncă în plebe mărunţişuri de euro, rămase de la recentele chiolhanuri şi fac cinste şi cu o bere, răcorind gonaşii înfierbântaţi: şi de mult umblat, dar în special de curiozitatea de a afla dacă belferii nu se sinchisesc să mai scormone în buzunare, măcar pentru încă o bere, ori, dacă se va avea noroc, chiar pentru o cină.
Mărinimia însă s-a terminat: atâta a fost de astă dată – o bere de căciulă. Vânătorimea se retrage în jeep-uri sofisticate, îndreptându-se către cabane bine încălzite şi dotate, ori către hoteluri cu stele câte pe bolta unei senine nopţi de gustar…, locuri în care gazde grijuli îi aşteaptă cu … delicatese!
Aici zeloşii puşcaşi îşi deapănă apoi fapte, mai mult sau mai puţin cinegetice, oricum în companii plăcute lor, în ambianţe luxuriante.
…Rămaşi prin văgăuni, în crâşme greţoase, unde s-au împrăştiat hăitaşii, aceştia comentează dărnicia boierilor care, de astă dată, au fost mai strâmţi la pungă decât la vânătoarea trecută.
Ora devine târzie; pe sub ferestrele tavernei încep să apară soţiile gonaşilor încercând să mai salveze, atât cât se mai poate, din mărunţişurile occidentale date soţilor, pentru a avea de o pâine în ziua care urmează. O consoartă mai curajoasă, şi mai nerăbdătoare, după ce a cutezat să

tulbure atmosfera îmbibată de aburi de votcă românească şi de nori de fum, de ţigări ordinare, este repede izgonită, de către soţul lezat, înapoi la pruncii de acasă.
Din spatele tejghelei proprietarul de birt priveşte, cu ură şi cu emoţie, tentativa femeilor de a-şi recupera soţii cu puţina lor agoniseală de peste zi.
…Banii s-au terminat, ora este înaintată; dar băieţii nu se lasă: atmosfera este prea încinsă pentru a părăsi localul.
După o scurtă tratativă gonaşi-birtaş, acesta din urmă scoate zâmbind de sub tejghea catastiful cel soios, salvator, de atâtea ori, al năprasnicei sete de hăitaş.
Doi dintre doritori pică – nu sunt solvabili!
Sunt însă iute salvaţi de alţii, bun plătitori, care preiau datoria doar pentru a-şi manifesta solidaritatea de breaslă.
Şi bairamul continuă până se satură barmanul; că gonaşul mai greu…

Despre mistere ale creştinismului
(140)

Isus se naşte de două ori: o dată, în ceruri, din tată, fără mamă; a doua oară, pe pământ – din mamă, fără tată…
Apoi, a treia oară: reînvie din moarte!
Mistere, taine…unde mintea nu îşi are rostul.
La credinţă, speranţă, dragoste, la pace şi la linişte, ar trebui să ne slujească mintea – şi ar fi de-ajuns!
Ea însă este improprie la astfel de... servicii!

Despre un balon roşu
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(141)

După-amiază de brumărel atotveştejitor…
Duioasa, blânda toamnă galbenă, arămie, se revarsă în valuri de culori pastelate peste întreaga vegetaţie.
Pricini de serviciu, însă şi o chemare irezistibilă a naturii ademenitor înveşmântate, mă poartă pe cărările silvestre ale Văii Repedea.
În pădurea aproape despuiată de podoaba de frunze, pe un versant, nu departe de drumul forestier, zăresc un fuior dens de fum; pare să fie un început de incendiu, probabil cauzat de vreun turist neglijent.
Apropiindu-mă de locul cu pricina, văd o vatră cu un foc abia încropit din vreascuri şi uscături. Alături, o colibuţă, înjghebată din nuiele de alun încovoiate, acoperită cu bucăţi de folii de nailon murdare, ferfeniţite. În colibă- un ins chircit, doarme pe nişte cârpe infecte, îngrămădite sub el.
…Trezit din aţipeală, aflu că omul este din Vlădeni, că se numeşte Scutaru Albin şi că are doar şaptesprezece ani!
Din scurtul dialog înfiripat cu acest sihastru, aflu că venise ca să-şi caute de lucru în Sivian, însă negăsind, văzut fiind de către poliţişti în repetate rânduri umblând teleleu în localitate, aceştia l-au alungat ameninţându-l cu amenda.
Cum fără bani nu cutează să meargă acasă, adăpost neavând, s-a retras în pădure…
Seara coboară la containerele de gunoi, de lângă casele de odihnă, de unde îşi scoate cele de-ale gurii.
Îmi arată că aseară a găsit, printre resturi, un borcan aproape plin cu sare precum şi un balon roşu, nespart: suflă în el ca să-mi dovedească!
Se bucură mult pentru acest balon pe care doreşte să-l dăruiască surorii sale, de nouăsprezece ani…

Instinctiv scot din buzunar o bancnotă de 10 lei pe care i-o dăruiesc. O ia cu o mişcare rapidă, fără să-şi ridice privirea de pe această hârtie trandafirie, continuând să o ţină în palma-i întinsă, rostind ca pentru sine, cu capul plecat:

– O să cumpăr, cu aceşti bani, două ceasuri: unul pentru mine, altul pentru tata… cu toate că acesta m-a bătut foarte tare, spunându-mi, înainte de a mă alunga de acasă, să mă duc unde văd cu ochii, să lucrez ce-oi şti, dar fără bani de o maşină să nu îndrăznesc să mă mai întorc acasă!

După o vreme în care tăcem, crunt, amândoi, bietul pustnic mă întrebă:

– Domnule, nu-i aşa că acum suntem în luna aprilie?…

După o pauză prelungită, suspectă şi pentru interlocutorul meu, se gândi probabil să-mi vină în ajutor, adăugând:

– … Ori poate este luna mai deja şi eu nu îmi dau seama!?…

După alte clipe de tăcere, văzându-i ochii rugători, mă hotărăsc să-i spun… adevărul:

– Nu prea…nu este nici luna aprilie, şi nici mai… acum este luna în care frunzele îmbătrânite, moarte, cad, pe când în aprilie - mai ele abia se nasc.

Acum frunzele sunt obosite, ruginii, pălite, abia mai poţi vedea vreuna pe arbori, uită-te!

– Eu nu mă uit, domnule, pe dumneavoastră vă cred; păreţi un om bun, aşa că, vă cred… dar spuneţi-mi, totuşi, ce lună e aceasta pe care o trăim acum, că eu nu îmi aduc aminte să mai fi trăit o lună ca aceasta?

– …Octombrie, octombrie se numeşte luna aceasta Albine; de-acum pădurea se pregăteşte de somnul de iarnă, va veni frigul, zăpada, iar coliba te este mult prea şubredă pentru a-i ţine piept gerului, nămeţilor… va trebui să pleci şi tu!

– Am să plec… nu ştiu unde: acasă mi-e frică de tata, jos în localitate, de poliţişti…

– Pleacă, Albine, pleacă!…

– Voi pleca, domnule, dar vă rog să mă mai lăsaţi!

– Eu te las, însă toamna e târzie, frigul, zăpada care se apropie nu o să te lase…

– …Vă rog să mă mai lăsaţi, eu aici mă simt cel mai bine.

– Bine, cum vrei.

– Mulţumesc, domnule!…

A doua zi, în amurg, după ce am adunat de prin casă haine şi ceva mâncare, merg să îl caut iarăşi pe Albin în sihăstria lui…

Urc versantul către sălaşul improvizat al acestui năpăstuit, răvăşind frunzele căzute, foşnitoare. Zăresc coliba, vatra cu bucăţi de crengi parţial arse, negre, carbonizate, alături cu grămăjoara de vreascuri neatinse de ieri; în colibă nimeni…

Doar bulendrele mizere, soioase iar pe acestea… bucăţi ale balonului roşu spart!

Deşi sunt convins că Albin a plecat, îi las totuşi, într-un colţ al adăpostului, pachetul adus anume pentru el.

Părăsesc acest loc fără să mă mai uit înapoi, propunându-mi să nu mai revin aici nicicând…

Despre gânduri
(142)

Dacă viaţa, menirea ei este înfăptuirea bucuriei, ei bine, atunci de cam multă vreme mă aflu, colind, pe străzi înfundate.

Mintea, gândul, imaginaţia – toate astea mă devorează…

De ce oare la ananghie mintea construieşte scenarii înfiorătoare, coşmareşti, în loc să atenueze, să aplaneze valurile, hopurile, restriştile?

Încerc să îmi cenzurez gândurile, fantazările – fără prea multe rezultate benefice însă.

Îmi vine în minte un sfat al marelui Lev Tolstoi, recomandare care ar putea fi aplicată împrejurării în care mă aflu:
„Un gând neplăcut dacă nu poate fi înlăturat, iar faptul este deja consumat, atunci trebuie să chibzuieşti bine şi să-l uiţi sau să te obişnuieşti cu el.”
Întru totul de acord, foarte bine spus!
Şi totuşi…e greu de realizat.

Despre visuri
(143)

Oare de ce nu mai zbor în visurile mele?!
Care o fi semnificaţia acestei absenţe: cea a zborului, a mirificei plutiri din visurile mele de altădată?

Despre nevoia de iluzii
(144)

Viaţa toată ne-o clădim pe iluzii; mizând prea mult, şi prea serios, pe realitate – te prăbuşeşti prea repede, adevărul uzându-te, secându-te, rapid.
Prin urmare, iluziile, amăgirile aduc oxigenul atât de necesar combustiei propăşirii, mersului înainte: hrana cotidiană a întregii noastre existenţe; fără de ele, rămânând perfect lucizi, ne-am mai putea trăi oare viaţa, fără ca aceasta să ni se pară, de cele mai multe ori, un chin insuportabil?
Cu certitudine avem nevoie de iluzii ca narcomanul de droguri…
Pentru a rezista în această viaţă, trebuie să fii puţin nebun; fiind în toate minţile, nemaiputând fabrica iluzii, capotarea devine iminentă.
În ceea ce mă priveşte, îmi plâng de milă de prea lucid, de… optimist bine informat ce sunt (…mă cred!).
Luciditatea mi-a devenit însă o povară copleşitoare, asfixiantă.

Soluţia salutară îmi pare că ar fi întoarcerea cu seninătate la un soi de ingenuitate, de inocenţă pură, revenirea la farmecul frust al lucrurilor, bucurându-mă, împăcându-mă cu tot ce mi se întâmplă.
…Şi ce e mai grav: nu mai pot râde, nu am râs de mult – un râs care să mă aerisească, să mă cureţe, să mă odihnească… un râs cu toată puterea, ca să-mi taie respiraţia, nu mi s-a întâmplat de nu ştiu când; păcat!
Ştiu: ar fi util, şi ar fi timpul, să mă mai destind…
Însă e atât de mare povara!

Despre toamna-mi proprie.
(145)

Încep să-mi pice… frunzele; mi se văd scorburile.
…Să nu uit, în nicio clipă, în nicio zi: viaţa este infinit mai scurtă decât îmi părea mie până nu demult!

Despre vijelii silvestre
(146)

În pădurile prin care hălăduiesc, de atâta vreme, adevărate oaze de linişte şi pace, au loc tot mai frecvent mari „furtuni”, mari „vijelii”, viaţa codrilor fiind răvăşită de nepotolita poftă materială a omului…
Şi, Doamne, cât de multă şi adâncă pace am trăit cândva sub boltirile ei, atunci când liniştită fiind şi ea, îmi transmitea dumnezeiescul ei calm şi mie.
Apuse vremuri!…

Despre o seară de Crăciun
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(147)

Seară de Moş Ajun: bucuria de a fi împreună, toată familia, plăcerea de a da şi de a primi cadouri…

Surpriza cea mare a constat în cadoul meu oferit fiicei mele, Andreea, anume: un volum frumos legat, purtând titlul: „Primele caiete…”, primele ei caiete, cu pătrăţele şi cu linii, în care a însăilat întâile ei litere şi cifre; la sfârşitul volumaşului, am introdus şi carnetul ei cu notele primite în clasele I-IV.

Am păstrat, iată, aceste caiete, carnetul cu note, precum şi câteva dintre primele ei compuneri, timp de optsprezece ani!

Le-am pitit, aproape două decenii, redându-le… autoarei abia acum, în prag de absolvire a facultăţii…

Despre un alean
(148)

Pierdută, definitiv pierdută… vremea copilăriei mele petrecută, în mare parte, în casa, în ograda, în livada de rai a bunicilor materni.

Câte zile de basm, duse unde? Cu bunicii pe care i-am iubit atât de mult, plecaţi şi ei unde?

S-au dus: bunici, casă, obiecte…

Am, totuşi, în faţa ochilor imagini vii cu aceste repere ale copilăriei mele îndepărtate.

Când mă concentrez bine, pot vedea până şi… fibrele proeminente ale vechilor scânduri şi ale stâlpilor pridvorului casei purtând patina vremii, pridvor în care îmi plăcea să mă joc; ceva mai târziu acest loc devenea refugiul meu preferat unde am citit primele cărţi de literatură

împrumutate de la biblioteca comunală.
Regret, aproape că mă doare, faptul că nu a rămas nicio poză cu aceşti bunici ai mei.

Despre o vizită
(149)

Drum la Toaca pentru a transporta doi muzicanţi şi ale lor instrumente la balul din această seară.
La înapoiere fac o haltă, în plină noapte, la Liceul silvic din Gurghiu.
Colind, cu noaptea-n cap, prin curtea pustie, învăluită în semiobscuritate, o curte bogată în arbori şi arbuşti ornamentali.
Intru pe aleea principală, întârzii câteva minute în faţa intrării spre dormitoare şi spre cantină, apoi mă îndrept către aripa cu sălile de cursuri; opresc, preţ de câteva minute, la intrarea din spate, cea a elevilor: întunericul şi liniştea învăluie totul. Mă întorc către flancul dormitoarelor; două ferestre mai sunt încă luminate, în pofida orei foarte târzii:o muzică vagă răzbate de la un casetofon rablagit…
Ies din incinta liceului, oprindu-mă apoi peste drum de acesta, în faţa Poştei; de aici porneau înflăcăratele mele răvaşe către Z., apoi către E., ori către părinţii mei.
Doamne, au trecut deja atâtea decenii de atunci!…

Despre un bal de Sf. Gheorghe
(150)

Fiind anunţat cu mare tam-tam balul prilejuit de ziua Sfântului Gheorghe, îmi iau inima în dinţi şi mă duc şi eu să văd cum mai decurge un astfel de bal, după experienţa atâtor ani de discotecă…

Petrecerea are loc la Căminul cultural din urbea mea natală.
Deşi mă înfiinţez târziu, cu gândul de a mă pierde în mulţime, la ora la care mă prezint abia s-au adunat câteva persoane pestriţe, mai mult tuciurii, grizate aproape fără excepţie.
O orchestră dubioasă, falnic postată pe scenă, emite mai mult zgomot decât muzică, sala neîncălzită, cu scaunele hârbuite, clădite pe lângă pereţi, până la ferestrele cu perdelele cândva foste albe, acum având nuanţa tenului majorităţii participanţilor la… marele bal mare!
Stau puţin aici, preferând să merg la unicul local deschis în centru la această oră, o tavernă cu miresme acre de sudoare şi de alcool. Aici fiind cald cel puţin, în pofida fumului înecăcios stau mai bine de o oră, îngurgitând câteva Cola şi delectându-mă, o vreme, cu un discurs, despre oameni şi năravuri, perorat de către un cunoscut beat criţă care efectiv m-a sechestrat, obligându-mă să-l ascult şi să beau Cola până dincolo de saturaţie. Nemaisuportând atmosfera, scap de conviv utilizând clasica stratagemă…
Bietul meu orăşel, biata mea ţară… cine ar fi crezut că, în mileniul trei, aşa va arăta un bal, aşa va arăta Căminul cultural, că aceştia vor fi oamenii!
Înfiorător de triste şi de neliniştitoare vremuri şi imagini…

Despre avariţiile lui Iuga M. povestite de a lui soră, Magda (151)

Iuga şi cu Magda sunt fraţi, şi vecini, el celibatar convins, ea văduva cu trei copii minori.
Magda are cinci orătănii în ogradă şi pentru a mai schimba hrana acestora, cumpără de la Iuga o baniţă de porumb boabe, acesta nelăsând-o sub 10 lei, în ruptul capului, cu toate rugăminţile ei…
Măcină femeia porumbul, în aceeaşi zi, la moara lui Iosif, cel de la

capătul uliţei.
De câte ori făcu mămăligă, întotdeauna pusese cu doi-trei pumni de mălai mai mult, pentru a îndestula şi păsările de curte.
Într-una din zile Iuga îşi zări sora risipind mămăliga aurie la găini şi se răsti la ea:

– Stai, măi omule, ce faci?! Doar n-o să dai toată la păsări!…

– Păi, iaca tocmai aiesta fac, la ele o dau – zise Magda peste gard lui Iuga.

– Bine-bine, omule, continuă fratele apropiindu-se de împrejmuire, doar ştii cât de mult îmi place mămăliga… rece!

Inima de soră a Magdei se înmuie, încetând să mai nutrească găinile, dădu peste gard lui Iuga boţul cel mare de mămăligă, făcută din porumbul cumpărat cu câteva zile înainte, cu 10 lei mierţa.
Nedumerite, găinile mai cârâiră o vreme, apoi renunţară să mai aştepte ploaia de fărâmituri galbene: începură să continue vânătoarea de gângănii în iarba verde a curţii.
…Sus, în umbra liniştită a podului casei lui Iuga, o armată de şoareci, speriaţi de strigătul disperat de adineauri al gazdei, care văzuse mămăliga pe cale de a fi prăpădită la găini, îşi reiau ospăţul în belşugul de ştiuleţi cu boabe aurii…
E vară, luna lui cuptor, zăduf mare…
În grădina Magdei straturile de felurite legume şi zarzavaturi, fără umbră de buruieni între ele, stau aliniate cu minuţiozitate geometrică de invidiat de orice horticultor, dar şi de … vecine!
Frunzele mari de salată, strălucitoare, sănătoase, de un verde închis, sunt fala Magdei.
Fiind sezonul lor, având şi de o mămăligă, precum şi puţină brânză, de la stâna lui Matei-ciungul, Magda umple o farfurie adâncă cu supă acrişoară din aceste foi ispititoare şi îl cheamă pe Iuga lângă gard pentru a-i oferi şi lui din această bunătate îmbietoare, de sezon.

Acesta se înfiinţă cu grabă la locul bine ştiut de lângă gard pentru a prelua oferta surorii.

După ce o mâncă, cu o iuţeală uimitoare, în timp ce restituie Magdei farfuria golită, îi spune acesteia:

– Păi, măi, omule, fă-mi şi mie o oală mare de supă de salată, că tare bună mai fu!

După ce îşi imagină, cu o uşoară strângere de inimă, frumuseţea de pădure de salată ciuntită, Magda căzu de acord – frate îi este doar! – şi fiindcă nu mai are ouă, cere de la Iuga trei bucăţi, ştiind că el are întotdeauna ouă proaspete de vânzare de la cele peste douăzeci de găini din ogradă.

Iuga, după ce căzu puţin pe gânduri, îngăimi:

– Lasă că ajunge şi unul… salata este importantă, nu ouăle, merg să ţi-l aduc.

Minutele trec, se scurge o jumătate de oră, dar Iuga nu mai apare cu oul.

Între timp Magda îşi vede fratele făcând drumul de câteva ori, din ce în ce mai enervat, de la ouătoarea găinilor la bucătărie şi înapoi, scos fiind din pepeni pentru că „Slăbănoaga" nu mai vrea să coboare de pe cuib şi, în loc să-şi servească stăpânul cu ouşorul mult aşteptat, aceasta îl întâmpină la uşa coteţului cu impertinentele-i cârâieli.

Într-un târziu, Slăbănoaga se sinchisi şi născu mult aşteptatul ou: unul cu ceva mai mare decât o nucă, alb precum creta, fierbinte.

Iuga, bucuros de rezultat, îşi strigă(niciodată pe nume!) sora, convocând-o la gard:

– Hai să-ţi dau oul!

Magda se apropie de gard, la locul de comunicare dintre ei, şi când vede bietul ou, nu se poate abţine să nu-l întrebe iritată:

– Bine, măi Iuga, aştept, iată, de o oră pentru ca tu să-mi aduci oul acesta pricăjit?! Nu aveai tu destule în cămară, în coşuleţul tău veşnic

plin: ouă normale, mari; îmi aduci comedia asta de ou minuscul?

– Da, zice Iuga, însă pentru acele ouă eu primesc trei lei pe bucată, pe când pentru aşa ceva nu mi se dă mai mult de un leu şi cinzeci de bani! Hai, fă-mi supa fără ou, lasă că e bună şi aşa!…

Simţind că riscă să piardă până şi modesta ofertă a lui Iuga, Magda înhăţă ouşorul pierdut în găoacea palmei fratelui, intră îngândurată în bucătărie, mai luă două ouă din rezervele ei şi, laolaltă cu cel al Slăbănoagei, le sacrifică în imensitatea oceanului de salată din marea oală roşie...

În ograda lui Iuga, Slăbănoaga cotcodăceşte de zor cântându-şi neputinţa.

Peste case, în livezi şi în grădini, soarele îşi trimite suliţe verticale, arzătoare.

Stratul de salată al Magdei, cu frunzele vădit rărite, în care acum abundă cotoarele şi nişte exemplare găurite de melci, aşteaptă o ploaie binefăcătoare, renăscătoare…

Despre gânduri mai puţin ortodoxe (152)

Făcând o balanţă între cele bune şi cele rele, dintr-ale bietei noastre existenţe pestriţe şi, mult prea scurte, constatăm că viaţa rămâne un exerciţiu funest, în esenţă, zadarnic.

În ciuda acestei realităţi, oare ce ne îndeamnă, totuşi, să parcurgem tot acest traseu existenţial care, de când e omul, este un uriaş fiasco, o tragedie!?

Să fie, oare, curiozitatea, ori plăcerea de nepotolit a omului în faţa puţinului bine al vieţii?

Dar ce vrea să fie acest bine când se ştie că tot binele e înspre rău, şi aici mă gândesc la acel rău final, inevitabil, care este moartea, acea moartea care, în fond, se dovedeşte a fi un suprem, etern şi uniform bine!

În decursul scurtei noastre vieţuiri, de cele mai multe ori exasperante, călătorind pe traiectorii diferite, cu mare viteză, alergăm, fiecare, inevitabil, spre acelaşi punct terminus…
Ajunşi la destinaţie, în acest port vom găsi liniştea, capătul trudelor, al grijilor, al vicisitudinilor.
Pare-se că, dintr-o necesitate a naturii, cu toţii suntem sortiţi să fim praf, pulbere şi cenuşă.
De ce, oare, pentru ca să ajungi să nu mai fi trebuie ca mai înainte să fi fost… când, oricum, oricine de pe acest pământ termină prin a nu mai fi?…
Prin urmare, chiar de nu am fi, tot atâta ar fi: ba mai mult, ar fi chiar mai bine – nu am mai suferi…
Nimicul este egal cu nimic, este egal cu el însuşi fără de a mai avea un alt echivalent.
Totuşi, ce este nimicul: este viaţa ori e moartea?…
Nimicul, se pare, este totul; şi totul este…nimic!
„Toate-s praf... Lumea-i cum este ... Şi ca dânsa suntem noi."

Despre un dialog poznaş la o margine de cătun (153)

– Izolda, în ce clasă eşti tu?
– Într-a patra… trebuia să fiu într-a cincea…
– Ai dublat…
– …Da! Însă anul acesta m-am revanşat.
– ?!
– Da, da…
– Adică cum?
– Acum, sunt a doua la învăţătură în clasa mea.
– După ce ai rămas repetentă anul trecut?!

– Da, închipuiţi-vă!
– Izolda, câţi elevi sunteţi voi în clasa a patra?
– …Trei, dar de ce întrebaţi?!

Despre o existenţă insolită (154)

Chiar dacă nu aş fi existat, aş fi fost (!): prin părinţii, bunicii, străbunicii, stră-străbunicii mei, prin primul bărbat şi prima femeie, ori dacă nici ei nu ar fi fost, aş fi fost prin ceea ce vom deveni: pământ, praf… pulbere!

Despre una din nemulţumirile mele (155)

Printre multe altele, mult mă supără şi faptul că nu pot, nu putem, noi oamenii, să fim sinceri până în profunzimea inimii noastre, până la ultima noastră celulă: mă gândesc la marea sinceritate, la sinceritatea totală, fără reticenţe – faţă de noi, dar şi faţă de semenii noştri…
De ce oare suntem astfel zămisliţi încât, aproape veşnic, să trebuiască să ne ascundem unii altora câte ceva? De ce nu putem şti niciodată adevărul total, absolut, despre psihicul, despre purtarea fiinţei care ne interesează, la care ţinem, de care ne simţim ataşaţi?
De ce nu orice faptă a noastră, de la cea mai mică la cea mai mare, de ce nu orice gând al nostru, bun ori mai puţin bun, nu pot ajunge la cunoştinţa oricui doreşte să le afle, în chip vădit, în toată frumuseţea ori urâţenia lor?
De ce, oare,există atâtea posibilităţi de mascare, de muşamalizare a gândurilor, precum şi a faptelor noastre din categoria celor mai puţin imaculate, mai puţin lăudabile, mai puţin cinstite?

De ce suntem astfel făuriţi, nevoiţi, ca să trebuiască să ne ascundem fapte şi gânduri nedemne?
Desigur, ideal ar fi ca ele, astfel de gânduri ori fapte, să nu se petreacă: mai întâi în gând, apoi în fapte...
Dar se poate oare?

Despre pulsul de duminică
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(156)

Talciocurile noastre – oglinzi ale mizeriei în care trăim, cam de multă vreme…
Mulţime, râvnitoare de chilipiruri, îmbulzindu-se la vechituri, de toate neamurile, expuse la preţuri piperate, oferite de vânzători suspecţi, avizi de lei impotenţi.
Abundă romii – mari afacerişti cu valuta, ori cu maşinile străine, deveniţi multimilionari în răstimp de numai doi ani de democraţie (?), motorizaţi cu limuzine străine sau, în cel mai rău caz, cu… „Dacia”-break. …Curent teribil pe malul bătrânului Maris; gerul muşcă năprasnic: urechi, nasuri… inimi.
Marfă pestriţă, dubioasă, aşternută pe folii de polietilenă întinse direct pe zăpadă, apăsate de pietroaie, picioare şi priviri triste, dezamăgite.
şosete, chiloţi, cărţi şi reviste – de prin poduri adunate –, robinete, casetofoane, televizoare, radiatoare, cuie ruginite… miros de mititei şi de ţigan, deghizat în halat alb, reclamă mare: „Vin de casă!” (de culoarea motorinei!), bomboane …agricole şi turceşti: jelibon şi bonibon, patru mioare cu picioarele legate, trântite în omătul maculat, dârdâind ca piftia, implorând – în van – cu ochii sticloşi, mila mulţimii indiferente.
Ruşi etalând ultimele cuceriri ale defunctei epoci comuniste: cuţite şi

cuţitoaie, storcătoare de usturoi şi multe – multe medicamente, contra socialismului – cu termene de valabilitate expirate, atât pentru leacuri, cât şi pentru eră!

Despre o nedumerire ca o rugă (157)

Doamne, cum poate un om, în scurta-i existenţă pământească, să Te supere atât de rău… încât pedeapsa-ţi să fie inimaginabil de cruntă?… pe Tine, Doamne, care eşti atât de bun, de atotputernic, de milostiv?! Neascultarea a doi păcătoşi, curioşi, oameni de Tine făcuţi, copii ai Tăi, plămădiţi după chipul şi asemănarea Ta: Adam şi Eva, nesupunerea lor chiar trebuia să coste sânge şi sudoare, chinuri, lacrimi şi necazuri, iar mai apoi vieţile a miliarde şi miliarde de fiinţe omeneşti, urmaşi ai lor?

De ce, Doamne, atunci când Eva a catadicsit să rupă fructul interzis, indiferent care ar fi semnificaţia acelui rod, Te-ai supărat atât de aprig pe ei, pe ea şi pe Adam, după care, pe noi toţi, încât iute ne-ai condamnat la un trai trudnic, apoi la moarte: la moarte, Tu, pe copiii Tăi!…, pe când atunci când trimiţându-ţi Fiul, spre a ne mântui, de astă-dată noi dovedindu-ne a fi cu adevărat josnici, mârşavi, bestiali, ucigându-L mişeleşte, pe El, unicul Tău fiu, care a venit spre a ne salva – atunci Tu, Doamne, ne-ai iertat pe toţi, viaţă veşnică dăruind tuturor celor care în Tine vor continua să creadă?! …Doamne Dumnezeule, cât de anevoios ne este ca să pricepem, doar cu atâta minte cât ne-ai dăruit, această existenţă, vremelnică şi nemernică, în comparaţie cu Atotputernicia, cu Imensitatea, cu Bunătatea Ta!

Doamne, deschide-ne această minte de lut, luminează-ne, fă-ne demni măcar de existenţa noastră trecătoare pe acest glob de glod… că a Ta este puterea…

Cred în tine, Doamne, ajută necredinţei mele!

Despre timpi
(158)

„Anotimpul” vieţii numit prezent este cel mai scurt, acesta fiind doar o clipă, acea secundă în care viitorul se transformă în trecut…
Viitorul este, îndeobşte, incert, necunoscut; trecutul – foarte sigur, bine ştiut, bine cunoscut şi, de cele mai multe ori, trist…
Oricum, trecutul, doar el rămâne singurul de la care nu mai poţi fura, şi nici adăuga, nimic!

Despre o stare de jenă jalnică
(159)

În astfel de vremuri vitrege, cu lipsuri de posibilităţi materiale pentru a-ţi trăi viaţa în mod onorabil: nu, nu ca occidentalul, doar aşa ca omul modest, de orişiunde …, în aste-timpuri bizare, tulburi, cu avalanşe de nonvalori, culturale, materiale, spirituale, prezentate drept certe valori, în aceste vremuri de ameninţări cu şomajul, cu preţuri urcând interminabil, în timp ce salariile avansează precum melcul în pădurea de salcâm – aşadar, într-o atare împrejurare te cam sfieşti să se ştie că ai preocupări spirituale, că cheltui săptămânal zeci bune de lei pentru cărţi…
Citeam de curând că dacă românului i se ia suferinţa, viaţa-i rămâne fără sens.
Aşa stând lucrurile, acum mă simt mai român ca niciodată!
Iar viaţa-mi gâlgâie de sens!…

Despre a fi şi a face
(160)

Nu ce e, ori cine e, ori cum e contează; important, dumnezeiesc este ceea ce face: o fiinţă, un obiect, scopul pentru care a fost zămislit, şi dacă îşi îndeplineşte această menire. Îmi vine în minte pilda lumânării: nu inerta bucată de ceară, albă, colorată, mai mică, ori mai mare, toate acestea nu importă; esenţială rămâne Lumina pe care o emană, cu preţul sacrificiului propriu.

Despre trimiţătorii la războaie
(161)

Câtă stupizenie!
Nişte bătrâni îmbuibaţi, nemaiputând de bine, hotărăsc că aşa cum merg treburile, naţionale sau internaţionale, nu este bine-lor, în special; şi atunci, manipulaţi de către aceştia, sute, mii, zeci de mii de tineri sunt îndoctrinaţi, instigaţi, prin diverse tertipuri economice, politice, de cele mai multe ori naţionaliste, după care sunt azvârliţi pe câmpurile de luptă pentru apărarea unor aşa-zise: cauze măreţe!
Înflăcărata, neştiutoarea tinerime, ştiind doar de „măreţele cauze", se duce pentru a se omorî ei între ei, fără să se fi cunoscut vreodată, fără să fi făcut vreodată unul altuia vreun rău anume…
Pe când un… răzbel al bătrânilor îmbuibaţi, trimiţători în războaie, aţâţători la ucidere de tineri neştiutori? Pe când o conflagraţie în care să se sfârtece ei între ei, nesătuii, lacomii de averi şi de sânge, timp în care tinerii să îi comande, iar mai apoi, să profite de pe urma măcelului acestora, aşteptând, la fereală, victoria?

Despre mentalitatea locatarului de bloc
(162)

Raze de soare primăvăratice antrenează stratul de zăpadă de pe acoperişul caselor, de pe arbori…
De pe acoperământul în două ape al blocului nostru, peste noapte au fost dislocate de avalanşa de omăt trei ţigle; acestea căzând pe moale, au scăpat tefere: se vede clar după amprenta acestora pe zăpadă.
Culmea este că ţiglele au fost volatilizate, probabil în zori, de către unul dintre vecinii noştri, urmele de paşi de pe zăpadă fiind evidente, ţiglele dosite fiind pentru nevoi proprii (un şopron pentru lemne), în loc să fie repuse în locul de unde picaseră!
…Cândva, septuagenarul meu megieş a fost… preşedinte de C.A.P.! (de colectivă, aşadar.)

Despre flori, arbori şi păsări
(163)

Un arbore, o pasăre, o floare… fericite existenţe!
Ca om, înzestrat cu o conştiinţă – complicată! – sufăr şi produc şi altora dureri şi chinuri.
Un arbore de-aş fi fost, aş fi încălzit un prunc, o casă…
Iar ca efemeră floare aş fi emoţionat, poate, aş fi înseninat un suflet, o inimă copleşită, îndurerată.
Ca pasăre, aş fi epatat prin cântec, prin zbor…
Pe când aşa!…

Despre vremuri de altădată
(164)

Copilăria-mi, din satul natal, cu zăpezi multe şi curate, apoi cu iarbă verde, înrourată, smălţuită cu bănuţei şi păpădii, cu aerul înmiresmat de florile caişilor, piersicilor, merilor şi prunilor de pe deal, cu zumzet de albine şi balet de fluturi multicolori, cu zbor greoi de cărăbuşi – prinşi în amurg cu mătura pe stradă şi prin curţi –, cu tilinci şi drâmbe confecţionate din mladă de salcie culeasă de pe malul Târnavei… apoi cu scaldă şi pescuit în apa acesteia, adâncă şi curată… cu escaladarea dealului pentru a trece pe celălalt versant, cu bogate şi îmbietoare livezi de cireş, cu organizarea de curajoase expediţii: în fantasticele pădurile din preajma satului, pe povârnişurile abrupte ale prăpastiei Reghian şi prin strâmtele grote cu lilieci din pârâul Liţa… cu cartofii furaţi de acasă pentru a fi copţi în jăraticul focurilor încropite pe deal, cartofi care nu ne priau decât dacă erau urmaţi de ţigări şterpelite, aşijderi de pe acasă, ori cumpărate cu bănuţii care ne-au fost daţi pentru cornurile de mâncat în pauze la şcoală, copilăria-mi cu arome de otavă şi de mere verzi, necoapte, de prune, struguri, pere, gutui şi de nuci, în pârgă, din pricina cărora aveam săptămâni în şir mâinile înnegrite… copilăria-mi cu frunze arămii, ruginii, căzând cu sunet slab, metalic, cu ploi reci de început de toamnă, cu început de an şcolar, cu foşnet de caiete noi, învelite cu hârtie albastră, frumos etichetate, apoi neînduplecatul sunet clopoţel, din miez de septembrie, marcând finalul atâtor aventuri năstruşnice!

Apoi, încet-încet: intrarea într-o lume nouă, dură şi parşivă, o lume în care doar amintirea unui fir de iarbă, de un verde crud, cu un strop de rouă irizat, reflectând întregul univers… al copilăriei, cu arome de gutui – doar amintirea acestuia îmi mai nutreşte nădejdea în ziua de mâine, dorinţa de a o înfrunta!…

Despre un amurg de toamnă (165)

Crepuscul din miez de brumărel…
Opresc maşina pentru a-mi delecta ochii şi sufletul cu o privelişte autumnală de o rară frumuseţe: ultimele raze de soare, reflectate de nişte nori cumulus înainte ca soarele să apună după creasta dealului din faţă; raze care luminează în chip radios pădurea de foioase îmbrăcată în aur şi aramă.
Şi peste toate, două curcubeie magnifice, de basm, unind pădurile de pe un versant cu cele de pe celălalt.
…O paradă rarisimă de lumini şi de culori cum rareori îţi este dat să vezi în viaţă!

Despre seminţe (166)

De câte ori mi se întâmplă să văd seminţe, mă uimeşte misterul fiinţării şi morţii acestora…
Destinul seminţei să aibă, oare, similitudini cu cel al omului?
Drama vieţii vegetale să aibă trăsături comune cu cea a vieţii umane?
Nu putem vorbi de viaţă fără să pomenim de moarte ca o condiţie a vieţii…
Şi viceversa?

Despre parada clipelor (167)

De multe ori în singurătăţile mele urmăresc… parada clipelor, necontenita lor defilare; suma acestora, iată, îmi compun viaţa, această viaţă precum un necontenit rămas bun!

Despre viaţa pe…cântar
(168)

Nu cunosc ceva mai tragic, mai desperant decât viaţa.
Acum, mai ales, când traversez o perioadă nefastă, ar trebui să râd cât mai mult, să mă străduiesc să fiu vesel, să gândesc în chip pozitiv(!)
În acest context, îmi vine în minte o afirmaţie a lui La Bruyere:

– Nu aştepta să fii fericit ca să râzi, căci s-ar putea să mori fără să fi zâmbit măcar!

Sunt convins că pentru înfăptuirea acestei ipostaze aş avea nevoie de acea postură, pe care adepţii preceptelor modului de viaţă zen o numesc stare de non-minte.
Poţi ajunge în această stare de graţie exersând: râsul, dansul şi… sexul, zic zeniştii!
Aşadar, modalităţi de ieşire din impas ar fi!

Despre bucurii şi suferinţe
(169)

În comparaţie cu tristeţea, bucuria este superficială, lipsită fiind de un fond solid; în schimb amărăciunea, disperarea, durerea – pline sunt de conţinut, ponderea lor este apăsătoare, aproape materială.
Orice tristeţe este adevărată, dureroasă, demnă de respect, de înţelegere… poate şi de milă!
Pe când bucuria: fum şi teatru!…
Amărăciunea, mâhnirea lasă urme: apasă, rupe, sfâşie, zdrobeşte, înnebuneşte.
Bucuria este o iluzie de cele mai multe ori călduţă, dulceagă… parfumată şi mult mai efemeră decât mâhnirea: este precum florile de primăvară!
Durerea este singuratică, personală, retractilă, râvnitoare de linişte, în

timp ce bucuria este expansivă: cere arie de desfăşurare, împărtăşire, zarvă.
Componenta tristă a vieţii noastre este covârşitoare, alcătuită fiind din: boli, suferinţe, nedreptăţi şi… înmormântări.
Mâhnirea face parte din mine în mod organic; fiind puternică, vie şi îndelungată, aproape că m-am obişnuit cu ea, această stare creându-mi un mod de existenţă deosebit de intensă şi de profundă.

Despre fuga în sens invers
(170)

Dorind, cu disperare şi stăruinţă, să fim ca alţii, din vestul mai mult sau mai puţin îndepărtat nouă, noi toţi aceştia care venim din turmele comuniste, încet- încet ne transformăm în nişte democraţi de ultima oră: dughenizaţi, apoi supermarketizaţi… nevrozaţi.
Am fugit de comunism, mutilându-l în grabă, atunci când am fost persistent şi „ştiinţific" pătrunşi de foame, frig şi de minciuni „rumene", iar acum ne îndreptăm, cu mare tam-tam, spre capitalism (?): … „flămânzi şi rupţi", întârziaţi, pripiţi şi disperaţi, avându-i ca model şi ţintă pe aceia pe care nu îi vom ajunge din urmă niciodată, chiar de-ar avea ei bunăvoinţa să ne aştepte (… prea am abuza noi de răbdarea lor!).
Mergem pe căi bătătorite de alţii şi de noi, cândva, revenind, din păcate, mult prea târziu.
Alunecăm, din zări sângerii spre alte zări, albastre, cohorte de înşelaţi ai istoriei, după ce mirifica stea roşie, care ne luase ochii şi minţile, până nu demult, s-a dovedit a fi un pestilenţial hău negru.
Înaintăm, cei care mai putem, spre un alt El Dorado, spre modele şi mode occidentale, unii târâş, alţii în genunchi… sleiţi, umiliţi, nedumeriţi…alţii cu ocazii… Şi încă ce ocazii!

Ne continuăm drumul – menirea? – fiindcă nu-i de stat, doar-doar vom apuca şi noi, fraiere victime ale istoriei, ceva-ceva din prea râvnitele poame capitaliste.
Fie şi cotoarele!…

Despre năprasnicele gânduri (171)

Izbit de torente de frământări şi deziluzii, mă încolăcesc în mine însumi…
Este înfiorător cu câtă energie negativă mă poate încărca gândul cel neostoit, cât de mult îmi poate sta în cale!
Detensionările, defulările mele se petrec doar în preajma tandreţii feminine dezinteresate sau, retras într-un ungher, în liniştea tot mai rară a lecturii unei cărţi.

Despre vremuri şi fericire (172)

În aste-vremuri, întunecate-s toate şi totu-i întristare…
Colcăie pretutindeni mizeria, necinstea, hoţomănia, lăcomia, viclenia, pizma, cearta, înşelăciunea, nepăsarea; vremuri în care parcă ţi-e şi ruşine a te mai gândi la fericirea-ţi proprie.

Despre bolizi (173)

Pe şoseaua naţională covorul asfaltic este ca-n palmă, fără gropi ori denivelări ca odinioară.
Autovehicule, tot mai moderne, gonesc nebuneşte pe aceste căi de rulare.

Câini şi pisici, în special, cad victime acestor bolizi. Trupurile lor, făcute „plăcintă”, zac pe carosabil zile în şir până când blana acestora, răstăbăcită de roţile furibunde, devine atât de subţire şi de uşoară încât o poartă… vântul!

Despre un exerciţiu de voinţă (174)

Pentru ca să nu mai beau „spirtoase”, mi-a trebuit o voinţă puternică, difuzată până în ultima mea celulă cu porunca fermă: nu alcoolului!
O comandă, o interdicţie atât de fermă încât şi în vis când mi se întâmplă să gust băutură alcoolică, mă trezesc alertat de către „paznicii veşnic treji” care mă apostrofează:
– Ei, ce se întâmplă? E posibil aşa ceva!?

Despre o curiozitate (175)

Oare pe câţi din cei şapte miliarde de oameni de pe Terra îi leagă de acest „glob de glod” nu atât dorul de a trăi, cât frica de a muri?

Despre năvalnicele amintiri (176)

Din când în când îmi revin în minte crâmpeie de imagini din anotimpurile copilăriei demult apuse…
Cât de duioase, cât de alinătoare îmi sunt acele vremuri îndepărtate când, în zilele geroase de ghenar ori făurar, în casa bunicilor se adunau

la războiul de ţesut şi la furcile de tors vecine şi mătuşi guralive, robotind şi povestind, cu multă voie bună, de dimineaţa şi până seara târziu.
Lucrul, ca şi taifasul, se întrerupeau doar la masa de prânz – bogată în cârnaţi şi caltaboşi, cu mămăliga aurie aburindă, toate udate apoi cu moare.
…Feerice şi fericite zile de iarnă cu omătul mare pe derdeluş, cu zbor pe săniuţe şi pe schiuri, împreună cu prietenii de care mă simţeam, pe atunci, atât de ataşat.
Departe sunt toate…

Despre pisica albă de pe soba de tuci (177)

Curg frunzele de pe arbori, toamna îşi ia rămas bun… pe culme s-a ivit iarna.
În drumul meu la Sevileni trec şi pe la singuraticul Muteanu Martin, trăitor într-o bojdeucă aciuată printre dealuri.
Auzind zgomotul maşini, îmi iese în prag vădit îmbucurat de prezenţa mea.
De obicei, stăm de vorbă în curtea năpădită de buruieni şi de iarba mare, îmbătrânită, rămasă necosită; acum, fiind destul de frig, solitarul bătrân mă invită în cocioaba-i neîncălzită.
În timp ce el se chinuie să înjghebe, cu şanse minime, un foc din lemne umede şi putrede, parcurg cu privirea cămăruţa în care vieţuieşte această fiinţă: casa este din chirpici, pe alocuri peretele de lut căzut, descoperă vechi crengi de fag împletite.
Ferestrele, două la număr, de proprietar confecţionate, au geamurile crăpate, murdare de fum şi de praf.
Duşumeaua, foarte vălurită, este din pământ bătucit.

În cameră mai sunt două paturi, tot de el încropite, conţinând rufe şi obiecte de îmbrăcăminte boţite, soioase, răvăşite. Rezemat de piciorul unui pat, un sac de nailon transparent prin care se zăresc vreo două duzini de cartofi zbârciţi, căpătaţi de la nu se ştie cine, zice bătrânul, într-una din dimineţi găsind sacul proptit de stâlpul cerdacului.
…De la sobă sunt slabe nădejdi să se mai nască, în curând, niscaiva căldură, deşi acum focul arde mistuind cu lăcomie lemnele cele putrede. Prin ochiurile cu inelele lipsă ale sobei de tuci fumul iese din belşug, înţepându-mi nările şi ochii.
Alături de proprietar, cocoţată pe plita sobei o pisică incredibil de albă, imaculată – singura pată de culoare din toată neagra odaie!
Mă gândesc să mă retrag din acest ambient îngrijorător, sub pretextul unei grabe inventate, aşa că îmi iau rămas bun de la gazdă.
Înainte de a părăsi odăiţa, bătrânul mă opreşte rugându-mă să aştept niţel. Se îndreaptă către o cutie de unde scoate… cele două bancnote de cinci lei, pe care i le-am lăsat astă- primăvară, spunându-mi acum, ca şi atunci, că nu le poate accepta, el nefiind demn de o astfel de atenţie, pentru această sumă el nefăcându-mi niciun serviciu…
În timp ce părăsesc camera şi mă îndrept către maşină, sihastrul din Sevileni mă însoţeşte rugându-mă să-mi iau banii înapoi.
Fireşte, nu cedez.
În timp ce parcurg cu maşina drumul de ţară, cu hogaşe pline de băltoace, mă gândesc la mentalitatea simplă şi sănătoasă a acestui moş singuratic cu o pensie de doar 120 de lei pe lună!

Despre instinctul de proprietate
(178)

Al meu, al tău…
Iubesc ce-i al meu şi nu întotdeauna şi cele ce sunt ale tale…chiar dacă mi-ar plăcea să le am şi eu!
Iubirea, dragostea se naşte numai cu posesiunea; neposesiunea, frustrarea instinctului de proprietate de adevărata posesiune asupra unor bunuri cuvenite, ori râvnite, naşte ura, gelozia, invidia.
Vătămarea, distrugerea ori retragerea dreptului de proprietate asupra unor bunuri materiale de valoare, atrage după sine răbufnirea instinctelor primare cu vărsări de sânge, ori chiar stingeri de vieţi…

Despre cinematograf
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(179)

După o întrerupere de mai bine de trei ani, astăzi din nou la cinematograful din localitate pentru a viziona filmul lui Mircea Daneliuc: Patul conjugal.
Ora 17:50: patru spectatori.
… 17:58: şase…
… 18:03: controloarea de bilete de la uşă strigă către casieriţă de răsună sala:

– Unde-i beţivul acela de proiecţionist, de ce nu începe!?

– I-am spus să mai întârzie, ripostă casieriţa, cu acelaşi ton răstit, coborându-şi căpşorul ei bălai până la decupajul sticlei, mi-a telefonat doctorul Ţ. ca să-l aşteptăm că vine şi el.

Într-adevăr, după nici cinci minute apare domnul doctor Ţ. cu faţa radiind de satisfacţia de a fi fost aşteptat – fie chiar şi de numai şase spectatori!

Întrunit fiind efectivul, începe derularea filmului... o producţie de un realism negru, sarcastic.
Cu câţiva ani în urmă acest film ar fi atras sute de spectatori; azi, însă, numai şapte!
Lumea nu mai gustă ceea ce doar cu câţiva ani ar fi făcut vâlvă, umplând sala de cinema, sala care acum pare a fi o imensă cameră aridă, părăsită, demodată.

Despre spirit şi materie
(180)

Trăim pentru a muri...
Existenţa noastră, ca fiinţe vii, este infimă ca durată, aproape neglijabilă faţă de imensitatea nonexistenţei premergătoare şi posterioare aventurii fiinţării noastre terestre.
Am venit pe lume inconştienţi, neconsultaţi dacă dorim sau nu această experienţă, apoi, puţin câte puţin, ne-am conştientizat, ne-am format fizic şi spiritual, în fiecare zi dobândind fărâme de îndemânări şi deprinderi care ne ajută să parcurgem mai greu sau mai uşor acest trai pământean.
Dar totul pentru ce?
Tot ce a creat omenirea, bunuri materiale, în decurs de milenii se poate distruge doar în câteva clipe, în mod lesne, prin simplă apăsare de buton; inclusiv viaţa.
Viaţa materială, fizică a omului este teribil de scurtă şi de incertă, năpădită de griji şi de necazuri.
Îmi sondez conştiinţa, cu acribie, pentru a afla de ce oare această neîntreruptă şi zadarnică zbatere dramatică pentru dobândirea de bunuri materiale prisoselnice şi pieritoare?
Aceasta să fie, oare, trucul care ne menţine viu dorul de viaţă?

Oricât m-aş frământa, nu pot vedea în astă-existenţă agitată, aspră şi amară altă motivaţie mai trainică decât propăşirea spirituală.
Cu toate acestea, expresie a naturii noastre decăzute, omul: eu, tu, el… caută banii, egoismul, modalitatea de a fi bine văzut, de a fi admirat, ignorându-se pe sine, ca spirit, şi ignorându-şi semenii.
Este de reţinut faptul că rar se întâmplă ca un obiect, bun material de valoare deosebită, care să poată fi dobândit pentru sine fără fraudă; şi aici mă gândesc la sporul material, la îmbogăţire.
Este limpede că progresul material al omenirii nu poate avea loc decât prin exploatarea semenului, a aproapelui nevoiaş care, mai mult sau mai puţin conştient, admite această urgisire din nevoia instinctuală de supravieţuire.
…Dar şi împilat şi împilator avem, până la urmă, acelaşi sfârşit.
Mai contează oare că unul doarme somnul de veci în cavoul de marmură neagră iar celălalt în scândură de brad negeluită? Aici, în această etapă, iată-i ajunşi la egalitate, deosebirea fiind doar una formală, exterioară, decelabilă fiind doar de către cei vii, discrepanţă atât de puţin importantă însă pentru cei trecuţi „dincolo”…
Aşa cum pentru aceştia fastul material nu mai are rost, farmec, aşa nici pentru cei care se pregătesc să treacă pragul, de fapt noi toţi cei vii, nu ar mai trebui să mai importe dobândirea cu orice preţ, ori cu preţul unor mari sacrificii, de bunuri pieritoare.
Doar spiritul trebuie – ar trebui – cultivat în puţinul răstimp pe care îl avem la dispoziţie, dar noi ne pierdem timpul cu obţinerea de fleacuri materiale peste necesarul util al traiului de zi cu zi.
Am fi cu mult mai buni, mai bogaţi spiritual, dacă timpul cheltuit îmbogăţirii materiale l-am utiliza înavuţirii noastre spirituale.
Atunci când vom ajunge să fim cu adevărat cu noi înşine numai, până şi primitiva scândură de brad se va dovedi a fi prea multă; abia atunci se va putea „vedea” egalitatea între nimic şi materia vie.
Aşadar, până şi scândura…

Adevărul trebuie să fie undeva deasupra, mult deasupra nimicniciei acestei existenţe înşelătoare, adevăr cu care însă atât de dificil se poate comunica, umblând, în mod iluzoriu, pe cu totul alte căi decât cele pentru dobândirea de bunuri nepieritoare.
Materia are nevoie de materie, iar spiritul de spirit, unul cu altul nu se poate hrăni – coabitează doar în sfera aceluiaşi trup.
Spiritul este detectabil doar cu spiritul, materia – cu materia.
Spiritul, în comparaţie cu materia, nu epatează; materia, chiar şi hâdă, face paradă în văzul tuturor.
A fi – nefiind; a nu fi – existând: materie şi spirit întrepătrunzându-se, ciocnindu-se.
Materia este neputincioasă.
Spiritul este superior, durabil, puternic (atotputernic?); el este atins de graţia divină…
Pentru a exista cu adevărat, ar trebui să mizăm numai şi numai pe „a nu fi", pe moartea cea eliberatoare a spiritului.

Despre poemul haiku
(181)

Haiku-ul este o… homeopatie lirică în trei versuri de sorginte niponă; este o floare sugerând esenţe inefabile, o floare având o subtilă graţie.
Haiku-ul este Univers în pâlpâirea unei lumânări…
Pentru a scrie acest gen de poezie trebuie să ai, printre altele: intuiţie, imaginaţie, sensibilitate şi un mare rafinament verbal.
Pentru scrierea haiku-ului este nevoie de bunătate combinată cu sensibilitate faţă de frumuseţea şi unicitatea fiecărui moment.
Cutez să exemplific, cele mai sus spuse, cu un poem propriu:

teiul înflorit –
mângâiat de curcubeu
e mai parfumat

Despre farmecul lecturii
(182)

În mansarda zăvorâtă citesc Scriptura. Cineva mă caută de mai multe ori, bătând, în van, insistent în uşă.
Ceva mai târziu, când cobor, mă întâlnesc cu persoana aşteptându-mă jos în curte.
Mirat că apar din clădire, omul îmi spune:
– Am bătut la uşa mansardei de repetate ori…
– …Am fost „mai sus" îi răspund, omul lăsând-o baltă după ce mă privi nedumerit.

Despre o coincidenţă (?)
(183)

Procedeul călcării pe o imagine a lui Cristos pentru a dovedi neapartenenţa la creştinism – obicei specific japonez introdus în anul 1716 în oraşele: Nagasaki şi Imura o fi, oare, în cauzalitate directă cu pedeapsa cruntă, de sus venită, peste 230 de ani, asupra Hiroshimei şi Nagasaki?

Despre moartea firului de iarbă (184)

Ce minunat ştie să moară regnul vegetal: nu tu vaiete, ţipăte, plânsete… scursori şi mirosuri fetide; dimpotrivă… moartea vegetalului este sobră, tăcută, maiestuoasă!
O frunză de-aş fi, un fir de iarbă…

Despre o întâlnire insolită (185)

Născut fiind în plină dezvoltare a erei socialiste, nu am avut acces la religie…
Marea revelaţie s-a petrecut la vârsta de unsprezece ani când, într-o vară toridă, cotrobăind în podul casei bunicii materne am dat de o cărţulie, făcută sul, vârâtă între un căprior şi ţiglă, mărginite de un mare cuib de viespi.
Am scos cărticica, cu teamă de viespi, împins de o mare curiozitate, desfăcându-i cu emoţie filele îngălbenite şi pline de praf.
Cartea găsită se intitula: „Rugăciuni în timp de pace şi răsboiu” editată fiind, în anul 1947, de către Fundaţia Carol.
Această scriere, prima cu tentă religioasă cu care mi-a fost dat a mă întâlni, în afara Bibliei, mi-a stârnit interesul pentru fenomenul spiritual, creştinesc.
După ce, pe ascuns, i-am făurit cărticicăi o nouă copertă, din carton, la rândul meu am pitit-o, iarăşi, în pivniţa casei părinteşti unde, din când în când, o frunzăream în mare secret.
Aici, în pivniţă, am făcut aşadar cunoştinţă, printre altele, cu „Tatăl nostru”precum şi cu alte rugăciuni cu iz străvechi…aici, îngenuncheat pe pământul umed şi rece al beciului, pe furiş, am rostit primele mele rugi către Creator.

După câţiva ani, cartea mea de căpătâi dispăru subit din locul în care se afla dosită, ajungând pe mâna mamei care nu se mai putea dumiri cum a putut ajunge această sacră carte în pivniţa casei noastre, eu, fireşte, negând că aş fi aducătorul.
…De atunci s-au scurs câteva bune decenii; pomenindu-i mamei de această întâmplare, ea nu îşi mai aduce aminte de cartea de rugăciuni, de ceea ce s-a putut întâmpla cu ea.
Sunt însă aproape sigur că ea, cartea există încă, dosită fiind numai mama ştie unde, cărţulie pe care o scoate şi ea la iveală din când în când, precum odorul ei odinioară, apoi răsfoieşte filele până la „Rugăciunea mamei către copiii ei”… şi se roagă!

Despre un grădinar
(186)

Se pare că orice am face, întru dobândirea fericirii mult râvnite, aceasta nu poate fi câştigată dar, mai ales, obţinerea ei nu are sens, neputând fi concretă pentru noi: doar dacă este direcţionată către un altul, ea se poate întoarce, îmbogăţită, către cel ce o dăruie.
Această gingaşă floare rară nu poate vieţui decât pe solul altruist, cel egoist fiind mult prea acid pentru ea.
Aşadar, cultivând-o în grădina proprie, spre folosul altuia, tot parfumul, toată savoarea ei se revarsă mai întâi asupra altora, după care, cu efecte înzecite, se întoarce la baştină, bucurând şi încântând … grădinarul!
şi pentru a plămădi această floare, nici un sacrificiu nu ar trebui să fie prea mare.
Necontenita noastră goană egoistă după fericirea proprie ne otrăveşte sufletele, ne maculează toate iluziile, de cele mai multe ori nedându-ne seama de obârşia acestei molime.

Căci adevărata fericire este cea care ne este dăruită, în mod dezinteresat de către un altul, asociată cu iubirea celuilalt, a aproapelui.
Sufletul nostru se poate umple cu bucurie doar atunci când uităm de sinele meschin, egoist, doar atunci când renunţăm la rezultatele faptelor noastre dăruindu-le, dezinvolt, necondiţionat, altora.

Despre lectură
(187)

Lecturile mele sunt încete, anevoioase…
Ele nu sunt o lină alunecare peste cuvinte, ci nişte salturi – de la un cuvânt la altul – cu mici opriri la fiecare cuvânt pentru a le întoarce pe toate feţele şi a le scutura de toate înţelesurile.

Despre faţetele credinţei
(188)

Credinţă, rea credinţă, bună credinţă, necredinţă…
De la rea credinţă la bună credinţă: acesta da salt calitativ!

Despre un calcul
(189)

Un calcul simplu relevă: graţie telecomenzii televizorului în decurs de optsprezece ani am economisit energia aferentă parcurgerii a 150 de kilometri!
Cât despre orele consumate, pierdute, în faţa acestui „drăcuşor” mi-e jenă să mai pomenesc…

Despre un timp anume…
(190)

Îmi pare că nici Dumnezeu nu ştie dinainte când trebuie să murim; cred că îşi aduce şi El aminte de… scadenţă doar în ultima clipă!

Despre plecări şi bagaje
(191)

Plecarea definitivă fi-va fără valize…
Aşadar, trebuinţe: zero!
Ceea ce este bine, din câte se pare, este ca „bagajul" sufletesc să fie cât mai bogat.
…Fiecare, într-un fel sau altul, ni-l pregătim o viaţă întreagă, aşa ca să avem de toate întru veşnicie.
În mod cert, nu o să ne putem lua fiecare tot necesarul – şi atunci, ne vom împrumuta oare de la vecinul, ori dacă nu, trăi – vom în mari lipsuri spirituale, precum în această existenţă telurică ne este dat să trăim adeseori crunte nevoi materiale?

Despre ipostaze umane
(192)

Trei ipostaze mi se par mai caraghioase în existenţa noastră:
1. – omul ingurgitând;
2. – omul împerechindu-se;
3. – omul defecând.
Toate cele trei posturi mi se par subumane, nedemne, primitive şi, totuşi, acestea sunt printre cele mai vitale în fiinţarea omului, fiind totodată şi printre cele mai mari aducătoare de satisfacţii (!)

Despre Alina şi florile de căpşuni
(193)

Alina, fiica de patru ani a vecinului Pădureanu, admonestată fiind de mine pentru nesăbuinţa-i de a rupe un buchet de flori de căpşuni din grădiniţa din faţa casei, nu poate cădea de acord cu mine, susţinând cu vehemenţă că ea a rupt numai „flori”, nu şi „de căpşuni”:

– Eu am rupt doar flori albe, căpşunii sunt mari, parfumaţi, roşii, dulci şi se pot mânca, ei nu sunt flori, îmi argumentează fetiţa nevinovăţia.

Despre opiniile unui pescar
(194)

Nea Ivan este pescar în Delta Dunării. Ne revedem în Constanţa, după cinci ani de când ne-am cunoscut într-o staţiune de munte din ţară unde ne reparam amândoi sănătatea şubrezită. Aici, pe malul Pontului Euxin, el a venit pentru a-şi vizita rude pe care nu le-a văzut demult, iar eu mă aflu la mal de mare pentru a mă întâlni cu poezia de obârşie niponă, haiku-ul, cu prilejul unui colocviu.

Întebându-l ce mai e nou în împărăţia apelor, bătrânul meu prieten oftează abătut, apoi începe a-mi povesti:

– Delta este „potmolită” rău de tot, din pricina tehnologiilor de recoltare a stufului, în pofida prezenţei masive a „oncologiştilor”, aflaţi aici în număr mai mare decât peştii care au mai rămas în deltă.

Bătrânele sălcii par a fi văruite de mulţimea de pelicani şi de cormorani, declarate monumente ale naturii, aceste păsări distrugând efectivele piscicole.

– În curând, zice moş Ivan, vom fi nevoiţi să mâncăm „monumente ale naturii” în loc de peşti…

Despre ignorarea unei stări
(195)

…Trecem pe lângă fericire, nesocotind-o şi neevaluând-o just căci, până la urmă, a fi sănătos, liber şi a avea cât de cât ce mânca şi îmbrăca, nu ar fi, oare, suficiente pentru a ne declara fericiţi de-a binelea?

Despre zbaterea prisoselnică
(196)

Apăsat de griji, probleme, nevoi – încerc să uit, să evadez, însă în van sunt toate… totul e pornit spre stricare, spre prăbuşire: oameni şi lucruri…
Ne zbatem pentru a avea (ce?), pentru a demonstra (cui?) – în timp ce sub noi totul neant este.
…Iar noi – la marginea prăpastiei.

Despre o ciudată aplecare
(197)

Simt o mare predilecţie pentru traiul haimanalelor, al ţiganilor, al cerşetorilor, al bătrânilor singuri, nonagenari, celibatari, trăind în promiscuitate.
Simt aproape de suflet îndeletnicirea de: pantofar, morar, fierar. Dar de practicat niciuna dintre aceste meserii nu aş fi putut.

Despre gustul amar al unor decenii…
(198)

Mă gândesc, cu amărăciune, la un segment, considerabil, al poporului român, la aceia care au avut, şi mai au, coloana vertebrală din plastilină, la aceia care vreme de aproape trei decenii l-au aplaudat şi l-au preamărit pe conducătorul „suprem şi mult iubit”, l-au aplaudat şi aclamat, pentru nişte posturi căldicele, şi alte folosuri, până în ultimele clipe când, dându-şi seama că şandramaua se zgâlţâie, trosneşte şi stă să se prăbuşească, repede-repejor perfizii aplaudaci sau metamorfozat în huiduitori şi fluierători, apoi în ucigaşi fără scrupule: de şef de stat şi de copii…

Şi toate astea ca lor să le fie bine; şi le este…

Despre o aşteptare zadarnică
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(199)

Claustrat în mansardă, printre cărţi şi gânduri, îmi clătesc, din când în când, ochii şi mintea cu priveliştea hibernală de afară.

…În curtea vecină staţionează, de mai bine de o lună, o „Dacia”roşie nouă, paralizată, împietrită parcă în aşteptarea proprietarului care nu-i mai vine, şi nici n-are să mai vină vreodată, plecat fiind în eternitate…

Doar maşina îl mai aşteaptă, cuminte, înfofolită în albul de nea, precum o mireasă credincioasă, neştiind că mirele s-a căsătorit cu veşnicia.

Despre trudnicele-mi căutări
(200)

Cu disperare caut cartea desăvârşită care să conţină Marele Adevăr (…pentru a simţi şi a pricepe Biblia, va trebui ca să renasc, poate atunci…)
Scormonesc în sute, în mii de file pentru doar câteva mărgele de adevăr relativ, care în final rămân doar niscaiva rostiri frumoase.
Atâtea nimicuri, atâtea stupidităţi în scrieri încât dată fiind scurtimea vieţii, până şi lectura, pasiunea mea cea mai de vază, mi se pare o nescuzabilă pierdere de timp.
Pe de altă parte, însă, pierzându-mă în hăţişul de scrieri fără de noimă, rămâne şi asta o modalitate de a-mi potoli intensele-mi furtuni interioare, un mod de a uita, măcar pe durata lecturii, câinoşenia acestor vremuri.

Despre anotimpuri de altădată
(201)

Nămeţi albăstrii, urcând până sub pervazul ferestrei, ţurţuri sub streaşină… flori de păpădii, mere verzi, strepezitoare de dinţi, apa Târnavei cu snopi de cânepă cufundaţi pentru topit, nuci în învelişul verde încă, câte o ciorchină de strugure, ascunsă de ochii culegătorului, sub o mare frunză verde-aurie, găsită prin viile de pe dealurile cotropite de cascadele de culori ale toamnei… bârloguri săpate în mormanele de ştiuleţi de porumb, din casa bunicilor, în vârful cărora dacă urc voi atinge, în sfârşit, grinzile camerei la care râvnesc de atâta vreme ca să ajung, suindu-mă de atâtea ori, în van, pe trepiedul pe care obişnuieşte să şadă bunicul în timp ce îmi spune poveşti despre vremuri de odinioară…, grinzi care altfel îmi par a fi de neatins şi la care –

iată, am ajuns, ajutat de o toamnă cu miros suav de mătase de porumb din care îmi improvizez mustaţă şi barbă, ale căror atingere este atât de catifelată iar mireasma lor atât de dulceagă!
…Imagini-icoane ale copilăriei mele apuse, cu reminiscenţe olfactive, tactile, de neşters!

Despre un alt timp
(202)

Abia „dincolo” vom afla – poate – cum trebuia să gândim şi ce trebuia să facem cu traiul, cu viaţa de aici, cum era mai bine a ne fi trăit scurtul intermezzo dintre naştere şi moarte…

Despre dorul de aripi
(203)

Să călătoreşti simplu, ca pasărea cerului, cu aripile larg desfăcute ca pentru un zbor planat, fără anostele, grelele şi caraghioasele bagaje umane, oprindu-te unde îţi doreşte inima, fără să recurgi la epatantele, grelele şi scumpele mijloace de locomoţie contemporane!
Aşa ar fi fost mai frumos, şi mai simplu, traiul nostru atât de artificializat, din păcate, astăzi!

Despre tentaţia hăului
(204)

Urc, până la un îndepărtat punct de lucru, pe un pârâu bolovănos, cu un fir de apă precum cleştarul…

Cobor, apoi, leoarcă de sudoare, pe o culme stâncoasă, prăpăstioasă, cu pereţii abrupţi.
Mă uit în fundul abisului: cât de simplu ar fi totul aruncându-mă în marele gol; nu m-ar găsi nimeni, decât poate corbii… dacă s-ar scobori şi ei până la mine!
Un salt final în codrul în care am hălăduit atâtea decenii!
Atât…

Despre dendriţi
(205)

Râvnesc la modul de trai al dendriţilor, acei trăitori pe arbori, cu scopul de a nu mai atinge nicicând pământul atât de întinat, contaminat – profund şi definitiv – de către oameni.
Pe arbori şi în aer aş duce viaţa păsărilor, îmbătat de Cer şi de Dumnezeu!

Despre ignorarea realităţii
(206)

Singura certitudine, moartea, realitatea ei fiind mai sigură decât a oricărui alt fenomen din viaţa noastră, iminenţa ei este neglijată, uitată, metodic, consecvent, încercând a ne gândi cât mai rar şi cât mai puţin la ea, doar pentru a putea merge înainte… către ea: săvârşirea!
Voita uitare a morţii este o caracteristică a întregii omeniri.
Optăm pentru trecerea cu nepăsare pe lângă singurul eveniment major al existenţei, acel fapt care este exclus a nu ni se întâmpla, care, oricum, răbdătoare, ne aşteaptă…

Despre viciul care macină
(207)

Patima devenită viciu neutralizează orice rezistenţă.
Persoana este înghiţită tot mai adânc, îndreptându-se către sfârşitul implacabil: deznădejdea, dezgustul, neliniştea inimii, nebunia sau sinuciderea, în orice caz, moartea spirituală…

Despre amărăciunea unui proiecţionist
(208)

Pe drumul pustiu, învăluit în ceaţă, mă apropii de văgăuna de munte Sevileni.
Din negură, din sens opus, aud paşi apropiindu-se: cu două rolfilme în carcase metalice, unul pe umăr, altul pe lângă trup – proiecţionistul satului…

– Sănătate! Ce film aţi proiectat?

– Isus Mântuitorul, domnule…

– Şi a avut succes?

– Nu prea, oamenii vor să vadă violenţă: karate, comando, pe Piedone, domnule, nu pe Isus…

– Aşa este… domnule!

Despre un Crăciun mohorât
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(209)

Stau, culcat, în semiîntunericul mansardei, împresurat de cărţi dintre care prea puţine se dovedesc a fi atrăgătoare.

De departe se aude hârşâitul monoton al unui ferăstrău circular care taie lemne.
În pod, deasupra mea, mărşăluiesc şi rod (oare ce?) cu înverşunare câţiva şobolani de care nu mai putem scăpa.
Sub camera de mansardă copiii vecinului fac o zarvă drăcească trântind uşile care pocnesc ca nişte petarde.
Aici, în gaura asta de mansardă, mă zvârcolesc, răvăşit şi debusolat, căutând un punct de sprijin, o lumină în toată această existenţă ternă, amăgitoare.
Stropii mari de ploaie cad oblic pe fereastra care începe să se întunece; vântul zgâlţâie obloanele care scâncesc sinistru.
…Seară de Crăciun: se naşte Cristos!

Despre căţeluşul cel isteţ
(210)

O scenă interesantă văzută astăzi…
Zăpada topindu-se de pe imaş, ivindu-se colţul ierbii, oile din Sevileni ies la păşunat.
Un grup de vreo patru mioare se tot îndepărtează, cu încăpăţânare, de restul turmei, în ciuda ameninţării violente, cu ciomagul, de către ciobanul Cândea.
Într-un târziu, păstorul ieşindu-şi din fire, aruncă cu bâta după oile rebele; gestul rămânând fără rezultatul scontat, oierul aruncă după oi şi căciula, rostind şi câteva cuvinte, deloc graţioase, la adresa ţintei… moment în care din mijlocul turmei ţâşneşte, cu mare zarvă, o mogâldeaţă neagră: căţeluşa Fărâmă.
Lătrând de mama focului, aceasta se năpusteşte asupra căciulii, de parcă ea ar fi vinovata, pe care după ce o înhăţă, o aduce înapoi la stăpân.
Acesta, încă clocotind de mânie, smulge cuşma dintre fălcuţele căţelei,

apoi o proiectează din nou asupra oilor nesupuse.
Atentă, Fărâmă execută acelaşi aport, prompt şi cu mare precizie.
Nu mă pot abţine şi-l întreb pe cioban:

– Este întâmplător că aşa procedează căţeaua, ori de regulă vă aduce orice alt obiect pe care îl aruncaţi?

– Nu, domnule, s-a învăţat să-mi aducă doar căciula, îmi spune Cândea zâmbind pe sub mustaţă: s-a obişnuit cu aportul căciulii în lungile luni de iarnă când… mai arunc şi eu, din când în când, cu ea în biata nevasta-mea!

O privesc pe Fărâmă care stă atentă la picioarele ciobanului privind cum acesta îşi îndeasă căciula pe cap.
Semn că ostilităţile au luat sfârşit!…

Despre trăirea în prezent
(211)

Marea mea dispoziţie sufletească de a face din ţânţar armăsar, apoi de a pune totul la inimă, îmi este răvăşitoare.
Soluţia ar fi să nu îmi frământ mintea cu tot felul de probleme de viitor, să nu îmi mai tulbur atâta liniştea sufletească, conştient fiind că tot acest zbucium, este zadarnic. De cele mai multe ori ele sunt fără niciun discernământ, unele nepetrecându-se niciodată, fiind himere, constituind doar premise pentru necazuri viitoare.
Într-un târziu, de fiecare dată, îmi dau seama că m-am neliniştit, m-am întristat şi enervat degeaba… de multe ori însă prea târziu.
Mi-am propus, de nu ştiu câte ori, să nu mă mai enervez, să nu-mi provoc un asemenea rău, însă…
Atunci când nervozitatea mă cuprinde, totuşi, mă străduiesc să ies repede din această stare nefastă, găsindu-mi ceva atrăgător de lucru, ori ieşind la o promenadă.

Conştient fiind că, oricum, îmi este imposibil să-mi cunosc soarta, la ce bun neliniştile care nimic bun nu-mi pot aduce?
Deviză: să ţin seama de trecutul meu, dar să-mi uit, neapărat, viitorul!
Şi toate astea, doar pentru a mă putea bucura de prezent…

Despre metehnele lumii
(212)

Ura este un cuţit cu două tăişuri; ca să-l utilizezi, mai întâi trebuie să te răneşti pe tine însuţi.
Abia după aceea îl poţi utiliza pentru lezarea altuia. Dar, odată utilizată, această armă devine şi mai periculoasă, înveninându-l şi pe cei neimplicaţi în marele rău.
Numai prin iertare şi iubire se poate tămădui sufletul omului; la fel şi lumea în care trăim.
Voracitatea, ranchiuna şi nepăsarea faţă de toţi oamenii, precum şi faţă de mediul în care vieţuim, iată pricina tuturor relelor în care suntem înglodaţi.

Despre aceste vremuri sumbre
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(213)

Tristeţea se târăşte pe pământ, muşcă şi-i împresoară pe toţi; tragicul pluteşte în aer fâlfâindu-şi mari aripi negre peste fiinţele învăluite în disperare şi durere.
Murdăria, negrul, cenuşiul se revarsă de pretutindeni, copleşind firea toată.
Soarele nu a mai fost văzut de săptămâni, ascuns fiind, zile în şir, de

nori groşi, plumburii.
Arareori o pasăre neştiută ciripeşte timid, scurt, înduioşător…
Printre ramuri negre, golaşe, vântul şuieră obosit, monoton, crengile clătinându-se resemnate, mohorâte.
O frunză uscată de fag, înnoroiată, purtată de vântul rece, alunecă cu un zgomot metalic pe terasa de beton pustie…apoi cade greoaie într-o băltoacă cu apa murdară pe care s-a format o pojghiţă de gheaţă.
La radio, relatări despre războiul din Kosovo…
Mii de oameni fug de bombe… de oameni, de bombe, de oameni…

ninge-n Kosovo –
printre fulgii deşi de nea
bombe şi gloanţe

Despre spiţerii
(214)

Farmaciile – corespondentele, materializate, ale suferinţelor noastre.
Aici, durerile pot fi vizualizate pe rafturi: în cutii, flacoane, sticluţe…
Numai intrând într-o astfel de prăvălie, putem constata cât de şubrezi, firavi, vulnerabili suntem noi… culmea creaţiei!

Despre insomnii
(215)

În nopţile mele de nesomn, mi se pare… necinstit, incorect că timpul nu se opreşte, că aleargă cu aceeaşi constantă nepăsare, neîndurându-se de neodihna mea!
(… Într-o noapte, la ora 3:20)

Despre o îngrijorare a mea
(216)

Îmi disimulez, îmi depozitez multe, prea multe dureri, temeri, necazuri…
Acumularea acestora, sedimentarea lor, mă vor aduce, mai devreme sau mai târziu, la un medic.
Luciditatea mea, atât de ascuţită, taie cu necruţare în sufletul meu şi al celor din preajma mea.
Caut refugii, expediente…

Despre pricina unei nostalgii
(217)

Cel mai vechi obiect, venind din îndepărtata-mi copilărie, mai mult sau mai puţin fericită, este un mini-şah magnetic de care am mai pomenit în paginile anterioare.
Lipseşte o singură piesă: nebunul negru!… precum şi o parte dintre amici – plecaţi incredibil de repede, cu grabă parcă, în lumea de dincolo…
Dacă nebunul, lipsă la apel, mai poate fi înlocuit cu un bob de fasole, ori de porumb, prietenii mei absenţi oare cu ce i-aş mai putea suplini?
Ceilalţi fârtaţi, care mai suntem, Doamne, cum de ne-ai putut schimba într-atata, făcându-ne mult prea răi, reci, nepăsători, egoişti?!
Şahul pe care l-am pus pe pervazul ferestrei camerei mele îl văd tot mai înceţoşat…

Despre dezamăgirile produse de unele lecturi
(218)

Câte deziluzii, deznădejdi cauzate de lecturile unor cărţi în care mi-am pus prea multe nădejdi!
Deşi acestea la o frunzărire îmi par atrăgătoare, situându-se în preajma aspiraţilior mele, la citirea lor mă întâlnesc, de cele mai multe ori, cu dezamăgirea…
Idei încâlcite, minţi supraîncălzite, bolnave poate, îşi etalează opinii, concepţii, sentimente de cele mai multe ori găunoase; avalanşe de cuvinte întortocheate, de idei sucite, răsucite, turnate în cărţi cu aspecte şi titluri tentante care, la o lectură fugitivă, acaparează.
La o citire amănunţită, însă, nimic nu se leagă, totul devine o logoree, un verbiaj greu inteligibil: sec şi insipid.

Despre livezile de odinioară
(219)

Dealul, care mi-a încântat copilăria din satul meu natal, este lăsat de izbelişte: livezile, viile sunt în paragină.
Dinspre case, din fundul grădinilor, mormintele se extind vertiginos luând locul pomilor roditori de altădată.
…Pârâul Liţa se surpă tot mai mult, multe din vechile locuri, umbrite de nuci, pruni şi meri, pe unde mă retrăgeam odinioară pentru lecturi, nemaiexistând.
Câţiva dintre bătrânii pruni, înfruntând vitregiile vremurilor, rezistă cu îndârjire: scorburoşi, cu scoarţa cojită şi cu ramurile ciuntite, aceştia fiind surse de lemn de foc, în iernile geroase, pentru familiile nevoiaşe ori prea comode pentru a mai urca până la pădure.
În plină primăvară, colindând prin locurile atât de dragi mie, văd o

persoană în vârstă efectuând secuirea (tăierea scoarţei împrejur, până la lemn, cu scopul producerii uscării exemplarului) prunilor viabili încă, cu seva şiroindă pe scoarţa-i bătrână, zgrunţuroasă.
Plec, tiptil, jenat de fapta persoanei cunoscute mie, ajunsă octogenară, şi nu foarte sărmană!

Despre o imagine nu tocmai bucolică (220)

Anunţată-mi fiind vizita unor cunoscuţi, mă gândesc să îi ospătez cu mâncare preparată din carne proaspătă de miel.
Îmi fac timp şi urc pe păşunea Irimia.
Ajuns aici, oile fiind încă la păşunat, sunt nevoit să aştept aproape două ore. O vreme adăst în stână, aici însă nu-i chip de stat din pricina unui fum dens: ciobanul Florea S., rămas bucătar de serviciu, prepară o supă de cartofi la un foc năstruşnic – numai fum, fără urmă de vâlvătaie.
Ies pe imaşul verde cu fagi seculari, cu trunchiul gros, cu scorburi mari carbonizate de focurile puse de ciobani, arbori cu coroana rotată, cu ramurile până la pământ.
Ajuns lângă ţarcul oilor, intru într-un comarnic şi mă culc învelindu-mă cu un cojoc miţos cu miros cât o turmă de oi.
Când să aţipesc, apare şi cârdul de oi cu clinchet de clopoţei, cu sunetul tălăngilor şi cu lătrat de câini.
După ce oile intră în ţarc, un mieluţ, alb precum laptele, cade victimă nesăţiosei pofte a omului…
Sângele blândului pui de oaie curge, precum o mini-cascadă roşie, şiroind în troaca din faţa stânei.
Un vânt răcoros mângâie coama pădurii de fag tânăr de pe marginea păşunii.
Unul dintre ciobăneştii mioritici, aflaţi lângă ciobanul care tocmai

jupoaie mielul, apucă un capăt de maţ, tocmai iţit din viscerele sângerânde, îl înfulecă de zor, încât Florea, cu mânecile suflecate până la coate, abia mai pridideşte să scoată măruntaiele din abdomenul nevinovatului miel, atârnat, iată, de o ramură a falnicului molid de lângă izvorul alături de care este aşezată stâna.
Pe drumul de întoarcere, pe lângă plantaţia tânără de molid şi larice, cu un pârâiaş cu apă cristalină, port în rucsacul de pe spinare blândul miel eviscerat: ghiocel al regnului animal ucis…

Despre poezie şi telefonul mobil (221)

O frumoasă noapte albă, petrecută în faţa micului ecran, în care vizionez un program al lui Adrian Păunescu avându-i ca invitaţi pe: Romulus Vulpescu, Dem Rădulescu şi pe Florin Piersic.
Mi se pare superbă, la un moment dat, revolta-blestem a lui Florin Piersic referitoare la calvarul telefoniei mobile: în timp ce recită, cu totală dăruire, o magnifică poezie despre Mama – regret că nu am reţinut titlul şi autorul poeziei! – telefonul actorului sună intempestiv în două rânduri, rupând, risipind trăirea, concentrarea recitatorului.
După ce termină de recitat poezia, Florin începe un vehement atac asupra persoanei care l-a sunat, dar şi asupra deranjului la care dă posibilitatea acest mod de telefonie.
Înfierbântat, în pledoarie, actorul scoate telefonul şi, fără să se uite la aparat, îl trânteşte de podea făcându-l ţăndări.
Aproape imediat după ce săvârşi acest gest, actorul adaugă, spontan şi cu mult regret în voce, următoarea remarcă:
– Trebuia, totuşi, să deschid aparatul, cine ştie, poate mă căuta chiar… mama!
Mama, cea mult iubită de către actor, fiinţă trecută în lumea umbrelor, de câteva decenii.

Despre regretul de a fi
(222)

Viaţa, astăzi, mai ales acum…Decât acest trai, mai bine era să fi fost o picătură de apă, o moleculă de oxigen, un grăunte de nisip, un… bolovan insensibil şi inconştient (?), orice – numai fiinţă conştientă nu!
Cu ce sunt eu de vină că m-am născut, că exist, că pentru aceasta trebuie zilnic să îndur chinuri, înjosiri, perfidii?
Din naştere suntem aruncaţi în acest imund, infect, ocean al existenţei, apoi obligaţi fiind să îl traversăm: fără a ne mânji, neavând… dreptul la înec! Iar dacă răzbeşti şi-l traversezi, conform „regulii" trebuie să ieşi curat precum o rază de lumină şi parfumat ca o petală de trandafir.
În marea traversare a oceanului cel mizer, ne chinuim, ne zbatem, ne urâm, ne lovim, ne scuipăm, ne înşelăm, ne furăm, pentru ca, în final, cu toţii, dar absolut cu toţii, să fim vârâţi între patru scânduri şi daţi ca hrana pentru viermi.
Nădejdea ne e în sufletul cel călător, neîncarnat, care pluti-va în neant, urmând să suporte şirul de pedepse pentru vina de a se fi mânjit în oceanul fetid al existenţei.
Doamne, de ce nu ne-ai dat ca încercare traversarea unei ape cristaline, nici prea caldă, nici prea rece, oricum însă plăcut mirositoare?
Iar la capăt de călătorie, de ce nu ne transformi, Doamne, în ploaie, ori în vânt, în raze de lumină?

Despre flori şi lumină
(223)

Paşti – cu răbufniri de soare, flori, triluri şi muguri.
Se simte, se vede victoria primăverii, a Învierii! Victoria asupra frigului, asupra obscurului monoton care ne-a ţinut cotropiţi aproape şase luni.

Să urmeze lumina, simfonia de culori şi sunete, veselia, optimismul! Cristos a înviat!

Despre bibliomanie
(224)

Plăcerea – viciul? – de a colinda prin librăriile târgu-mureşene cumpărând cărţi pe care, apoi, de multe ori nu le mai citesc, nemaiprididind. Sunt în stare de următoarea bizarerie în materie de cărţi: dacă găsesc, la librărie ori la bibliotecă, o carte care mă atrage, nu pot avea tihnă până nu o am; după care, o citesc sau nu- este mai puţin important: totul e ca acea carte să poată fi în preajma mea, să-i simt prezenţa.
După o vreme, dacă între timp curiozitatea pentru acea carte îmi trece, o aşez pe raft, alături de multe alte cărţi care îşi aşteaptă, răbdătoare, rândul la lectură. Multitudinea acestora, de pe rafturile bibliotecii mele, îmi creează o stare de nelinişte: mă sperie tăcerea atâtor gânduri!
Rămâne, însă, oricum, un mare deliciu să vizitez, să cutreier librăriile în căutare de cărţi care să emită pe aceleaşi lungimi de undă pe care emite şi sufletul meu…

Despre un vis cu fulgi de nea
(225)

Am visat că ninge!
Doamne, ce frumos a fost: ningea încet, liniştit, cu fulgi mari; se vedea cum omătul se depune, se aşază încet-încet, cu spor: zăpadă pufoasă, imaculată, multă.
Dimineaţa mă uit pe fereastră să văd minunea: peisajul, din păcate, este cel ştiut: negru, cenuşiu… nuanţe care se reflectă şi în sufletul meu.

Este final de gerar…
Şi încă nu a nins nici măcar atât cât să poţi face un bulgăre de omăt, darmite un om de zăpadă!

Despre sufletul cătrănit
(226)

Este specific sufletului omenesc că neexteriorizându-şi bucuriile, satisfacţiile, în curând nici nu va mai fi în stare să mai simtă, să mai savureze aceste sentimente.
După aceea urmează proasta digestie, melancolia, neurastenia…

Despre liniştea sufletului
(227)

Liniştea, bucuriile trebuie să le căutăm în noi, în sufletul nostru; şi pentru asta nu e bine să ne fixăm mari năzuinţe, scopuri, ţinte greu de înfăptuit. Pentru a fi fericit este suficientă şi o bojdeucă; şi sănătate, cât de cât…

Despre o nedumerire
(228)

Niciun politician nu pomeneşte în discursul său despre propria-i sete de putere, despre lăcomia de bani şi despre goana după renume.
De ce oare?

Despre nopţile de nesomn
(229)

Tunete şi fulgere apocalpitice mă trezesc în miez de noapte. Lumini, neverosimil de intense, îmi luminează dormitorul, urmate de alte tunete zguduitoare.
Durează, această paradă a forţelor naturii, aproximativ douăzeci de minute, după care rămâne doar răpăitul aversei de ploaie…
Canonadele se aud tot mai slab, mai înfundate; fulgerele devin anemice, pâlpâitoare.
…Nori de gânduri se abat asupra mea; şi atunci, pentru risipirea acestora, precum în unele sate unde pentru acelaşi scop se trag clopotele – încep lectura, cea alungătoare de multele apăsări sufleteşti …

Despre un strigăt
(230)

În liniştea nopţii albe, aud un strigăt de disperare:
– ce este asta, tot ce mă înconjoară?
– de ce sunt eu aici?
– ce rost am?
– unde se îndreaptă lumea, omenirea?
În loc de răspuns, doar liniştea, tăcerea…

Despre filozofia ţiganului Rupert
(231)

Rupert-ţiganul este un mare risipitor de bani…
Cum face rost de niscaiva bani, una-două se se pune să-i toace; întrebându-l de ce procedează aşa, acesta îmi răspunde simplu:

– Domnule, mai bine să le duc dorul decât să le port grija…
– Şi mâine, îl întreb pe Rupi?
– Stai liniştit, până atunci mai e!

Despre aparentele înlesniri ale vieţii
(232)

Multele noastre facilităţi, depăşind limitele, ne-au devenit poveri.
În ciuda acestei realităţi, continuăm, cu înfrigurare, a ne... împovăra şi mai mult!

Despre dorul de alte vremuri
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(233)

Dezgust, teamă, neputinţă, zădărnicie…
„ Zâmbeşte, mâine va fi şi mai rău!"
Nicio modalitate de ieşire din harababura aceasta existenţială.
Aş vrea să… zbor cu cinci sute de ani în urmă, ori cu cinci sute de ani înainte, căci ceea ce se întâmplă în acest prezent bizar, banal, schingiuitor, totul acoperit, poleit fiind cu minciuni – este greu suportabil.

Despre flori şi morminte
(234)

În spatele Spitalului, se află unul dintre cimitirele oraşului…
Este întâi noiembrie, ziua în care ne aducem aminte de cei plecaţi dincolo, în lumea umbrelor, aducându-le o floare, ori aprinzându-le o lumânare pe ale lor locuri de veci.

Remarc una dintre vizitatoare, o doamnă prezentabilă, tânără, îndreptându-se ţanţoşă către poarta cimitirului: în mâna ei – un mare buchet de flori… artificiale, nereuşite, disonante prin culorile ţipătoare, nefireşti.
Un buchet care va profana, cu siguranţă, mormântul pe care va fi depus…

Despre bomboanele lui Stalin
(235)

Citeam undeva despre felul în care comuniştii sovietici luau în derâdere orice credinţă în lumea de dincolo, cea de după moarte.
Pe vremea lui Stalin, educatoarele din grădiniţe supuneau copiii la următorul experiment: cereau acestora să închidă ochii şi, apoi, să se roage lui Dumnezeu pentru a le aduce bomboane.
Deoarece nimic nu pica din cer, ele îi îndemnau mai departe :
– Acum rugaţi-vă tovarăşului Stalin!
În timp ce prichindeii se rugau, cu ochii închişi, educatoarele puneau pe fiecare masă o pungă cu dulciuri.
– Rugăciunea, către Dumnezeu, nu vă poate ajuta cu nimic – spuneau educatoarele; singurul care vă poate satisface orice nevoie este doar tovarăşul Stalin!

Despre măsurarea unui timp
(236)

Ca unitate de măsură pentru durata unei vieţi putem adopta distanţa în timp dintre prima şi ultima inspiraţie.
Toată viaţa, toată existenţa noastră nu facem altceva decât să exersăm, tot timpul, acest exerciţiu: inspiraţie, expiraţie…
Apoi, într-un final, mai expirăm o dată… Şi gata!

Despre triumful naturii
(237)

Toamnă în creierii munţilor…
La peste 1600 de metri, în poiana cu ierburi înalte, pălite de bruma timpurie, printre tufele de afin cu fructe negre-vineţii, un măreţ cerb, cu coarne impunătoare, îşi cheamă cioporul de ciute…
La doar aproximativ o sută de metri de acest luminiş câteva tractoare forestiere, alături de zgomotoasele ferăstraie mecanice, sfredelesc aerul cu sunetele lor asurzitoare, stridente, măcelărind pădurea.
Cu toate acestea, chemarea de dragoste, boncănitul puternic, biruitor, al cerbului despică aerul cristalin al dimineţii de brumărel… înfruntând inconştienţa, voracitatea omului.

Despre lumea noastră
(238)

Această lume, atât de plină de erori, şi de orori…atât de plină de păcate, de suferinţe… merge înainte!
Spre ce?…

Despre cei de lângă noi
(239)

Omenirea este formată din mai mulţi morţi decât vii…
Cele două lumi sălăşluiesc dintotdeauna una lângă alta: vecinii noştri, morţii, dorm în mijlocul marilor oraşe, în sate… la doar câţiva metri sub picioarele noastre, iar noi nu ştim aproape nimic despre ei…

Despre păsări
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(240)

Şi în acest an, ca şi în anii precedenţi, păsările: grauri, mierle, gaiţe… mi-au mâncat toţi strugurii livezii!
Dar nu îmi pare rău…
Îmi face chiar plăcere că le-am putut fi de folos.
…Şi ca să le dovedesc că nu sunt supărat pe ele, le-am instalat şi cinci cuiburi pe care, cu asiduitate, le alimentez, periodic, în lunile de iarnă, cu miez de nucă, slănină şi cu seminţe de floarea-soarelui.
Ele, în schimbul acestei trataţii, îmi oferă, din primăvara până-n toamnă, cântecul lor mirific!

Despre munca scriitorului …
(241)

Truda scriitoricească se aseamănă cu cea a albinei: ca să poată scrie bine, pentru a „produce”, pe lângă talent, scriitorul trebuie să citească enorm de mult… aşa precum albina care, pentru a „izvodi” un kilogram de miere, trebuie să execute circa 40.000 de zboruri!

Despre o poetă ţărancă
(242)

Pe Ana K., – locuitoare în cătunul Ilieni, măritată aici, venită de multe decenii pe aceste meleaguri dintr-o vatră veche românească, Chiher – am cunoscut-o, cu mulţi ani în urmă, prin intermediul scriitorului Ioan Meiţoiu…
Ceea ce m-a uimit la această femeie simplă, ţărancă retrasă într-un

sătuc de munte, uitat de Dumnezeu, a fost sensibilitatea ei ieşită din comun, patosul cu care îşi recita producţiile literare, rugându-mă să o ascult ce a mai scris de curând, fără a se sinchisi că suntem în autobuz, în prăvălie, pe drum…

Întotdeauna am ascultat-o cu atenţie şi cu un vădit interes, remarcate şi de ea, fapt pentru care într-o bună zi mi-a dăruit un caiet dictando cu câteva poezii scrise de ea.

Desigur, aceste scrieri nu au văzut lumina tiparului, nici nu au fost citite, ori ascultate, de prea mulţi; familia ei, compusă dintr-un soţ şi trei copii, fiecare cu preocupări străine de veleităţile soţiei şi mamei Ana K., nu i-a priceput această îndeletnicire, însă nici n-a condamnat-o pentru timpul sacrificat acestei pasiuni, timp care era furat, în fond, din odihna ei de noapte, ani mulţi aşternându-şi gândurile şi sentimentele la lumina lămpii cu petrol, retrasă sub fereastra bucătăriei.

Primăvara şi vara obişnuia să vină la muncile pădurii, plăcându-i îndeosebi lucrările din pepinierele silvice, apoi, după ce puieţii ajungeau să fie plantaţi în locurile golaşe din parcelele tăiate, în plină vară, femeia venea cu asiduitate, fiind sufletul echipei de lucrătoare, cântând şi recitând din ale ei poezii, venea, aşadar, la descopleşirea, cu secera, a tinerilor puieţi năpădiţi de urzici, de zmeur, de mur, de pir, de ştevii, de rostopască şi de mătrăgună…

După o zi de muncă, pe versanţi abrupţi, prin bălării, cu mâinile urzicate şi zgâriate de tulpini de mur, ajunsă acasă, după o masă frugală, pleca la prăşit cartofii, ori porumbul, împreună cu al ei bărbat, muncitor forestier şi el.

…Noaptea, neputând dormi, nu atât de munca epuizantă de peste zi, cât de valurile de sentimente năpăditoare ale sufletului ei sensibil, care îşi cereau dreptul la lumină, la existenţă – Ana se aşeza la obişnuita-i masă din bucătărie, o masă rudimentară, înjghebată de soţul ei care posedă şi el niscaiva veleităţi de… tâmplar.

Ştergând cu o cârpă muşamaua care acoperă masa, apoi lentilele ochelarilor îmbătrâniţi, cu dioptrii demult depăşite, făcând flacăra lămpii mai mare, cu ochii înlăcrimaţi cu inima bătând mai iute şi cu sufletul revărsându-se în toiul nopţii, Ana începu să scrie următoarea… poveste:
…M-am născut în luna mai

M-am născut în luna mai
Când zâmbeşte întregul plai
Pădurea înverzeşte iară:
E frumos, e primăvară!
Zile calde, cu soare
Se întorc păsări călătoare
Pe întregul plai răsună
Cântecul şi voia bună

Măicuţa când a văzut
Că-n luna mai m-am născut
Mi-a pus nume Anicuţa
Să fiu la feciori drăguţă
Mi-a pus pus flori când m-a scăldat
Să am voce de cântat
Dar florile-au fost de bujor
M-am petrecut dor cu dor
Au fost şi de iasomie
Să am dor de poezie
Dorul să-l semn pe hârtie
Aşa am început să cresc
Patria să mi-o iubesc
Creşteam negruţă, slabă
Dar la multă lume dragă

Pentru cântecele mele
Ce răsunau prin vâlcele
Când eram la secerat
Sau la fân, la adunat
Ori iarna în şezători
Între fete şi feciori
Aşa timpu-am petrecut
În satu-n care m-am născut
Toată săptămâna lucram
Dar duminica iubeam
Iubeam un băiat înalt
Ce venea din alt sat
El venea la noi la joc
Unde ne-nvârteam cu foc
Altădată la plimbare
Pe câmpul ce da în floare
Sus strălucea mândrul soare
Dar în nopţile cu lună
El mi-a împletit cunună
Cunună de tămâioară
Ca să-i devin soţioară
Ne vedeam cu drag şi dor
Făcând plan de viitor
De viitor fericit
Care nu s-a împlinit…
Un accident neaşteptat
Într-o clipă l-a luat
Lăsându-mă cu mult dor
Fără nici un viitor
Şi aşa îndurerată
Mi-am părăsit a mea vatră

Mi-am lăsat satul iubit
În care am copilărit
Cu gândul că voi uita
Lovitura cea mai grea
Acest dor nepotolit
Mult timp m-a mai urmărit
Până într-o primăvară
Când cucul s-a întors iară
M-a-ntrebat de ce jelesc
şi cu el nu doinesc
Atunci eu m-am ridicat
Dorul mi l-am alungat
Cămin mi-am întemeiat
Într-o margine de sat
Pe lângă o pădure
Unde se întorc cucii
Cuci şi alte păsărele
Pe pofta inimii mele
Aici vreau să mai trăiesc
Copilaşii să mi-i cresc
Iar în nopţile târzii
Să mai scriu şi poezii…

…Copilaşii – trei – i-a crescut, a apucat să vadă, şi să-şi crească şi o parte dintre nepoţi; poezii a mai scris, recitându-mi, de cele mai multe ori, în autobuzul în care călătoream adeseori împreună, eu mergând înspre casă, ea venind la oraş, la cumpărături.
Doamne, cu câtă pasiune, cu câtă dăruire recita femeia aceasta, trăind cu adevărat, ceea ce rostea, faţa-i ba luminându-se de un zâmbet larg, viu, trăit, ba întunecându-i-se, ochii umplându-i-se brusc de lacrimi, vocea-i înecându-se în lacrimi de durere, de nostalgie, de regrete pentru timpurile apuse…

Codruleţule iubit

Codruleţule iubit
Acum bruma te-a lovit
Frunzele ţi-a ruginit
Vântul a-nceput să bată
Frunzele pe rând să cadă
Frunza-aşterne covor moale
Ramurile rămân goale
Fără păsări călătoare
Dar va veni iarna îndată
În alt veşmânt te îmbracă
Te-mbracă-n veşmânt de argint
Din vârf până la pământ
Ca apoi la primăvară
Să-ntinereşti iară
În verde să te îmbraci
Păsările să le atragi.
Codruţule iubit
Şi eu am îmbătrânit
Primăvara va veni
Părul nu mi s-o-negri
Faţa nu mi-o întineri
Numai inima din mine
Seamănă codre cu tine!

…Până într-o zi de făurar, cu omăt bogat, cu codrii de fag încremeniţi de atâta alb împovărător, rece, mut şi nepăsător.
În acea zi poeta – ţărancă, cu doruri multe, scrise şi nescrise, rostite şi nerostite – tăcu precum pădurea pe lângă care a vieţuit atâtea anotimpuri, trăind bucurii şi tristeţi de om simplu, sensibil, cu mult bun-simţ şi dragoste de frumos, tăcu cufundându-se în tăcerea cea veşnică…

În caietul cu poezii pe care mi l-a dăruit, de peste două decenii, descopăr următoarele stihuri-testament:

Mângâiere
… … …
Iar când va fi să mor
Am să las copiilor
Să mă-ngroape cu dor
La marginea munţilor
Acol să-mi găsesc odihnă
La câţiva paşi de grădină
În groapă s-arunce flori
Creion, caiet şi scrisori
Când codrul va înverzi
Păsările vor veni
Şi cu drag vor ciripi
Poate-poate m-oi trezi
Să mai scriu vreo poezie
Aşa cum îmi place mie
Iar la cap un simplu semn
O mică cruce de lemn
Pe care să scrie-aşa:
Aici odihneşte Ana
Care şi-a cântat ţara
Şi-a cântat glia şi neamul
Dorurile şi aleanul

Despre călătorii, o rugăciune şi livada mea în florar (243)

A călători…
Pentru mulţi voiajul înseamnă a fugi de monotonie, de mediul obişnuit, comun.
Pentru mine a mă aventura într-o vilegiatură – chiar dacă ţinta este mai mult decât tentantă – echivalează cu stresul, cu lipsa de confort, cu neliniştea şi cu efortul…
De aceea, stau cu îndârjire în mediul meu coclit, dulce-amărui, cenuşiu; oricum, nu-i invidiez pe veşnicii voiajori!

Transcriu o rugăciune care mi-a fost recomandată de către un părinte monah:
„ Doamne Isuse, recunosc că sunt un păcătos. Îţi mulţumesc că ai murit pe cruce pentru păcatele mele şi Te primesc ca Domn şi Mântuitor.
Îţi mulţumesc că mi-ai iertat păcatele şi mi-ai dat viaţă veşnică.
Ia în stăpânirea ta viaţa mea şi fă din mine persoana pe care tu o doreşti!”
…Deşi eu cred că Dumnezeu ne lasă, în virtutea liberului arbitru pe care ni l-a acordat, să ne concepem şi să ne trăim, fiecare dintre noi, vieţile în felul în care credem noi de cuviinţă; apoi, la Judecată…
Nu vom trăi… şi-om vedea!
După-amiază de duminică…
Stau, într-un vechi fotoliu, pe balconul dinspre pădure şi frunzăresc Anatomia suferinţei, de Mihail Nasta.
Căldura s-a mai potolit, pe cer ivindu-se norii…
Din depărtări se aude hârşâitul unui ferăstrău circular; din livadă, păsările mă delectează cu un concert vesel, colorat.
Din când în când lătratul câinelui din vecin semnalează prezenţe indezirabile.

Bufniturile scândurilor trântite pe şantierul casei din vecin, apoi uruitul autocamioanelor care urcă panta mă determină să pun cartea deoparte.
În aceeaşi clipă zgomotele din vecin încetează şi ele!
Nu mai reiau lectura, preferând să-mi încânt ochii, şi sufletul, cu freamătul frunzişului, verde- crud, în adierea zefirului de mai, cu zborul greoi, tărăgănat al unui bondar dolofan, leneş.
Pe balustrada balconului, din faţa mea, se înşiră trei jardiniere, din scândură vopsită în culoarea maro, cu muşcate care încep să îşi recapete culoarea lor verde-vie, după paloarea somnului de iarnă…
În fundul livezii, dincolo de gard, coroanele fagilor seculari, mari, stufoşi, atârnă periculos peste acoperişul pavilionului acoperit cu şindrilă.
Câţiva meri, mai… prudenţi, încep abia acum a înflori; pe nouă pomi am instalat, încă din toamna trecută, cuiburi, vopsite în albastru, pentru păsările care îmi asigură concertul în dimineţile cu zorile abia ivindu-se.
Observ că unul dintre cuiburi este vizitat, cu asiduitate, de către un piţigoi: acesta cară cu mare sârguinţă… probabil molipsit de roboteala din vecini… transportă, aşadar, material pentru „pătucul” în care îşi va depune ouăle.
La intervale aproape regulate acesta zboară, vâjâind pe lângă urechea mea, ducând în plisc muşchi de pământ sau fire de iarbă.
Pavilionul, din fundul livezii, vopsit în alb-negru, îşi aşteaptă muşterii, cu lemne uscate, crăpate, clădite pe lângă gărduleţ şi în apropierea sobei de grădină.
Girueta, instalată pe terenul viran, pe un înalt catarg, se învârte când mai repede, când mai încet, schimbându-şi mereu poziţia în vântul primăvăratic.
…Globul pufos al păpădiilor punctează verdele ierbii fragede cu efemere sfere argintii. Fluturi albi, galbeni, maro zboară scurt din pricina vânticelului stânjenitor.

Pădurea bătrână de fagi, de dincolo de gard, pare un zid uriaş, verde pe povârnişul abrupt.
Unduirea, alene, a crengilor bătute de vânt, lasă loc, prin frunzişul des, să se întrevadă, când şi când, cerul albastru de dincolo…

Despre diarişti
(244)

Se afirmă, de către cunoscătorii în materie, că scriitorul de jurnale este, îndeobşte, un individ egotist căci, altfel dacă ar fi, acesta nu ar aşterne pe hârtie, zi de zi, insignifiantele fapte ale vieţii sale cotidiene.
Diaristul, susţine exegetul, suferă prin definiţie de o hiperbolizare a eului şi crede că viaţa lui poate fi interesantă pentru a fi trecută într-un caiet secret şi apoi citită de alţii…
Se mai bănuieşte că „ţiitorii" de jurnale, fiind introvertiţi şi introspectivi, aceştia se autodevorează, din această pricină având, îndeobşte, o viaţă scurtă.
Nu ştiu… În ce mă priveşte, scrierea jurnalului a fost, şi este, un foarte bun exerciţiu de exprimare, de formare a unui stil, o modalitate de compensare a deficienţelor mele de exprimare verbală şi o defulare…
Jurnalul meu… cu filele îngălbenite… este pentru mine, astăzi, o bancă de date, un depozit de informaţii, un laborator de fraze: un… poligon pentru exerciţii de stil.

…Nu vreau, nu doresc să demonstrez nimănui nimic prin aceste scrieri… doar mie însumi, anume faptul că sunt conştient de ceea ce am făcut, şi voi face, dar mai ales că îmi asum, în totalitate, răspunderea pentru cele întreprinse, gândite, săvârşite.
Este, acest jurnal, o oglindă a mea, pentru mine, având menirea să îmi ofere imaginea propriului eu, cu scopul permanent de a-mi mărturisi,

în chip de spovedanie, faptele, gândurile.
Scriu, acest jurnal, pentru a mă cunoaşte, nu pentru a fi cunoscut…
Scriu, prin urmare, pentru cizelarea limbii, a exprimării, din dorinţa de a-mi aşterne sufletul pe hârtie, apoi a-l diseca, din năzuinţa de a lăsa urme pentru a regăsi calea de a reveni spre mine însumi.
Fireşte, din cauza unor ochi curioşi, indiscreţi, nu pot fi în totalitate franc; caut să nu mă iert, să nu muşamalizez mai nimic, neţinând cont că aceste notaţii sincere mi-ar putea şifona imaginea: nu îmi pasă!
Aşa cum nu îmi pasă nici de opinia altora atunci când se întâmplă să şuşotească în spatele meu…
Este evident că jurnalul rămâne teritoriul omului care se simte singur… singurătate pe care o simt tot timpul, în chip apăsător.

Despre bălţi şi despre fântâni
(245)

Numai bălţile seacă dacă nu plouă; fântânile însă nu, ori foarte rar; de asemenea, numai băltoacele se tulbură când plouă – fântânile mai rar…
…Dacă este posibil, să fim, deci, fântâni!

Despre cum se naşte şi cum se interpretează un haiku
(246)

În ticluirea haiku-urilor mele, de cele mai multe ori pornesc de la un cuvânt (mai rar de la imagini din realitate), de la cuvântul auzit, citit… care, brusc, îmi creează sentimentul haiku.
Aleg, apoi, celelalte elemente, ceilalţi termeni care să-mi exprime cât mai clar trăirea, impresia de moment. Mă străduiesc să întrebuinţez „cuvântul imagine” pentru a descrie acel simţământ, sub imperiul

căruia mă aflu, alegându-mi cele mai nimerite expresii.
Am în vedere că cel care se încumetă să scrie un haiku nu trebuie să povestească ce simte: el trebuie doar să prezinte experienţa sa folosind acele mijloace sugestive care îi vor permite cititorului să-şi creeze o imagine virtuală, pe care apoi să o vadă cu ochii minţii. Sarcina poetului, de haiku, este să „molipsească" cititorul cu frământări lirice, să îi stârnească imaginaţia; şi pentru aceasta nu este numaidecât necesar să desenez tabloul – imaginea – în toate detaliile sale.
În fond, haiku-ul este o mică pictură în cuvinte realizată doar din câteva tuşe simple. Gruparea şi alegerea detaliilor picturale – iată în ce constă principala a poetului de haiku. În tolba acestuia: doar două-trei săgeţi; niciuna nu trebuie să zboare alături…
Micropoemul haiku este o exprimare graţioasă a unui lirism meditativ; se caracterizează prin laconismul descrierii, forţa sugestiei şi densitatea formulării lirice.
Îndeobşte, un haiku se compune din două tablouri demarcate printr-o cezură: singura figură de stil admisă în poem!
Cele două părţi ale haiku-ului sunt de succes, pline de înţelesuri, abia atunci când sunt citite ca un întreg şi nu ca părţi separate. Deşi părţile sunt independente, şi au propriile lor semnificaţii, atunci când sunt juxtapuse în strofă, ele contribuie împreună la o mai bună înţelegere a poeziei.
Alăturarea celor două tablouri este semnificativă, reuşită, abia atunci când prezintă două aspecte diferite în contrast.
Acest gen de poezie cere din partea cititorului un efort de imaginaţie şi fantezie creatoare.
Adevăratul haiku începe după ce cuvintele s-au stins…
Însă a nu se uita: „Nicăieri nu poţi găsi poezie, dacă nu o ai în tine" (Joubert)

pocnetul castanei
pe aleea pustie –
apoi liniştea

Despre o ciornă unei scrisori a unchiului M.
(247)

Deunăzi, frunzărind vechi cărţi ale bibliotecii mele, dintr-una din ele căzu următoarea ciornă, cu multe corecturi, scrisă cândva – scrierea nu este datată – de către unchiul meu M. unei ibovnice, Marina, din Capitală. Iată conţinutul acestei epistole:
Te-ai minţit pe tine însăţi, Marina; că pe mine mă minţeai tandru, asta nu ar fi fost o noutate pentru mine.
În singurătatea ta aveai nevoie de materializarea preaplinului iubirii tale…
Şi dacă nu mă iveam eu în sfera sufletului tău, îţi orientai afecţiunea, poate, către un … câine mops, o pisică siameză, un papagal, ori probabil, către mult blamatul Radu: acel gigolo stăpânit de pofte carnale, de egoism, orgolios, lacom, păcătos, pe care îl condamni atât de aspru, în sinea ta fiind, în mod vădit, irezistibil atrasă de năstruşniciile acestuia.
Tu nu erai îndrăgostită de mine, Marina, ci de o fiinţă plăsmuită de imaginaţia ta.
…Îţi mai aduci aminte cât erai de înflăcărată, debordantă, avidă de nevoia unei comunicări sentimentale, de plăceri senzuale, de satisfacţii emoţionale?
Aveai nevoie de un partener cât de cât real, veridic, chiar dacă ne despărţeau mulţi kilometri, un reazem cu care să traversezi o perioadă de impas emoţional, afectiv – impas care n-a durat decât o toamnă şi o iarnă!

Acum, deoarece primăvara dă semne (înşelătoare!) de revigorare, nimfele simt instinctul fluturelui în devenire, având tendinţa de a-şi începe zborul!
– Să ai parte de adieri line, de cer senin şi de pajişti înfloritoare!

Despre această idilă a unchiului meu, nimeni nu a ştiut…doar eu!

Despre rugăciuni
(248)

Dăruieşte-mi, Isuse, credinţa aceasta pe care sincer o doresc!
Maică Preacurată, fă-mă să pot crede!
Dă-mi, Isuse, iubirea cu care vrei tu să te iubesc!

Despre comunişti
(249)

Citesc jurnalul lui Sănătescu: interesante relatări cu privire la venirea comuniştilor…
Aflu, astfel, că în primul guvern din ţară, constituit după armistiţiul cu URSS (1944), miniştrii comunişti refuză jurământul asistaţi de preoţi, fapt premonitoriu pentru tot ceea ce avea să urmeze, să se întâmple ulterior…

Despre iţirea primăverii
(250)

În livadă, după ninsoarea de ieri, petele, insuliţele de zăpadă au tendinţa de a se contopi, cotropindu-mi, iarăşi grădina.

Totul e încremenit: arbori, tufe, aer… Din când în când un piţigoi nevăzut ţiuie sacadat.
Soarele apune în nori roşii…

Despre un lot de teren vândut
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(251)

Ieri mi-am încasat partea, o treime, din suma rezultată în urma vânzării terenului moştenit de tata de la ai lui părinţi, bunicii mei.
Vădit ataşat de acest lot, îmi spune că ţinea mult la această suprafaţă pe care atâţia ani l-a lucrat cu tatăl lui, bunicul meu, în copilăria şi în tinereţea lui.
…Trebuia însă vândut acest teren, el, părintele meu, nemaiputându-l lucra.
Tot pe acest teren l-am ajutat şi eu pe tata, după 1989, la cules de porumb în toamnele aurii de sfârşit de răpciune.
M-am minunat, de fiecare dată, privindu-l cu câtă pasiune şi uşurinţă munceşte, în pofida vârstei înaintate.
Aud parcă şi acum dojana tatii când eu, prea grăbit, ori neatent, mai lăsam necules vreun ştiulete pe tulpinile cu frunzele galbene-verzui, cu foşnete metalice, cu marginile ascuţite, tăioase.
Am şi acum în faţa ochilor „tehnica”lui de a însemna locul de pe rând unde întrerupeam culesul pentru a duce coşurile pline la grămadă, anume: agăţarea şepcii pe tulpina porumbului până unde ajunsesem cu culesul!
La prânz, la umbra glugilor, scoţând din coşul de merinde mâncarea migălos împachetată de mama, îşi alegea de fiecare dată doar slănina, mie lăsându-mi cârnatul, chiftelele…
Au fost toate astea, nu o să mai fie…

Despre rosturile acestei vieţii
(252)

Tot mai greu pricep noima acestui trai, cu toate ale ei: bune, ori rele. În pofida unei experienţe de viaţă considerabile, implicit a unor lecturi suficient de temeinice despre existenţă şi gândire – nu reuşesc a mă dumiri. Caut, tot caut, sap pentru a afla: adevărul, esenţa, frumosul; dau numai de mizerii, de capcane ale părelnicei frumuseţii ale lumii…
Dacă în final nota de plată a vieţii este atât de necruţătoare, sortiţi fiind pieirii iremediabile – Doamne, ajută necredinţei mele! –, mă gândesc că soluţia ar fi ca: ori să viăm într-o continuă, veşnică tristeţe, ori să fim veseli… fiindcă, oricum, murim.
Eu, am fost „croit", indubitabil, după calapodul primei variante… La drept vorbind, îmi pare mai firesc, mai logic, a te întrista de această viaţă, plină de atâtea dureri, amărăciuni şi necazuri, decât să te apuci a te înveseli de chinul continuu al acestui trai înşelător.
Tot căutându-ne fericirea, până la urmă ne aflăm moartea…
Viaţa rămâne o taină infinită, este o groază… este iad şi mister.

Despre încă o nedumerire
(253)

De ce oare oamenii se ascund atunci când fac dragoste, căutând să reducă la minimum exteriorizările de bucurie şi de plăcere, iar atunci când se ceartă, nu le mai pasă nici de copii, nici de vecini, proferând obscenităţi şi durităţi crude, dureroase chiar, mergând până la a se brusca, a se lovi cu neîndurare?
Rămâne o bizară enigmă…

Despre menirea unui prost
(254)

Rostul unui prost este să fie stingheritor…
Un om cu bun-simţ, cu tact, îşi dă seama dacă e binevenit sau dacă îi plictiseşte pe cei din jur şi ştie să dispară cu o clipă mai devreme de aceea în care ar fi de prisos, înainte de a căpăta nuanţe ridicole !

Despre un necunoscut invidios
(255)

… Şi, uite, nu mă înfurii împotriva unui nerecunoscător, neştiutor, nedrept, trufaş şi – din câte se pare! – ranchiunos.
Iubirea faţă de el însuşi şi ignorarea altuia: iată care este a lui fire, a lui faţă- ascunsă îndărătul unei sticle mate de unde pândeşte precum păianjenul cu picioarele-i filiforme respingătoare!
Cum să nu admit că măgarul rage, că unii câini mai şi muşcă, pentru un colţ de pâine uscată, aruncată de un stăpân a cărui ogradă se fac că o păzesc…

Despre prostul ca un robot
(256)

Prostul este un automat: acţionează la comenzile unui stăpân, aceste porunci făcându-l să se simtă important.
Aceste comenzi îl determină, pe prostul nostru, să se mişte pe principiul reflexelor mecanice, fără ca el să fie în stare să îşi manifeste un dram de sensibilitate: el este o maşinărie în slujba stăpânului!
Şi cât de important se dă prostălăul! Mai ales când se întâmplă să fie recompensat cu stele (mai nou: virtuale!).

Fie şi o stea, de acest fel, de se atârnă de grumazul hâd al acestuia, îl gâdilă… în mod plăcut şi rage superior (!): să se audă, se se vadă ce însemnătate colosală are, scuturându-se de plăcere, zornăindu-şi stelele căpătate, ridicându-şi botul către cer pentru a i se vedea zorzonul.
Dar, orice ar face, acesta rămâne cel mult un bou care mugeşte, un porc care grohăie, un corb care croncăne…
Rămâne, în definitiv, un catâr: încăpăţânat şi ferm!
Ceea ce nu se poate nicicum regăsi la el este: sufletul, sensibilitatea, capacitatea de a face legături, conexiuni, facultatea de a discerne… de a comunica vădit, făţiş.
A le reproşa acestora câtuşi de puţin, înseamnă a te răzbuna împotriva ta însuţi; ori asta ar însemna să dai prea multă apă la moara unor netrebnici cocoţaţi, te miri cum, pe nişte poziţii de unde ei… rag: rag şi croncăne, latră şi muşcă!

Despre invazia nefastelor lăcuste
(257)

Ca nişte câini-lup, cu ochii roşii, hămesiţi aleargă, cu limba scoasă, candidaţii la marea ...ciozvârtă a milei maselor; după ce prostimea îi scarpină pe burta lor jegoasă, jivinele acestea nu mai vor hartanul: râvnesc să devoreze însuşi electoratul cel nătâng! şi ce simplu, şi firesc, ar fi ca atunci când periodic, din patru în patru ani, aceasta năpastă, generic numită „candidaţi”, ne invadează ochii, sufletele, urechile şi inimile noastre, precum nişte lăcuste nesăţioase, căţărându-se pe stâlpi, pe garduri, pe ferestre, pe pereţi, pe porţi şi pe uşi... metamorfozându-se în felurite năpârci zâmbitoare, perfide, promiţătoare de lumină, căldură şi belşug, în loc să fim naivi, creduli susţinători ai bântuirii acestora în viaţa noastră, mai bine ne-am coaliza cu toţii şi am stârpi cu necruţare aceşti vampiri, insalubri, făţarnici şi nesătui, terminând, odată pentru

totdeauna, cu acest flagel care parazitează în cârca masei ingenue, hipnotizate, sugându-i sângele fără milă, cu neruşinare!

Despre plăcerea lecturii
(258)

Simt o mare nevoie de lectură, o aviditate de nepotolit.
Aş devora neîncetat carte după carte…
Oriunde mă pot simţi bine dacă sunt lăsat singur cu cât mai multe cărţi preferate.
Lectura – evadare!
Recunosc că nu am plăcerea recitirii: curiozitatea mă îndeamnă către zone neparcurse încă.
Apoi, talmeş-balmeşul lecturilor mele: nu am nicio regulă, niciun fir roşu după care să mă ghidez în alegerea cărţilor pe care îmi propun a le citi.
Ponderea cărţilor citite o constituie, totuşi, literatura nonfictivă.

Despre lume şi tristeţe
(259)

Capcana părelnicei frumuseţi a lumii…
Voioşia continuă înseamnă, zice-se, înţelepciune; în această privinţă sunt, trebuie să recunosc, un tembel!
Eu nu pot concepe viaţa ca pe un dar unic, ca un prilej singular de acumulări de experienţe, sentimente, de senzaţii; în acest neajuns al meu, al felului meu greşit de a vedea şi înţelege existenţa, constă a mea nefericire sufocantă!
Se pare că am fost „croit" ca să-mi trăiesc viaţa într-o continuă, veşnică tristeţe.

Fiindcă finalul oricum e acelaşi, am încercat, câteodată, să fiu nepăsător, mimând veselia: nimic mai jalnic!
La drept vorbind, îmi pare mai firesc, mai raţional a te întrista de această viaţă plină de atâtea dureri, amărăciuni, necazuri, decât să te bucuri, să te înveseleşti de chinul continuu al acestui trai cu o finalitate lugubră.
Viaţa, oricât de superbă, de încântătoare ar fi se termină în chip tragic… este, deci, o tragedie…

Despre o toamnă ezitantă
(260)

Insomnie dincolo de miezul nopţii.
Mă trezesc la ora două, fără să mai pot adormi apoi.
Citesc…
Afară cerne o ploaie măruntă, tristă, monotonă.
Indecisă toamna bântuie în preajma sufletului meu cu un laitmotiv de foşnet de frunze uscate.
Răpciune… jalnic, întunecat.
Dinspre pădure, cântecul unei cucuvele străpunge noaptea.

Despre relaxare
(261)

Vieţuiesc în staţiunea F.
La fiecare sfârşit de săptămână o mulţime de oameni se reped, bulucindu-se cu maşinile, bară la bară, chipurile pentru a se odihni, pentru a se relaxa (?!)
Ajunşi aici, aceştia găsesc toate piscinele ticsite, înţesate de oameni: nici măcar un locuşor unde să se întindă, unde să îşi tragă sufletele.
Mă gândesc cu jind la liniştea oraşelor părăsite de către toţi aceşti invadatori!

…Şi mai că îmi vine să o pornesc în sens invers, către oraşele părăsite de către aceştia, pentru a mă putea şi eu, în sfârşit, relaxa de nebuneasca îmbulzeală a oamenilor care mi-au cotropit localitatea.

Despre un strigăt
(262)

Nu-l defăimaţi pe Dumnezeu punându-i în cârcă Iadul!
Acesta, Iadul, dacă există totuşi, el este în mintea noastră, fiind chiar mintea în sine.
Ea e Marea Torţionară!
Ea este satana...

Despre fuga deşartă
(263)

Zadarnice ne sunt marea majoritate a acţiunilor noastre orientate înspre schimbarea cruntei realităţi!
În fond, scopul acestei vieţi nu e veşnica fugă de realitate, ci însăşi trăirea ei: cu speranţă şi încredere.
Vitală ar fi stabilirea unui armistiţiu, a unei relaţii amiabile cu existenţa.
Renunţarea la lume îmi pare o jignire adusă lui Dumnezeu: cu bune, cu rele lumea aceasta pentru noi a fost creată; ideal ar fi să învăţăm să trăim, frumos, nu să fugim de viaţă, de bucuriile ei, temându-ne veşnic că suntem în păcat.
Adevărat este că a transforma otrava în nectar nu este tocmai uşor: pentru aceasta este nevoie să înveţi o minunată artă, anume aceea de a trăi! Trăind în durere, în suferinţă perpetuă, în anxietate, în angoasă ne târâm spre liman uitând să vieţuim în bucurie şi în iubire.

Omenirea e tristă…
Ajută-ne, Doamne, ca unic scop al nostru Tu să fii; ajută-ne să avem un trai relaxat, purtaţi să fim în tihnă de curgerea vieţii: fără scopuri lumeşti deşarte, fără egoisme abjecte… spre punctul final!

Despre strălucita deşertăciune: viaţa ca literatură (264)

Scriu dintr-o trebuinţă lăuntrică de oxigenare a sufletului, dintr-o necesitate, de multe ori imperioasă, precum somnul ori iubirea, scriu din dragoste de cuvinte şi de limbă românească.
Scriu fiindcă … vorbesc puţin!
Mai scriu fiindcă nu am putut niciodată să spun prin viu grai tot ce gândesc, tot ce doresc, tot ce visez.
Apoi, poate şi pentru că scrisul este o activitate extrem de singuratică, sufletul meu atât de dornic de solitudine, adeseori de sihăstrie chiar, în această îndeletnicire se regăseşte de minune; prin scris uit, mă vindec de cele multe rele.
Din al meu punct de vedere, existenţa toată rămâne o afacere falimentară, şubredă pentru toţi vieţuitorii, destinul nostru sfârşind oricum, inevitabil, în neant.
Întregul nostru trai nu se compune din altceva decât din grozăvii, ciondăneli, banalităţi care se amestecă între ele în chip halucinant.
Ceea ce e mai întristător pentru mine e că mă simt uzat, zdrobit, inutil.
Am pierdut enorm în viaţă datorită felului meu de a fi: am fost, si am rămas, un ins tăcut, timid, sensibil, maladiv de melancolic.
Totuşi, ca să mai obţin nişte simulacre de fericire, pe acest glob de glod, am fost nevoit, de cele mai multe ori, să uzez de adevăruri parţiale, amăgindu-mă cu bună ştiinţă cu scopul de a putea merge înainte,

pentru a nu-mi pierde cheful de lucru, precum şi răbdarea cu semenii mei.
Am făcut, apoi, incursiuni în sfera credinţei ortodoxe, bâjbâind vag, insuficient convins de dogmaticele precepte.
Dacă m-aş fi iluminat de credinţa pe care o râvneam, incapabil şi prea nemernic pentru a o atinge, aş fi fost pus în situaţia de a nu mai tânji la nicio bucurie lumească pe acest pământ, sacrificiul acesta fiindu-mi, probabil, răsplătit cu salvarea sufletului meu atât de frământat, atât de labirintic.
Poate că ar fi meritat să fac strădanii, în acest sens, renunţând la aspecte concrete, palpabile, ale acestei existenţe în favoarea unei bunăstări şi bucurii într-o altă viaţă mai tihnită.
Viaţa este cum este, cu monotonia şi banalităţile ei.
Nu am fost făţarnic, nu i-am linguşit pe cei puternici, nici nu am umblat după favoruri… iar acum, iată, trag ponoasele!...
Într-o vreme, am dus o viaţă împrăştiată, însă din punct de vedere moral consider că m-am situat în mod onorabil undeva pe la mijloc.
Nu am săvârşit nici fapte măreţe, nici josnice, fiind precum majoritatea muritorilor.
Iată, trecură decenii bune peste al meu creştet!…
Dacă m-aţi întreba despre viaţă, despre lume, v-aş spune, fără ezitare, că lumea e frumoasă, dar, vai, oamenii sunt răi, perfizi, egoişti.
Sincer, mă doare că trebuie să emit un astfel de verdict, însă aceasta îmi este convingerea fermă.
Obosit, stresat, oscilez între entuziasmul debordant… tot mai rar… şi luciditatea rece.
Bietu-mi suflet, cât mi-e de pustiu în plinătatea lui!…
De la înălţimea anilor la care m-am cocoţat, am ajuns să neg progresul tehnic, slăvindu-l pe cel spiritual.
În dragoste, sarea şi piperul acestei vieţi, au început să îmi placă „preliminariile”: semn că… s-a ivit pe culme toamna!

Un ciudat imbold mă împinge să aştern pe hârtie simţăminte, trăiri ale acestei vieţi, cu amestecul ei de ridicol şi entuziasm, de prea multă vulgaritate şi tristeţe, minciună şi hoţie, de banalitate şi mister.
Mă revoltă şi mă întristează absurditatea condiţiei umane – dar cui îi pasă de… burzuiala mea în această peşteră năpădită de haite de monştri!
Orice năzuinţă a omului, fie ea cât de măreaţă, ţintind spre ţeluri nobile, înalte, este mai devreme, ori mai târziu, sortită pieirii.
şi atunci?…
Ce forţă, ce energie uriaşă este pusă în funcţiune pentru a putea să trecem peste prăpastia care separă visul de realitate?
Împresurat am fost, şi sunt, de oameni sumbri şi melancolici, felul acestora lăsându-mi o amprentă vădită în derularea vieţii mele; pe lângă acestea, în mod evident, în genele mele gâlgâie melancolia…
Am experimentat, în virtutea deceniilor trăite, şi viaţa de cuplu, constatând că pe acest tărâm esenţiale rămân dragostea, atracţia sexuală, faptul de a fi un singur trup, restul, mie cel puţin, îmi pare a fi nesigur şi anost.
Am, de multe ori, reale porniri de a mă retrage, de bunăvoie, din lume; de fiecare dată însă zeci de pricini, de confort, de reflexe dobândite în virtutea unui anume stil de viaţă, mă determină să-mi alung din suflet această tânjire, acest imbold de sihastru.
În deznădejdea mea, intensă şi persistentă, am totuşi explozii bruşte de dorinţe: de a construi, de a-mi scrie sufletul, de a fi iubit de o femeie frumoasă, blândă şi inteligentă.
Eh!...
Cât despre sensul vieţii... mă uit la vântul care bate, la ploaia care cade, la soarele care apune, la petalele de cireş care poposesc în iarba cea fragedă, cotropită de păpădii în floare.
De mai bine de o duzină de ani, viata mea a căpătat un aspect mult prea crispat, apăsător.

Soarta îmi este îngreunată de un temperament de o excesivă neegalitate: când introvertit, când extravertit, ba sunt vesel... tot mai rar, ba sunt trist, uneori sunt comunicativ, alteori ursuz, sunt şi blând, dar şi aspru, mă mulţumesc cu nimic, dar nemulţumit fiind, totdeauna, de toate...
Aici de o abstinenţă de pustnic, aici lacom de plăcerile vieţii; fug de oameni, apoi îi caut, nepăsător, câteodată, altă dată iritabil ca o fată nervoasă....
Fac eforturi uriaşe, în faţa repetatelor vicisitudini, încercând să îmi păstrez liniştea interioară, amăgindu-mă în fel şi chip, fără a mă putea lăuda cu vreo reuşită salutară.
Mă tulbură veselia, tupeul, vulgaritatea, siguranţa unora dintre semenii mei cărora soarta le surâde, pe moment, şi care încă nu au fost loviţi de virusul cel trist al zădărniciei.
...Viaţa îmi pare din ce mai complicată: înaintează, imperturbabilă, cine ştie încotro!
Oamenii devin din ce în ce mai greu de înţeles, rămânând tot mai mult înafara vieţii vii, reale, adevărate, preferând, de la mic la mare, himerele virtuale.
În faţa avalanşei de bizarerii, nedreptăţi, hoţii, lichelisme şi minciuni, devin tot mai închis şi mai iritabil.
Nu sunt prietenul nimănui... şi nimeni nu îmi este prieten!
Coclit în nefericirile mele, mă tem de marile bucurii, dar şi de durerile nemăsurate.
Pierdut-am enorm din cauza simplităţii şi sincerităţii mele, dar ce mai contează...
În clipele mele de disperare am purces, de repetate ori, la întâlnirea cu Dumnezeu, dar... ce spaţiu imens, de neparcurs, se întinde între mine şi El!
Şi, iată, de prea multele-mi îngrijorări am început să-mi pierd elanul, vitalitatea (sunt oare bolnav de îngrijorare?).
Ştiu, ar trebui să fiu vesel, să nu mai privesc viaţa atât de complicat

pentru că, în realitate, ea este mult mai simplă, aceasta trebuind a fi trăită şi nu disecată!
Merită, oare, această viaţă, despre care consider că ştiu atât de puţin, totuşi, merită ea atâtea gânduri chinuitoare care să-mi macine sufletul în chip atât de neîndurător.
Îl caut pe Dumnezeu, dar neavând harul cuvenit, simt că în ale mele strădanii îl profanez prin încercarea mea de a-l aprecia cu măsura inteligenţei mele comune.
Cu toate acestea, îl caut!...

Despre grota din stânca şurii
(265)

Urc, singur, pe versantul păduros, abrupt, al văii Ciobanilor, până la Stânca Şurii.
Sub stâncă, la aproximativ cincizeci de metri, pârâul de munte îşi rostogoleşte impetuos năvalnica-i apă.
Cobor în caverna de sub piciorul stâncii...
Cine ştie câte secole or fi trebuit ploilor, vânturilor, gerurilor, apoi căldurilor toride ca să făurească acest ascunziş atât de potrivit pentru jivinele pădurii, ori chiar pentru un om râvnitor de linişte şi de reculegere!
...Stau în acest bârlog de mai bine de o oră: doar eu, cu mine însumi, încercând a mă rupe de problemele vieţii zilnice.
Afară ninge mărunt şi rar printre bătrânii fagi despuiaţi de veşmântul de frunze; zgomotul apei grăbite a se întâlni cu şesul, răzbate până aici ca un şuier.
Într-un astfel de loc, rupt de lume, însă în inima naturii, simt că apropierea-mi de Dumnezeu mi-ar fi mult înlesnită!
Dar frigul pătrunzător mă scoate din ascunziş, împingându-mă să-mi continui urcuşul...

Despre aportul puterii eoliene
(266)

...Suflă un vânt puternic: profit de ocazie şi mă scuip în faţă!

Despre ceea ce caut
(267)

Sufăr de singurătate, dar o caut.

Despre un gest
(268)

În drum, cu maşina lui M.N., spre locul de vânătoare de mistreţi din Ilieni.
Trecând prin faţa bisericii ortodoxe din localitate, posesorul maşinii, la volan fiind, schiţează, timid, semnul crucii undeva jos, în zona... pelviană.

Despre cum se văd ei
(269)

Oare cum se vede o vrabie, o albină, un câine... o floare?
...Dar un măgar?!
Cu o floare mai poţi vorbi... ea întotdeauna îţi va răspunde zâmbind, arătându-şi graţiile.
Dar cu un măgar?!

Despre oameni şi păsări
(270)

Doamne, corbul zboară iar omul se târăşte pe pământ?
Iar dacă se întâmplă să coboare din tării, văzut-aţi cum păşeşte el, corbul?
Vă spun eu: calcă ţanţoş, legănându-se când pe un picior când pe altul, purtându-şi capul înainte şi îndărăt.
Sus, în înalturi, zboară drept, planează lin.
Pe când omul...

Despre neataşare
(271)

Dominat sunt de dorinţe trupeşti şi de tânjirea după vane agoniseli materiale.
Instinctiv caut a nu mă ataşa de nimic; şi totuşi...
Sunt trecut bine dincolo de întristare pentru tot ceea ce mi se întâmplă, pentru tot ceea ce ni se întâmplă.

Despre o noua eră
(272)

Trăim, iată, o nouă epocă: cea a silicoanelor şi a termopanelor, a pungilor şi a flacoanelor din plastic... a minciunilor sfruntate.
La tot pasul întâlneşti zgomote şi ritmuri neliniştitoare, mocirle şi capcane...

Despre aniversare
(273)

Aniversarea: sărbătoarea care ne aduce mai aproape de moarte.
Cu toate astea, cu cât fast celebrăm evenimentul!

Despre humus
(274)

În activitatea silvică locală mă consideram şi eu o parte din... humusul acestei colectivităţi: nu un falnic stejar, nici molid de rezonanţă, nici chiar... paltin creţ, ci doar humus brut, atât.
Dar nici măcar acesta nu sunt!
Şi asta o spun nu cu smerenie, ci cu mândria ferfeniţită...

Despre pădurea ca un lac
(275)

De opt zile umblu la marcări de arbori în doborâturile produse de vânt în pădurile molid de pe Niraje.
Stau, şi umblu, pe trunchiuri de arbori ziulica toată; cobor pe pământ doar seara, păşind prudent şi atunci, ca şi cum aş călca pe tulpini de molid culcate.
...Privită de la distanţă suprafaţa de pădure calamitată pare a fi un straniu lac verde înclinat, cu apele învolburate încremenite.

Despre o zână şi un pădurar
(276)

Un pădurar se întâlni într-o zi, în drumul său prin pădure, cu zâna cea bună; aceasta îi spune:

– Fiindcă ne-am întâlnit, îţi voi îndeplini două dorinţe...
– De ce nu trei, Zână bună, că doar aşa se obişnuieşte...?
– Bine, fie... care sunt următoarele două?

Despre lecturile mele
(277)

Lecturile mele din păcate nu au fost îndrumate, nu au avut un anume discernământ.
Au prevalat, întotdeauna, curiozitatea, nevoia de lirism, scrierile cu tematică introspectivă, existenţială.
Încet, dar sigur, am devenit un introvertit în prag de autism, rupându-mă treptat de realitatea imediată, preferând o lume imaginară în locul realităţii dure, stresante, plină de perfidii.

Despre nişte... zvonuri
(278)

...Umblă vorba cum că cei care aşteaptă compensaţii după moarte, pentru modul în care şi-au trăit viaţa, nu se sinucid; şi, cică, niciodată aceia cărora ursita le-a trecut de mai multe ori săvârşirea prin faţă.
Înclinat sunt să cred ca fiind adevărate aceste afirmaţii.

Despre anumite zbateri
(279)

Trăiesc într-o mare nelinişte interioară, sufletească...
Dau din colţ în colţ căutându-mi tihna şi un dram de bucurie – nu le aflu...

Despre ataşament
(280)

Sursa mai tuturor nemulţumirilor noastre este ataşamentul; deoarece în viaţă mai toate sunt schimbătoare şi trecătoare, legându-ne de tot ce e mai pieritor, ne creăm cu mâinile noastre suferinţe şi chinuri.
Ce bine ar fi să pot înţelege că tot zbuciumul ataşării, al agăţării de toate cele pieritoare, este o zadarnică trudă.
Prin urmare, să renunţ la orice formă de a mă lega, de ceva ori de cineva, de lucruri ori de fiinţe!
Nelegându-mă de cele pieritoare, sufletul se dilată pătrunzând în noi dimensiuni.
Prin neataşare, de nimeni şi de nimic, nedând preţ pe material, pe agoniseli, coborând la maxim exigenţele traiului cotidian, parcă până şi trecerea în lumea de dincolo devine mai simplă, mai lejeră.
Ceea ce ar merita efortul ar fi manifestarea continuă a bunătăţii, a compasiunii.
Dar...

Despre omul-dorinţă
(281)

Materialul din care suntem plămădiţi se numeşte dorinţă.
Dorim lumina, fericirea, înţelepciunea, distracţia, împlinirea, pacea sufletească, bunăstarea şi multă, multă plăcere...

Despre o industrie
(282)

„Lucrez”, de câţiva ani buni, în industria producătoare a propriei mele nefericiri.
Bine ar fi să pot falimenta această producţie!...
Materia brută a acestei întreprinderi provine din îmbibarea, până la saturaţie, a propriului meu suflet cu ranchiune de tot soiul, cu resentimente corosive.
Prea sătul de această producţie, monotonă şi nocivă, mă gândesc să sistez primirea materiei prime.
Nu ar trebui să las ca ura să-mi cotropească inima, şi nici grijile să îmi cotropească mintea.
Ar trebui (va trebui!) să adopt un stil de viaţă simplu, să mă aştept la puţin şi să dăruiesc mult: poate chiar şi iubire...
Îmi este teamă că rădăcinile nefericirii mele, ale tristeţii mele, sunt mult prea adânci, aşa încât orice strădanie este în van.

Despre lacrimi...
(283)

Un om plânge ...
În lacrimile izvorâte din adâncul fiinţei sale îndurerate găseşti cea mai înaltă şi mai curată fericire.

Despre o ciudăţenie
(284)

Deşi suntem „trimişi” pentru a ne iubi unii pe alţii şi pentru a ne ajuta, noi ne iubim doar pe noi înşine, îndeobşte păsându-ne prea puţin de semeni.

Despre nevoia de refugiu (285)

Tehnica lumii moderne cucereşte, însă oboseşte .
Omul simte nevoia retragerii în singurătate, în peşteri, în pustii, în căutarea liniştii şi a rugătorilor sihaştrii.

Despre amintiri (286)

Amintirile mă copleşesc, năvălind din ungherele memoriei.
Ce e cu trecutul acesta?
De ce mă mişcă uneori până la lacrimi vremurile apuse în hăul deceniilor?
Mai ales perioada de la începutul copilăriei mele... rememorarea acestor vremuri mă emoţionează, mă răvăşesc.

Pentru tot ce ai fost, copilărie, te iubesc!
Te iubesc cu livada bunicilor, primăvara plină de pomi în floare, vara cotropită de umbre adânci, răcoritoare, ale pomilor cu roade verzi; aici am savurat pentru a întâia oară, îmbrăţişat de ierburile şi de florile livezii, dulceaţa slovei scrise... iubesc apa cristalină – pe atunci! – a Târnavei în care ne bălăceam şi pescuiam zile întregi ale acelor veri de altădată.
Apoi, nu te pot uita, copilărie, pentru toamnele tale bogate în nuci, pere, prune, mure, în struguri şi în gutuie înecăcioase, dar dumnezeiesc de aromate, apoi pentru iernile tale de basm, cu dealurile potopite de zăpezi şi de zarva copiilor fericiţi, zburând pe sănii ori pe schiuri – liberi de povara gândurilor de mai apoi...
Te iubesc, copilăria mea!

Despre dureri şi dezamăgiri
(287)

Să asişti, să trăieşti... moartea părinţilor tăi şi să-i înmormântezi este, cred, prea mult pentru un suflet de om!
Viaţa mă asfixiază de durere, de pesimism, de nefericire.
Înaintarea în vârstă îmi produce nelinişti, însă şi o oarecare resemnare...
Remarc, în stările mele sufleteşti, prea multă melancolie, nostalgie, frică, angoasă, invidie, disperare, aversiune – în schimb, dau dovadă de extrem de puţină afecţiune, de o infimă seninătate... păcat!
Puţina lumină, pe care o mai aveam în suflet, s-a spulberat, e spulberată, risipită, definitiv oare?

Despre femeie şi despre bărbat
(288)

Femeia, mai delicată, mai sensibila decât bărbatul, îşi cruţă, instinctiv, organismul pe toată durata vieţii.
În contrast cu ea, bărbatul – impetuos, viril – săvârşeşte, mai tot timpul, excese pe care le plăteşte, mai devreme ori mai târziu, cu sănătatea; de multe ori cu viaţa chiar...

Despre ţânţari
(289)

Femeia ţânţarului este cea care ne înţeapă, ea e cea care se hrăneşte cu sângele nostru, în timp ce masculul acesteia se nutreşte cu... nectar!
Ce regim alimentar net diferit în cadrul aceleiaşi familii!

Despre viaţa privită din amonte
(290)

Privită din aval (copilărie), viaţa pare lungă, cu rost, plină de tentaţii, de culmi îmbietoare, demne de a fi cucerite.
În schimb, din amonte văzută, aceasta pare o mare cacealma!...

Despre alte vremuri
(291)

1 Mai...
Curată şi plăcută amintire a unor crâmpeie dintr-un armindeni de altădată...
Cu multe decenii în urmă, singur printre florile livezii bunicilor, cufundat în iarba fragedă, smălţuită de flori de bănuţei, de ciuboţica-cucului si de viorele, împleteam lănţişoare din tulpini de păpădii...
În ziua anterioară, împodobisem poarta casei părinteşti cu crengi de mălin înflorite: îmi stăruie şi-acum în memorie verdele fraged al frunzelor, în contrast cu albul imaculat al ciorchinilor florilor dumnezeiesc parfumate.
Aşteptam, apoi, lăsarea serii când, înarmaţi cu mături de sorg, ieşeam toţi copii din uliţă pentru a prinde din zbor cărăbuşi din care, mai apoi, cu o oarecare cruzime, confecţionam... morişti!
Tot pe vremea aceasta, ne cocoţam, noi copiii, liberi şi fericiţi, pe toate bătrânele sălcii de malul Târnavei Mici, cu apele atât de limpezi pe atunci... căutând lujeri de salcie, fără noduri, pe care, după tăiere, îi băteam uşor cu mânerul briceagului, pentru a putea scoate scoarţa de pe mlajă; simt şi acum mirosul fraged, înţepător al beţelor rămase despuiate, albe-os, golite de coajă.
În gură am şi acum, parcă, gustul dulce-amărui al drâmbelor şi tilincilor cu care apoi, acasă, înnebuneam părinţii, fluierând şi hârâind cu ele până la ameţire!

Despre omul cel smintit
(292)

Mângâie-mă, Doamne, chiar dacă te-am înjurat ieri, în nemernicia mea!

Despre uniuni
(293)

UE = TE = turmă europeană!
Şi în turmă, agresivitatea creşte, ca şi criminalitatea, scăzând, în schimb, alarmant moralitatea, cinstea, corectitudinea, mila.
Europa cea unită va naşte un periculos spirit gregar.
Milă mi-e de bătrâna Europă care, prin tendinţe unioniste, riscă să devină o copie nereuşită a S.U.A.
Cât despre americani, sătul sunt: de grandomania, de violenţa, de găunoşenia acestora.
Globalizarea nu o văd înfăptuită, precum nu văd cum s-ar putea uni fierul cu lutul!
De aceea, experimentul U.E. îmi pare periculos, fatidic:

busolă U.E. –
în loc de nord
arată un euro

Despre ceea ce am învăţat, ori... ar fi bine ca să învăţ
(294)

Să cred, din toată inima, că sunt capabil să fac ceea ce trebuie să fac, deci să fiu optimist!
Să cred, să cred, să cred: să lupt!

Să nu gândesc şi să nu spun decât ceea ce vreau să devină realitate.
Să nu mă plâng!...
Toate motivele de nemulţumire mi se grevează în minte precum nişte tablouri întunecate, înăcrindu-mi viaţa.
Sunt fructul gândurilor mele, vreau să fiu ceea ce gândesc; in consecinţă, să gândesc în mod pozitiv!
Să nu uit că am zilnic de îndeplinit o misiune divină.
Să-mi concentrez toată atenţia, gândurile, în direcţia în care vreau ca să ajung.
Să am speranţe... să am idealuri!
Să-mi angajez sufletul şi inteligenţa spre a înfăptui lucruri mari, importante.
Să nu uit, nicio o clipă, că ceea ce cred cu tărie, devine un ferment creator.
Putinţa de a visa nu mi-a fost dată în zadar: în spatele ei se află o realitate.
Concentrarea spiritului asupra unei dorinţi, sau ambiţii, oferă o formidabilă putere creatoare.
Gândirea pozitivă dezvoltă iniţiativa; gândul negativ întotdeauna te slăbeşte.
Să resping, din toate puterile, sentimentele duşmănoase faţă de alţii.
Încrederea, curajul, hotărârea: iată motorul succesului!
Deşi e foarte greu, să încerc să îmi eliberez sufletul de griji, de nelinişti, de tot ceea ce îl înăbuşă şi să-l umplu cu speranţă, vigoare şi gânduri bune.
Atitudinile mele mentale, temerile şi speranţele mele sunt difuzate, radiate în preajma mea.
Lumea îi iubeşte pe cei optimişti.
Îndoiala, nesiguranţa, înseamnă o poartă deschisă nenorocului.
Lipsa de încredere în mine însumi, distruge încrederea celorlalţi asupra mea!
Personal îmi induc prea multe sugestii deprimante; ori, eu ştiu că

secretul reuşitei este în noi înşine.
Gândul... gândul este Raiul şi Iadul vieţii mele, a vieţii noastre.
Dat fiind faptul că am un suflet mereu melancolic, grijuliu, ceea ce înlesneşte ivirea bolilor, este bine a mă debarasa de această meteahnă.
Frica vine din imaginaţia noastră; teama deprimă, fatală fiind propăşirii.
Temerile, suferinţele, care ne bântuie sufletul, niciodată nu sunt atât de importante, de grave, pe cât par.
Teama de nenorocirile care se pot naşte mâine, dar care, poate, nu ne vor lovi nicicând, ne ucide sufletul.
O viaţă fără variaţie, osifică gândirea.
Speranţa şi veselia: două calităţi universale, infailibile!

Ar fi de lucru... în preajma sufletului meu!

Despre prezentul dureros
(295)

Acasă la mama...
Completez pământul surpat de pe mormântul tatei.
Alături mama, şezând pe un taburet, îmi indică, tipicară, unde şi cât pământ să mai pun.
Apoi, mai târziu, dezghioc nişte porumb pentru cele câteva găini, mari producătoare... de găinaţ!
Dereticând, după aceea, prin podul casei, apoi în magazie şi în pivniţă, privesc, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, obiecte atât de cunoscute care au aparţinut tatei, lucruri pe care le-a lăsat, plecând dintre noi, ordonat, meticulos aranjate.

Despre declinul profesional
(296)

Lovit şi umilit, pe plan profesional, de cele mai multe ori ignorat, tratat cu indiferenţă şi aere de superioritate găunoase, copleşitoare, îmi târâi paşii prin codrii care au devenit parte din viaţa mea, leagănul bucuriilor şi amărăciunilor mele, martorii hălăduirii mele în timp.
Mă zbat ca să pricep măcar ceea ce îmi este dat să văd, să aud, să trăiesc...
Şi nu pot să cataloghez altfel, toată această tărăşenie, decât ca fiind un josnic act de mârşăvie prost regizată de către suspuşi infatuaţi, ranchiunoşi.
Şi astfel, inutil şi trist, mă irosesc în zile crâncene, apăsătoare, vlăguitoare.
Încerc să merg înainte, ca şi cum nimic rău, grav, nu mi s-ar putea întâmpla.
Desconsiderat, pe nedrept, batjocorit prin ignorare, mă străduiesc să răzbat, să nu capotez, nutrind nădejdea că Dumnezeu le rânduieşte pe toate, inclusiv poziţia de pe care mai marii acestor vremuri taie şi spânzură cu atâta senină infatuare.
Cert este că sunt în cădere...
Cad însă într-un mod demn, fără să caut modalităţi subterane de a învinge vicisitudinile, fără să recurg la subterfugii pentru ieşirea la liman.
Caut, deşi îmi este foarte anevoios, să merg cu capul sus, căznindu-mă să-mi înăbuş întristarea şi mirarea, transformând şi trăind evenimentele ca pe nişte fapte ale unei zile fade, trecătoare.
Îmi lipsesc, totuşi, într-un mod îngrijorător, liniştea sufletească şi bucuria de a trăi.
Răbdare în suferinţă – asta e ceea ce îmi trebuie acum...

Despre final
(297)

Decesul pune capăt la multe mizerii, şicane, nedreptăţi, uri şi invidii – atât de numeroase încât majoritatea dintre aceste racile nici nu ar putea fi suportate mai mult timp decât durata efemeră a unei biete vieţi umane.
Prin urmare, e bine că trecem, că se termină, că are un final orice rău, orice chin.

Despre întâlniri şi despărţiri
(298)

Turiştii care se perindă pe la mine, trăind câteva zile sub acelaşi acoperiş, respirând acelaşi aer, bucurându-se de aceleaşi flori, întristându-se de aceleaşi ploi nedorite – cu unii dintre ei, în fond cu majoritatea, nu mă voi mai întâlni deloc...
Ciudat!

Despre trândăvia mea
(299)

Trândăvesc în tristeţea mea...
Şi această tristeţe este generatoare de ură.

Despre potecă
(300)

Cărarea înrourată a copilăriei mele, din livada bunicilor materni, o simt şi acum sub tălpi...

În dimineţile senine, de început de toamnă, alergam desculţ prin iarbă pentru a aduna merele poni şi perele zemoase căzute peste noapte, apoi sub singurul nuc din fundul livezii îmi umpleam buzunarele cu nucile căzute din învelişul lor verde înflorit.
Incredibil de mult s-a îndepărtat această potecă!...

Despre o nedumerire
(301)

De ce oare pedeapsa e mai mare decât vina!?...

Despre suflet şi viaţă
(302)

Cine are un suflet delicat, simţitor, acela nu este plămădit pentru această viaţă dură, cruntă.
Prea este ostenitor, vlăguitor să trăieşti cu o astfel de „dotare" un trai atât de epuizant.
Oricum, chiar dacă ajungi să supravieţuieşti, devii, foarte curând, prada celui crud şi puternic.

Despre toamnă şi singurătăţi
(303)

Final de toamnă...
Acasă la mama, o ajut să strângem ultimele recolte; în final, iată rezultatul: douăsprezece verze şi un coş cu sfeclă roşie!
Mă roagă, apoi, să-i scot hrean.
Tăindu-i, în bună parte, spre dezamăgirea mamei, las baltă această

manoperă mai dificilă.
...Privesc dealul tomnatic: nucii copilăriei, atâţia câţi au mai rămas, mă îmbie, ca pe vremuri, să le răvăşesc căzutele lor frunze ruginii.
Trec prin vechi locuri, uşor schimbate, călcând pe frunze foşnitoare şi peste nuci, printre morminte vechi şi noi.
Încă o toamnă, atotveştejitoare, prăbuşită peste noi, îngropându-ne sufletele în aramă şi în rugină.

Despre finitudine
(304)

O întrebare venită taman din geneza noastră:
– Vrei viaţă? Ei bine, atunci vei muri...
Oare dacă nu ar fi teama de moarte, am fi, cu toţii, demult plecaţi de aici?

Despre mituirea lui Dumnezeu
(305)

Este la mare modă ca, oameni cu dare de mână, să-l „mituiască" pe Dumnezeu prin construirea de biserici, chiar şi catedrale.
În felul acesta ei nădăjduiesc că păcatele, printre care în special acela de a fi fost avizi de bani, pentru a căror agonisire au utilizat mijloace meschine, le vor fi iertate...

Despre pălăriile de pai în luna lui brumar
(306)

Marcări de arbori în păduri particulare din satul Zileri, localitate cu ţărani gospodari, ascunsă printre dealuri cu viile părăginite din pricina

urşilor care bântuie în zonă; din cauza acestora, strugurii nu mai ajung în teasc, aşa că proprietarii au renunţat la roade, fiindu-le şi teamă să mai asigure paza podgoriilor, ajunse astfel pârloage.
Este miez de brumar şi toţi ţăranii, care participă la marcări, cât şi cei pe care i-am întâlnit pe uliţele satului, poartă încă pălărie de pai, probabil ca semn al nostalgiei pentru toate verile defuncte...

Despre omul cerebral
(307)

Un om prea cerebral nu poate fi niciodată satisfăcut de traiul cotidian, başca să mai fie şi fericit, nici pentru o clipă chiar.
Uciderea, stârpirea dorinţelor este se pare soluţia fericirii; însă dacă, matematic, fericirea este raportul dintre năzuinţe şi realizări, egalând, în acest raport „năzuinţele" cu valoarea 0 , fericirea devine un nonsens, ca şi atunci când valoarea „realizărilor" este egală cu 0.
Abia atunci când raportul dintre cele două cantităţi devine unitar, atunci doar putem vorbi de fericire, de naşterea ei.
Pentru o mai uşoară înfăptuire a acestui mare deziderat uman, este, prin urmare, nevoie de o maximă diminuare a celor două variabile: năzuinţă şi realizare, dar mai a ales năzuinţa este bine să coboare până la o limită minimă, uşor tangibilă...

Despre o falsă impresie
(308)

Ne place, nouă bărbaţilor, să credem că femeia care ne este dragă, cea pe care o iubim, vomită la apropierea oricărui alt bărbat în afară de noi: iubiţi, ori soţi!
Himere...

Despre profesiunea mea de credinţă
(309)

Mă consider un ştiutor de păduri, al arborilor: făpturi nemişcătoare, stabile, legate de locul înălţării lor, întrucât le-am măsurat cu pasul, cu gândul şi cu viaţa mea, reuşind să le cunosc şi să le percep traiul şi graiul.

Despre măştile cele multe ale omului
(310)

Măştile omului – ca foile de ceapă...
Personal, consider că nu am prea multe foi, dar cele câteva care sunt, ustură, pişcă rău.
Din această cauză, nu sunt văzut prea bine, nu sunt agreat.
...Majorităţii place ceapa mare, cu foi multe, neusturătoare.

Despre un buchet de viorele
(311)

Odată, prin anii '80, într-un splendid început de primăvară, mama mi-a adus un superb buchet de viorele, dumnezeieşte parfumat, de ea culese, de cu zori, din livada copilăriei mele.
Gestul ei de atunci mă răvăşeşte şi acum: atunci, în acea zi, prin acel buchet simplu şi minunat, a mea mamă mi-a readus toată copilăria în dar!

Despre linişte si singurătate
(312)

A fi singur – a fi liber: libertate în singurătate!
Minunile singurătăţii; apoi durerile...
Liniştea minţii mele neliniştite, a sufletului meu tulburat, mult prea adesea, de nimicuri, dar şi de mari mârşăvii...
Tânjesc după cuvinte aducătoare de pace, de linişte, de calm sufletesc: îmi doresc nebântuirea sufletului de furtuni.
În tăcerile mele, am început să-mi aud valurile lăuntrice spărgându-mi-se în inimă...

Despre cele trei eu-ri
(313)

Se afirmă, de către unii psihologi, că am avea, fiecare dintre noi, trei tipuri de personalităţi, anume:
– un eu social, unul natural, un altul divin.
În ceea ce mă priveşte, consider că eul meu social mi s-a atrofiat (poate că nu a existat niciodată...), rămânând doar eul natural, nemaleabil, atât de neagreat de către cei din jur.
Cât despre eul meu divin... Dumnezeu mai ştie!

Despre un om şi un măgar
(314)

Prea mult artificial şi prea multă minciună în astă-viaţă!
Ce păcat!...
Cred că şi ultimul măgar, în inconştienţa lui, este mai fericit decât mine.
...Da, am o problemă: aceea fiind chiar eu!

Despre fericire şi tristeţe
(315)

Fericirile mele, dacă pot vorbi despre ele, îmi par superficiale şi iute trecătoare.
Tristeţile, în schimb, îmi sunt profunde, depline, persistente.

Despre extraordinara pildă a seminţei
(316)

„Cel care se va salva pe sine, va pieri; şi cel care se va pierde, va fi salvat – nimeni nu îl va putea distruge!" (Isus)
Dacă sămânţa se va cruţa, ea va putrezi (fără rost).
Dacă însă aceasta se va transforma (putrezi) cu rost, ea se va metamorfoza în copac: moartea seminţei însemnând viaţa copacului.

Despre concurenţă
(317)

Doresc să concurez, însă nu pentru a fi primul, ci pentru a fi... ultimul!
Simt o reală uşurare, o stare de bine atunci când mă gândesc la acest... sfânt loc: ultimul!
Acel loc ultim: nerâvnit, neagreat de nimeni agreat, doar de mine dorit.
Permiteţi-mi, lăsaţi-mă, prin urmare, să fiu ultimul!

Despre marea trecere (haiku)
(318)

frunza care pluteşte –
calm şi linişte
în prag de brumar

Comentariu: Imensa bucurie şi desfătare a frunzei – în ea nu există niciun conflict, nicio tulburare, nicio agitaţie...
Râul – ca o imensă barcă – poartă frunza acolo unde acesta crede de cuviinţă, ea abandonată fiind în totalitatea lui, râului, ireversibilei curgeri.
Ea, frunza, una este cu râul, pluteşte, uşoară şi resemnată, acolo unde apa o poartă, neîmpotrivindu-se acesteia contopită fiind cu însăşi curgerea.
Aşa plutind, frunza are toate şansele să ajungă la ocean!

Despre instincte
(319)

Instinctul sexual şi instinctul de comunicare: iată cele două mari „comandamente" ale speciei umane!
...Şi ce bine ştiu să profite de ele companiile de telefonie!

Despre iubirea de sine
(320)

Dacă preţul unui om se măsoară şi în iubirea de sine, atunci, preţul meu este foarte scăzut: o viaţă întreagă nu m-am iubit, dimpotrivă...
Ştiu, m-am convins, multe rele de aici mi se trag.

Mi-am dat seama, târzior, că pe lângă iubirea aproapelui, mai este necesară, chiar foarte necesară, şi iubirea de sine: esenţială chiar.
Avându-le pe acestea două, putem vorbi, apoi, şi de fericire...

Despre ploi şi melci
(321)

...Continuă şirul zilelor reci, sumbre, ploioase.
Deunăzi, bătrâna mea vecină, Liza, intră la mine în curte având în mână o plasă mare plină de melci.
Bătrânica mă roagă să-i permit să-mi cutreiere livada pentru a culege şi de aici bietele târâtoare.
În primă instanţă cad de acord, apoi, brusc, mi se face milă de bietele gasteropode şi scornesc rapid un pretext, anume că alaltăieri am efectuat stropirea pomilor în livadă şi, din această pricină, este foarte posibil ca boureii să fie otrăviţi!
Băbuţa îmi dă dreptate, înţelegătoare, confirmându-mi presupunerea, iar eu... eu mă bucur în sinea mea că am scăpat câţiva melci de omul cel lacom.

Despre un alt armindeni
(322)

Întâi Mai muncitoresc...
Cu foarte multe decenii în urmă, puneam, în această zi, pe stâlpii porţii mici, ramuri de mălin înflorite.
Când intrai, te mângâiau fragedele frunze, de un verde crud, florile învăluindu-te într-o aromă năucitoare.
Simt şi acum parfumul acestora, mireasmă care îmi evocă acele timpuri,

ori de câte ori îmi este dat ca, în drumurile mele silvestre, să mă întâlnesc cu această specie de arbore.
El, mălinul, îmi evocă Armindenul copilăriei mele apuse...

Despre un gând ca o întrebare
(323)

După moarte, corpul, forma acestuia dispare, dar nu şi elementele constitutive ale acestuia.
Dumnezeu, Marele Magnet, putea-va, oare, readuna elementele constitutive ale formei iniţiale a ceea ce am fost cândva, în marea zi a Revenirii?
Viaţa şi moartea – excluzându-se una pe alta şi, cu toate acestea, neexistând una fără alta...

Despre plăcere şi suferinţă
(324)

Luciditatea mea distrugătoare...
Frustrat şi melancolic, aceasta îmi este starea cvasipermanentă; evident, o postură totalmente defavorabilă, incomodă, deplorabilă.
A poseda, a deveni – tendinţe fără sfârşit care mă afundă şi mai mult în nelinişti, în frământări.
Tânjesc după traiul în singurătate, cu sufletul „înecat” în pace: ce fericire!
Am spus „tânjesc”; dar tânjirea aduce plăcerea, care este urmată de suferinţă, de care fug, caut să scap de aceasta prin plăcere... care iar aduce suferinţă...

Despre ploi şi mlaştini
(325)

Plouă, plouă, plouă...
Averse, rupere de nori, inundaţii, noroaie, mlaştini, viermi, salamandre, limacşi, melci, râme... o geană de soare, apoi un... curcubeu!

Despre continua zbatere zadarnică
(326)

Fragilă-i toată existenţa noastră, cu tot ceea ce producem: cu toate acestea, atâta vanitate, atâta zbatere zadarnică!
Ne agităm, luptăm cu încrâncenare o viaţă întreagă: pentru ce?
Care sunt resorturile, ce motive tainice ne împing la tot acest inutil efort? Nu o să putem afla niciodată răspunsul, vom asuda, ne vom osteni teribil, în continuare, de prisos. Pentru ce, de ce?...
Mă gândesc la copilăria-mi atât de îndepărtată...
Ca toţi copii, avut-am şi eu un suflet candid, sensibil; treptat, am căzut pradă melancoliei, unei tristeţi covârşitoare, cronice, învăluindu-mă, tot mai mult, într-o mantie de tăcere persistentă.
Tristeţe – tăcere, tăcere – tristeţe, tristeţea mea: cea adânc înrădăcinată în toate ungherele sufletului meu năpădit de umbre, cătrănit...
Un dor aprig de odihnă mă împresoară: nevoie presantă de uitare, de rupere de realitatea mârşavă, perfidă.

Despre ploi şi vremuri
(327)

Vremea se menţine insuportabilă: plouă cu găleata...
Vorbind cu mama la telefon, o întreb dacă a mai pomenit în viaţa ei aşa o vreme.

– Nici aşa vreme, însă nici aşa vremuri, îmi răspunde mama, vădit dezamăgită şi ea.

Despre fuga de realitate
(328)

Ca să uite de crunta realitate, lumea fuge care încotro: la mare, la munte, la ţară, la mănăstiri – orice...
Numai să uite că viaţa asta este un balon de săpun!

Despre unele statistici
(329)

În proporţie de peste 25% ne înşelăm crezând că suntem taţii copiilor noştri!
Zic... unele statistici.

Despre fotbalul cel nărod
(330)

Fotbalul – ce activitate inutilă, ce stupizenie...!
Şi, totuşi, cât de colosal plătită!
Cât de bine trăiesc, cât dibaci ştiu să profite şi de această neghiobie umană... jmecherii aciuaţi în preajma mingii de fotbal, profitori ai sudorii unor tineri imberbi, doritori de avuţii imense, de pe urma goanei, deşarte, după băşica cea găunoasă!

Despre Iaşi, toamna...
(331)

Imbolduri spirituale, de mult mă îndeamnă să purced la un drum la Iaşi.

Şi, într-un final de răpciune, iată-mă sosit în dulcele târg...

Căutându-mi cazare, aflu numai hoteluri cu o imensă discrepanţă între preţurile practicate şi condiţiile oferite.

Adăst, în final, la hotelul Moldova, un hotel central, cu o foarte bună vedere către Palatul Culturii.

Încerc să îmi fixez un program pentru cele câteva zile de şedere.

Mai întâi, îmi sun câteva cunoştinţe care, la aflarea veştii că am sosit pe aceste plaiuri, devin agitate, invocându-mi îndeletniciri care exact pentru aceste câteva zile, cât voi sta pe aici, îşi cer imperios rezolvarea!

Renunţ să mai sun la ultimii trei de pe listă...

Caut să îmi satisfac câteva dorinţe de ordin spiritual...

A doua zi dimineaţa pornesc, pe jos, spre Dealul Sărăriei, având ca ţintă: vizitarea Bojdeucii lui Creangă.

Ajung prea devreme: muzeul se deschide abia la ora 10,0...

Stau în poarta muzeului şi încerc să suprapun prezenta imagine cu cea de acum mai bine de patru decenii, când am mai trecut pe aici, cu prilejul unei excursii şcolare...

Deschizându-se, între timp, poarta muzeului, de pe uliţă năvălesc, zgomotoşi, copiii unei grădiniţe din urbe.

Mă postez, discret, sub nucul din faţa bojdeucii, privind cu nostalgie puştimea aşezată pe băncile de lângă căsuţă.

Împreună cu aceştia, ascult şi eu, ca pe vremuri, povestea despre Creangă, istorisită, de astă dată, cu mult har, de către muzeograful Ioan Parascan.

Vorbele acestuia, prezenţa grupului numeros de copii ascultând vrăjiţi povestea despre Creangă, istorisită într-o limbă neaoş moldovenească,

combinate cu imaginile, reapărute brusc acum în memoria mea, de pe vremea când, copil fiind, cu aproape o jumătate de secol în urmă, ascultam şi eu o istorioară identică cu cea pe care o reascult acum – toate acestea îmi stârnesc fiori, mişcându-mă până la lacrimi.
Urc, apoi, povârnişul curţii bojdeucii, lăsând în urmă copiii aşezaţi cuminţi pe băncile de sub pomii umbroşi, urmărind atenţi povestea...
Îmi continui drumul către casa Topârceanu – fostă casă a lui Dumitru Botez, după care, tot pe jos, urc spre parcul Copou, către Teiul şi muzeul Eminescu.
În muzeu, întârzii mult în faţa măştii mortuare a poetului...
Mă simt emoţionat la vederea pianului familiei Eminovici, precum şi la vederea unei bucăţi de dantelă care a aparţinut Veronicăi Micle.
...Cobor, agale, către centrul civic al oraşului. Trec pe lângă facultăţi unde studenţii au început deja forfota.
Adăst, apoi, făcându-mi-se foame, la o terasă nouă, cu elemente rustice; sunt servit de către o tânără ospătară care, după ce am terminat de mâncat, mă roagă să-i scriu câteva impresii în caietul localului.
Redau, din memorie, cuvintele consemnate în acest caiet...
„O terasă frumoasă, ca şi Ramona (ospătara)
Două neajunsuri aş dori să punctez:
– din senin, plouă cu frunze aurii (!);
– mustaţa mea e atât de... colilie!
Un ardelean cu reacţii întârziate...”

Mai apoi, colind prin librării, anticariate:
Cumpăr: – Memorii de V. Gheorghiu
– Eseuri, de Montaigne ş.a
Miercuri, mâine deci, părăsesc Iaşul cel mult prea spiritual.
Între timp, am împlinit 55 de ani!...

Despre un cătun
(332)

În peregrinările mele silvestre ajung, din nou, după treizeci de ani, în cătunul Berzari...
Spre stupoarea mea, din cele treizeci şi cinci de familii, câte au existat cu ani în urmă, mai sunt doar... două!
Aceştia locuiesc în condiţii vitrege, izolaţi fiind de lume, fără curent electric, mai nou neavând nici măcar petrol lampant; în această situaţie nevoiţi fiind să utilizeze lumânarea.
Este linişte şi e frumos aici, în această pustietate, în această fundătură sihastră...
Pruni, meri şi nuci aşteaptă cu roade bogate ca să fie culese precum odinioară.
Doar ursul mai vine, din când în când, vămuind, cu necruţare, pomii de fructe, ciopârţind ramurile bătrâne de meri şi de pruni...
Peste foarte puţini ani, aşezarea va fi doar o amintire, bătrânii, de optzeci de ani acum, ducându-se, nimeni nu va mai veni să vieţuiască aici.
Vor rămâne doar pomii, bătrâni şi ei, tânjind după glas şi mână de om.
Vor rămâne doar urşii, sfârtecând bătrânii pomi cu fructe neculese, viile sălbăticite, înnebunite de singurătate, de absenţa cântecului cel vesel la vreme de cules...

Despre filme
(333)

Privesc, din când în când, fragmente din filme americane, covârşitoare ca număr, difuzate pe toate canalele de televiziune.
Este revoltător că cineva îşi permite să ne toarne, de aproape două decenii... atâta scursură, atâtea lături.

Culmea e că marea masă de privitori nu se opune acestei racile, atât de perverse, atât de dăunătoare, mai ales în rândul tinerilor, tineri care nutriţi cu astfel de imagini şi mentalităţi, vor deveni precum eroii acestor pelicule nefaste.

Despre zen şi ortodoxism
(334)

Remarc câteva similitudini între preceptele ortodoxiei si cele ale filozofiei(modului de trai) zen, şi anume:
– dispreţ faţă de faimă şi faţă de avere;
– dezgust faţă de lux şi de putere;
– să ai în permanenţă în vedere caracterul efemer al vieţii şi deşertăciunea mizeriei, a zbaterii, omeneşti.
Mă bucur de această... întâlnire!

Despre dorul de pustnicie
(335)

Mă simt stingher...
Îmi doresc, adesea, o viaţă solitară, undeva în munţi: neştiut, nevăzut, departe de orice aşezare omenească, un loc unde să pot medita în linişte, având în urechi doar susurul apelor curgătoare şi trilurile păsărilor cântătoare.
Dar cum să pot înfăptui aşa ceva?

Despre amărăciune şi oboseală
(336)

Mi-e inima obosită de atâtea griji, unele prisoselnice, apăsarea lor fiind însă sufocantă, cotropitoare.
Prea multe mâhniri şi ispite îmi împresoară traiul...
Mi-e conştiinţa încărcată şi simt un gol în suflet.
Trebui-va să iniţiez o campanie de stârpire a acestora!
...Doamne, ce frumos ninge în acest amurg!
Ninsoarea şi ploaia: atât de potrivite sufletului meu...

Despre efectul poligamiei
(337)

Monogamie, poligamie: cuvinte... Vorbind însă de poligamie, gândul mă trimite la erotism, în cazul monofidelităţii mintea mea rămâne ancorată în zona dragostei.
Se pare că aventurile extraconjugale creează un... mic sentiment de vinovăţie care, odată partenerul sau partenera revenită acasă, face ca cel cu musca pe căciulă să se simtă dator (datoare) să se poarte mai atent cu jumătatea, ceea ce, zice-se, ar consolida căsnicia.

Despre dorul de alte vremuri
(338)

Port în mine o nestăvilită dorinţă, aproape dureroasă, pentru vremuri netrăite de mine: mie dor de anii copilăriei bunicilor, apoi ai părinţilor mei...
Mai apoi, duc dorul anilor de la începutul claselor mele elementare.
Îmi amintesc perfect de prima zi de şcoală când, desculţ, în pantaloni

scurţi, având pe umăr o traistă verde, cu materialul ţesut de mama la război, am purces pentru prima dată la şcoală.
Aveam, în „geantă”, două caiete: unul cu pătrăţele, altul cu linii, precum şi acel caiet de caligrafie de clasa a întâia; alături, mai era un penar din lemn, conţinând un toc cu peniţă, iar într-una din mâini aveam călimara cu cerneala albastră.
Cu această... logistică am pornit în lumea cunoaşterii.
Desculţ fiind, luni de zile am avut tălpile înnegrite de motorina cu care era unsă duşumeaua clasei...
Mirosul pardoselii îl am şi acum în nări.

Despre părerea mea în ale prieteniei
(339)

Temperamental sunt înclinat înspre solitudine, predispus la mânie cruntă, aprigă.
Firea mea impulsivă, imprevizibilă câteodată, respinge apropierile...
Nu cred în prieteniile dezinteresate, sincere...

Despre timpul prezent
(340)

Importanţa zilei de azi, a zilei curente, a momentelor acum în derulare!
Nimic nu ar trebui să valoreze mai mult decât această zi...
Totodată, nu atât de multele-mi probleme imaginare ar trebui să mă frământe, şi încă atât de intens, ci, mai degrabă, acelea reale şi imediate.
Prea mult mă preocupă, mă doare faptul că va veni o primăvară de care nu o să mai am parte, pe care nu am să o mai văd când, normal, ar fi

să mă bucur de cea prezentă.
O prudenţă egoistă, de a nu risca nimic, m-a lipsit de multe frumuseţi şi bunătăţi ale vieţii.
Uitându-mă veşnic ori mult prea îndărăt, ori mult prea înainte, mă şi mir cum de nu am capotat.
Sufocat între trecut şi viitor, mă simt ca între ciocan şi nicovală, în această ipostază tot prezentul devenindu-mi un calvar.
Nu teama, ci zădărnicia zilei de mâine îmi taie elanul astăzi, certitudinea că mâine va fi tot aşa şi, dacă toate merg... bine, va fi şi mai rău!
Nimic nu e sigur în această viaţă, în afara de acel ceva care o transcende.

Despre o poveste
(341)

Aseară Ida încercând să istorisească nepoatelor ei povestea cu lupul, capra şi cu varza, se împotmoli atât de rău, în derularea logică a poveştii, încât nu reuşea nicicum să salveze ba capra, ba varza!
La rugămintea ei o scot din impas, salvând astfel: capra, varza şi pe... Ida!

Despre sex şi dragoste
(342)

Reţin, aici, o foarte bună nuanţare a conotaţiilor celor doi termeni- sex şi dragoste:
– Deosebirea între sex şi dragoste, afirmă un cunoscător în materie, ar fi una de fond, anume: atunci când faci sex, dezbraci numai trupul, pe când atunci când faci dragoste, îţi dezbraci şi sufletul...
Frumos spus!

Despre o zi aniversară (343)

Liceul din orăşelul meu natal împlineşte 50 de ani de existenţă, prilej cu care ne revedem, iată, colegi din diverse promoţii, precum şi dascălii, încă în viaţă, care au predat aici de-a lungul deceniilor.
Mare surpriză, imensă stupoare: nu ne recunoaştem, noi între noi, foşti absolvenţi ai diverselor promoţii... Însă şi mai mare devine uimirea atunci când reuşim să recunoaştem pe câte un profesor puternic marcat de trecerea anilor: procesul acesta este precum o întoarcere în timp, cu personaje uşor caricaturizate de către zeul Cronos.
În mod evident, pe toţi cei aici prezenţi: foşti elevi şi vechi profesori, ne încearcă nostalgii răvăşitoare: şocul contrastului dintre imaginea veche, de acum patru decenii, şi realitatea cea prezentă, cu dascăli îmbătrâniţi, doar umbră a ceea ce au fost cândva, m-a cutremurat...
Prezentul este o palmă dată trecutului ingenuu...
Suportând greu acest această zguduire, plec mai devreme de la această întâlnire, dorind să îmi cruţ vechile-mi icoane ascunse într-un tainic ungher al sufletului meu. Plec înainte ca realitatea cea necruţătoare, timpul, să îmi facă zob reprezentări mult prea dragi mie despre alte vremuri apuse.
Întâlnirea a fost o aspră reîntoarcere în trecut, cu prezentul manifestându-se în chip nemilos.
...Foarte mulţi colegi, din cele peste patruzeci de promoţii ale liceului, nu au avut curajul confruntării, poate din comoditate, jenă, ori din laşitate.
Astfel, sunt clase, promoţii, care nu au niciun absolvent prezent la festivitate, altele doar câţiva, precum a noastră clasă: şase persoane, împreună cu dirigintele!
Îmi este puţin teamă de astfel de întâlniri!...
Ingerinţa timpului este tulburătoare...

Despre scurgerea timpului
(344)

Aceste vremuri, bizare şi tulburi, tind să atenteze violent asupra echilibrului meu sufletesc; în pofida acestei realităţi, încerc să fiu vesel şi calm, chiar şi în momentele mele mai disperate.
Încet... dar sigur, îmbătrânesc: aceasta-i legea, nu este altă cale; natural, acest fenomen nu este un prilej de mare bucurie!
Mă gândesc că e mai rău să nu îmbătrâneşti...
Nu îmi vopsesc nici părul şi nici mustaţa (devenită colilie!).
În schimb, am grijă, mă străduiesc, să îmi menţin tinere: sufletul, mintea, ceea ce nu reuşesc chiar de fiecare dată; fac însă eforturi...
Asupra mea, vremea îşi lasă amprenta prin spiritualizare şi sensibilizare pronunţate, însă şi prin... materializare: îngrăşare!
Dacă de trup nu mă preocup prea mult, încerc să nu uit să îmi cruţ sufletul: în timp ce trupul coboară, mă zbat să îmi ridic sufletul!
Caut, încerc să nu fiu niciodată grăbit, îngrijorat!
Încerc să evit, atât cât pot, melancolia, pesimismul, iritarea, mânia, ura, invidia, gelozia, neliniştea, marea emotivitate: dar, numai uşor nu îmi este!

Despre cămări
(345)

Biblioteca: cămara sufletului meu...
Cămara propriu-zisă, cea alimentară, goală de-ar fi, nu m-ar nelinişti într-atâta precum sărăcia, ori absenţa bibliotecii proprii.

Despre un gând...
(346)

Să te formezi dintr-o materie precum sperma, într-un pântec de femeie, alături de urină şi de fecale!
Apoi, să te dai... grande!

Despre o nouă metodă de „vânătoare"
(347)

Preţ de câteva zile, ore multe în şir, cred chiar că exagerat de multe, am „strecurat" câteva site-uri matrimoniale de pe internet.
Dacă ai veleităţi, mentalitate de „vânător", aceste pagini de net devin acaparante, halucinante: fondul însă rămânând găunos, amăgitor.
Bună parte a bărbaţilor caută şi atrag femeile având un singur, unic ţel (bine ştiut!)
Ele, Evele, vor, tânjesc după... vorbe frumoase, stare materială bună, tandreţe, inteligenţă, bunătate, atenţie; ele doresc să fie ocrotite, iubite şi utile.
Şi, foarte important, vor să fie unice în mintea şi în sufletul celui iubit.
Şi peste toate, dacă se poate, personajul să arate şi bine!
Prin urmare, acelaşi... război, purtat însă pe cale virtuală, cu spatele întors la lume!
Curios lucru, chiar şi la această vârstă a mea, jocul captivează, te aţâţă, te determină să îţi creezi iluzii!
Ceea ce ispiteşte este faptul că se naşte impresia de apropiere cu fiinţa cu care dialoghezi, închipuindu-ţi că interlocutoarea e doar cu tine, că este aproape, că te simte, te vrea, că tu eşti alesul.
În fond, în timp ce fantezia ta o ia razna: o vezi, o simţi, ai senzaţia că

e lângă tine, că e cu tine, că te potriveşti cu ea, că e frumoasă, arătoasă, în realitate totul se petrece doar în mentalul tău; acest mijloc perfid, de comunicare inter-umană, permite utilizarea celor mai rafinate modalităţi de înşelare a simţurilor, abuzând de imaginaţia ta, de dorinţa ta de nepotolit de a comunica, de a te apropia de un suflet pereche: tandru şi înţelegător.
În definitiv, toate aceste site-uri nu sunt altceva decât balsam pentru naivi, servind la... masturbări sentimentale!

Despre filmul unei dureroase treceri
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(348)

Tata se împuţinează văzând cu ochii...
Boala Parkinson – printre altele – îi afectează gândirea, memoria.
Ne cheamă, de 15-20 de ori pe zi, prin bătăi cu bastonul în conducta de apă, ca să venim pentru a-l ajuta să meargă la toaletă, singur neputând nici măcar să se ridice din pat (are introdusă şi o sondă uretrală, ceea ce îngreunează şi mai mult deplasarea).
Ora 3:50: aud zgomote din camera în care zace tata.
Cobor în grabă şi îl găsesc în capul oaselor, stând, cu privirea pierdută, pe marginea patului.
Întrebându-l de ce s-a ridicat, îmi spune că nu îşi mai găseşte bastonul: obiectul important prin care comunică cu noi, lovind în ţevi. Consideră, aşadar, că dispărând bastonul, a pierdut legătura cu noi.
Uitându-mă atent în preajmă, observ că bastonul se află între pat şi perete; îl scot, aşezându-l apoi lângă el, moment în care îl văd recăpătându-şi liniştea: comunicarea cu noi poate continua!
...Trăiesc (trăim), prin chinurile tatei, drama omenească a trecerii, pentru mine o dramă vie, mai aproape şi mai dureroasă ca oricând...

Nopţi albe, zile crunte la patul de suferinţă al părintelui meu...
Nu mai acceptă apa, nici vorbă de mâncare, de medicamente nici atât.
Se duce, se stinge...
Ne pregătim...

Tata nu mai vorbeşte, nu mai răspunde la stimuli.
Respiră precipitat, horcăit... atât.

Mama pregăteşte camera mortuară, ajutată fiind şi de sora-mea.
Ieri fiind acasă, mama mi-a dat bani pentru sicriu şi pentru alte cheltuieli aferente: nu vrea să cheltuim din banii noştri.
Vin să-l viziteze pe tata, copiii surorii mele, nepoţii K. şi E.
Tata nu dă niciun semn de conştientizare asupra prezenţei, la patul lui de suferinţă, a celor doi nepoţi.
De fapt, nici pe noi, cei ai casei, nu pare să ne mai ştie.

Sunt epuizat, pic de oboseală: simt nevoia de a mă odihni...

După plecarea nepoţilor, eu mai rămân cu tata: îi vorbesc blând, mângâindu-i faţa şi mâinile descărnate.
De parcă ar fi aşteptat aceste clipe de a fi numai cu mine, tata ne părăseşte pentru totdeauna...
Mă uit la ceas: este ora 15:13 al unui miez de gerar...

Frigul aprig nu conteneşte...
În fundul grădinii părinteşti, mormântul proaspăt săpat îşi aşteaptă sicriul.
E un ger sticlos, polar, zăpada scârţâie sub picioare; mama nu poate urca până la groapă.

Andreea ţinându-mă de un braţ, Ida de celălalt braţ, stau bietele tremurând ca varga, minute în şir, până se termină ceremonialul îngropăciunii.
Nu pot să mă obişnuiesc cu gândul că tata nu mai e...
De astăzi mama rămâne singură, nedorind să vină la niciunul dintre copii. Nu ştiu cum se va descurca, bolnavă fiind şi ea.
Vizitez trei dintre vecinii mamei pentru a-i ruga să treacă pe la ea, să o ajute cu adusul unei pâini, cu scosul unei găleţi cu apă...
Revenit acasă, mă gândesc cui să-i donez hainele cu care a venit, exact acum o săptămână, tata la noi...
Lucruri atât de intime, de cunoscute, care până deunăzi au aparţinut tatei, reprezentându-l, brusc au devenit inutile, goale de fiinţa părintelui meu drag!
Împachetez totul într-un sac de hârtie pe care îl cobor în garaj...

Despre scris şi simţăminte
(349)

Zbuciumurile, trăirile mele se transferă foarte anevoios dinspre suflet către hârtie.
Cum sforţarea îndelungă, truda, nu îmi surâd, aştern, adesea, cuvinte insuficient strecurate, fără a le mai cizela prea mult, aşternându-le în straiele lor iniţiale, atent fiind, totuşi, ca aceste vocabule să fie cât mai aproape de creionarea măcar a marginilor furtunilor sufletului meu, atât de greu de înţeles, până şi de mine, de cele mai multe ori.
Fără linişte sufletească, scrierea îşi pierde strălucirea; ori sufletul meu se află într-o continuă zbatere, într-o veşnică frământare, într-o nepotolită tălăzuire.
...Şi dacă m-aţi întreba de ce scriu, totuşi, v-aş spune că scriu ca să-mi mai ostoiesc tristeţile, încercând, în acest fel, să uit de realitate.

Despre primarii acestor vremuri
(350)

Primarii: soiul cel mai corupt şi mai ticălos dintre oamenii unei aşezări! Un om corect, cu frica de Dumnezeu, este imposibil a se îmbogăţi. Pe când vicleanul, ajuns, în poziţii sociale prielnice, aproape întotdeauna se umple de bani!
De ce, oare, nu ne-a făcut Creatorul drepţi şi buni, lipsiţi de orice posibilitate de a săvârşi răul.

Oriunde colinzi în astă-ţară, dai numai de: necurăţie, de neorânduială ...„jmecheri" şi şmecherii, de furtişaguri.
Obositoare şi descurajatoare imaginea!
Şi ostenitoare, foarte, este agitaţia acestei lumi...
Cât de comici suntem prin existenţă; apoi, cât de tragici prin destin!

Despre plăguirea pământului
(351)

Tulburarea tihnei pământului cu plugul, primăvara; apoi, împroşcarea rănilor acestuia cu seminţe...

Despre cele două stratageme ale vieţii
(352)

Cele două mari trucuri ale vieţii: hrana şi sexul...
Cât de liberi am fi fără ele!
...Şi cât de oropsiţi, de subjugaţi suntem sub permanenta lor apăsare.

Despre venire, despre plecare...
(353)

...Să vii de acolo... de unde vii, apoi să pleci în negrul pământ: iată ce nu ar trebui să uităm în multele clipe ale noastre de jalnică infatuare!

Despre năzuinţele-mi monahale
(354)

Gândindu-mă la cele mănăstireşti, de mai multă vreme, am ajuns la concluzia că părăsirea lumii, a vorbirii deşarte, a plăcerilor de tot felul, nu este de-ajuns: pornirea cea pătimaşă a inimii, înainte de toate, aceasta trebuie învinsă cu orice preţ!
Şi încă ce preţ!
Zădărnicia lumii acesteia...
De vrei să îţi cruţi sufletul, se pare că în lume trăind nu vei putea ca să o înfăptuieşti.
Doar calea retragerii din lume, fuga în singurătate poate fi o soluţie salutară.
Să fugi de oameni, iubindu-i!

Despre alte gânduri monahale
(355)

Robi suntem ai acestui trup pieritor şi netrebnic; de suflet ne preocupăm atât de puţin: şi de aici tot răul...
Trăim în risipă şi în deşertăciune, în minciuni şi înşelăciuni, toate din pricina lăcomiei de avuţie, suntem robii lăcomiei, ai poftelor de tot soiul.
Cât e ziua de lungă, alergăm pentru făurirea, apoi după dobândirea de bunuri materiale, bunuri care, până la urmă, nimic nu înseamnă.

neposedând nimic
ce uşor mi-e sufletul –
ca cerul cel proaspăt

Iubitor de linişte, m-aş nevoi, ca sihastru, într-o peşteră rupestră...
Lăcomia şi desfrâul: cele două păcate care ne răpesc liniştea, atât de binecuvântată, a sufletului.

Despre zadarnica alergătură
(356)

Amărăciunile eşecurilor, bolile, moartea, ne fac mai egoişti, ne izolează, când – de fapt – ele ar trebui să ne apropie, având toţi, până la urmă, aceeaşi implacabilă soartă...
Mâhniri fără de istov, şi fără de leac, mă cotropesc, îmi aspiră tot mai mult sufletul.

Despre cerul plumburiu şi o mai veche veche ispită
(357)

Cer coclit, îmbâcsit cu nori negri, plumburii, pe toată aria boltei; şi nu sunt nori trecători, de câteva minute sau ore, ci nişte nori imenşi, cotropitori, înfipţi pe firmament, nori care de luni de zile îşi varsă năduful asupra acestei localităţi...
Oamenii, turişti şi localnici, sunt disperaţi de această manifestare sumbră a naturii...

Tentaţie, raţiune şi instinct: poziţia mea, faţă de V. se află pe muchie de cuţit!

Încă predomină raţiunea...
Nici de la ea nu transpiră nici cel mai vag semnal, deşi stau cu atenţia încordată, pândind orice... fisură.
Ea nu cutează (?), eu nu cutez, indiferenţă, cert lucru, nu e!
Armele mele, atât de verificate şi uzitate de-a lungul deceniilor, în acest caz nu se dovedesc a fi eficiente, rămânând inutilizabile.
În această situaţie, nu poate fi vorba de o cale de mijloc: poate fi doar da, ori nu – ...mai vedem, mai aşteptăm, să mă mai gândesc, aceste alternative pică.
Varianta refuzului categoric, deschide posibilitatea ivirii unei traume, poate chiar a unei drame sufleteşti, de ambele părţi.
Oricum, tentaţia pentru mine rămâne imensă, obsedantă, vie, intensă.
O doresc ca pe... volumul II, ori, poate, chiar ca pe volumul I, al unei scrieri rare, după ce am avut acces, ani în şir, doar la unul şi acelaşi volum, care m-a captivat, copleşindu-mă, trezindu-mi firescul interes pentru celălalt tom, pentru unitate, pentru întreg.
Deocamdată, încerc să-mi ostoiesc setea, curiozitatea... recitind, iar şi iar, mereu acelaşi volum!

Despre micii basarabeni
(358)

Zăpuşeală...
Doi copilandri, din Basarabia, stau pe banca din faţa unei vile, la umbră.
Cel mic povesteşte, cu acel dulce accent moldovenesc:

– Un coleg m-a numit bandit; m-am înfuriat foc şi l-am întrebat:

– Cum îndrăzneşti să mă faci bandit?! Păi să ştii că banditul e acela care fură, omoară şi dă foc la case. Pe când eu, doar vara mai fur, câteodată, cireşe, caise, însă asta nu-i hoţie... decât pe jumătate!

Te rog, deci, i-am spus colegului, să nu mă faci tu pe mine bandit, m-ai înţeles?

– Bine i-ai zis, confirmă celălalt pui de basarabean: „... da şi criede iel?!”

Despre duhoarea acestor vremuri
(359)

Sunt puternic obsedat de toate inconvenientele, duhorile, acestor vremuri mai mult decât bizare şi dezgustătoare; apoi viaţa, în orice împrejurare a ei... boli, tragedii, necinste, furtişaguri, egoism...
Viaţa-mi toată este infestată de aceste gânduri morbide, având drept consecinţe: deprimarea, melancolia...

Despre viaţă ca un vânt
(360)

A merge în ţara de dincolo de durere...
Viaţa trece ca vântul!
A conştientiza vremelnicia, nepermanenţa lucrurilor, îndepărtarea şi moartea lor – aceasta este suferinţa.
De vină, pentru a noastră suferinţă, este dorinţa noastră tâmpă de a supravieţui, aviditatea noastră pătimaşă de a surviva.
Soluţia ieşirii din tenebre ar fi abandonarea dorinţelor, anihilarea eului nesătul.

Despre un proverb zen
(361)

Printre alte proverbe zen, cu un tâlc profund, dau şi de următorul:

– Este greu să prinzi pisica neagră într-o cameră întunecată, mai ales dacă nu există nicio pisică în odaie!

Formidabil!

Şi fraierul de mine care aleargă, bezmetic, de atâtea decenii, să prindă... mâţa!

Când colo, nici urmă de pisoi în această încăpere... cufundată, ce-i drept, într-o beznă profundă!

Despre umilinţă
(362)

Smerenia, ne învaţă sfinţii părinţi, nu înseamnă să fii un nimic între oameni: eşti doar... mic faţă de Dumnezeu!

Pe când între oameni eşti, trebuie să fii, cineva!

Despre nopţi, slăbiciunea umană şi imaterial
(363)

Pentru mine orice noapte albă este urmată de o zi... neagră!

A doua zi sunt zob, vraişte...

Cât de slabi şi de căzători suntem; şi, totuşi, cât de mari, şi de tari, ne place să ne dăm!

...Dor îmi este de imaterial: de ceea ce nu-i... şi este!

Numai izolat şi cu cărţile mele mă simt bine, în rest, trepidez, mă frământ, mă agit până la epuizare, de cele mai multe ori degeaba.

E noapte...
Citesc...
Doamne, rogu-te păstrează-mi viu, până la final, măcar interesul pentru cărţi!
...Prin fereastra întredeschisă ţârâitul unui greier singuratic îmi umple camera de linişte!

Despre câteva versuri
(364)

Deşi nu agreez poezia lui Emil Brumaru, risc, totuşi, un citat dintr-o poezie a lui, în aceste stihuri regăsindu-mi şi eu o năzuinţă:

„Doamne, născoceşte-mi rostul
Am umblat destul ca prostul
După coapsă de femeie
Ce se-ncheie şi descheie
Fără niciun fel de cheie”

Despre o zi aniversară
(365)

Pe răbojul vieţii, mai efectuez încă o crestătură: încă o incizie, încă o toamnă... şi frunze căzătoare...
Mă gândesc, deşi măcar astăzi nu ar trebui, în ce uriaşă confuzie suntem noi, oamenii: lumea crede că fericirea înseamnă să ai cât mai multe, pe tărâm material!
Ori, adevărul este taman pe dos...

Despre absenţa maestrului
(366)

Colocviile naţionale de haiku, de pe malul Pontului Euxin, devin tot mai sărace în prezenţe ale unor persoane cu nume de rezonanţă.
Şerban C. este unul dintre chemaţii acestui gen de poezie, un real talent în haiku, tanka, renku... dar şi în poezia clasică şi în dramaturgie.
Însă, iată, nici el nu mai vine la aceste reuniuni, cică pentru banalul motiv că nu are bani!
Eu cred că pricina absentării sale este de cu totul altă natură, anume: a văzut el că nu mai are rost să bată apa în piuă, pierzându-şi timpul, banii şi tocându-şi nervii cu ceea ce înseamnă astăzi gruparea de iubitori ai poeziei de obârşie niponă: haiku-ul, de la cenaclul „Albatros”.
Ceea ce a avut de spus, maestrul a rostit-o răspicat, necruţător, la fiecare reuniune, stârnind rumori, antipatii şi invidii.

Despre nostalgie şi realitate
(367)

Întoarcerile mele la casa-mi părintească, la mama, mi-au devenit necesare, dorite; apoi, ajuns acolo, văzându-i neputinţele, povara cruntă a anilor, abia suportabilă – sunt brusc cuprins de îngrijorare, de neastâmpăr, de dor de ducă...

Despre aparenţe
(368)

Par o fiinţă mândră (...mască a timidităţii), sigură pe sine, însă... cât neadevăr în aceste aparenţe!
În fond, în străfundul fiinţei mele, sunt un „muşcat”, un ros de îndoieli, sunt tensionat, un ins iute la mânie, imprevizibil.

Despre un brumărel... auriu
(369)

O toamnă caldă, precum inima lui Dumnezeu: binecuvântată, blândă, calmă, aurie, de o frumuseţe rar întâlnită, rar văzută.
După ce lucrez ore bune în chilioara răcoroasă, ies pe terasa din spatele casei pentru a mai citi din volumaşul cu o scriere atât de simplă a lui Eusebiu Camilar: Cartea de piatră.
Dogoarea soarelui mă împinge către umbră.
Cerul este de un albastru intens, de multe zile, fără o gămălie de nor măcar.
E multă linişte, avalanşă de culori în preajmă, în livadă, în pădurea din preajmă...
E o toamnă de vis, răvăşitor de frumoasă!

Despre fuga de sine
(370)

Omul îşi schimbă mereu locul, mergând în excursii, vizite, călătorii, ignorând însă că toate aceste plecări nu pot rezolva marea problemă: aceea a sufletului, de cele mai multe ori ultraîmpovărat, suflet de care nu se poate debarasa, cărând vrând-nevrând, pe lângă bagaje, şi apăsarea din suflet, mai puţin vizibilă, dar, cert lucru, mai ostenitoare decât orice mare valiză burduşită cu... obiecte inutile!

Despre o variantă de rugă
(371)

Acum mă apropii eu, păcătosul şi împovăratul către tine, stăpânul şi Dumnezeul meu şi nu îndrăznesc să mă uit la cer, numai mă rog şi grăiesc:

– Dă-mi, Doamne, iertare pentru păcatele mele cele fără număr, miluieşte-mă Doamne!

Despre însingurare
(372)

Prietenii, zice R- M. Rilke, nu ne împiedică însingurarea, ei ne mărginesc doar singurătatea.
Şi eu, care nu îi am... nemărginită se cheamă că ar fi solitudinea mea, într-o singurătate infinită hălăduiesc şi vieţuiesc, nu-i aşa?

Despre ceea ce nu am
(373)

De-aş avea darul liniştii sufleteşti şi al biruinţei asupra tuturor patimilor!
...Atunci nu aş mai fi eu: ar fi... Sfântul Mihail!
Să ai liniştea minţii şi a inimii: ce stare minunată!
În mintea tulburată şi plină de griji, harul lui Dumnezeu nu se poate revărsa.
Pentru ca sufletul să se împlinească este necesară eliberarea de griji, căci din pricina neliniştilor, sufletul se nimiceşte.
Ce lucru liniştitor este să nu mai porţi grija celor trupeşti, să ajungi să nu mai fi atras de cele trecătoare!
Ce minunată stare... trebuie să fie!

Despre omăt şi sufletu-mi mâhnit (374)

Ninge!
Neaua se adună multă, afânată, în strat gros, pur, pufos, strălucitor.
În contrast, sufletu-mi este tot mai cătrănit, aplecat mult prea jos, către lucruri pământeşti, trecătoare: exact aşa cum i se poate întâmpla unui om...
Această stare spirituală de întunecime, de tulburare, din cauza a tot feluri de agitaţii şi tentaţii, când sufletul este supus la cutremure, devenind fără de speranţă, de încredere, ajunge să fie moleşit, trist, dezgustat, frustrat – această stare dezolare se numeşte!
...Iar insul: un dezolat.

Despre sălaşe (375)

Dacă în inima omului Dumnezeu sălăşluieşte, atunci sigur că în mintea acestuia satana îşi are lăcaşul!

Despre un bilanţ parţial (376)

Lipsit de suficientă încredere în sine, am fost, şi sunt, mai tot timpul, trist şi plin de griji de tot soiul.
Nu am avut şi, mai ales, nu am multe iluzii...
Şi...nu sunt convins de bunătatea oamenilor!
Ba din contră...
Am fost, sunt, şi voi rămâne, un tip irascibil cu accese de violenţă caracteristice temperamentelor timide, refulate.
Ca mai toţi oamenii, am avut drame intime - insuficient cunoscute de

apropiaţii mei – care mi-au sfâşiat sufletul.
Suferinţele, dramele mele sufleteşti, le-am ştiut ascunde în adâncul inimii mele... Şi nu ştiu dacă bine am săvârşit!
Am preferat, întotdeauna, traiul izolat, liniştit, lipsit de festivism, de convenţionalism.
Sensibil la farmecele sexului frumos, căzut-am, adesea, în păcatul plăcerilor senzuale, acestea fiind, probabil, o compensare a modului meu de trai mult prea retras.
Timiditatea, reţinerile mele cele multe, lipsa mea de optimism m-au pus, cu siguranţă, într-o lumină nefavorabilă, neprielnică afirmării profesionale, sociale...
Dar, am mers înainte – cu preţul unui maximum de uzură.

Despre o părere
(377)

Am aproape ferma convingere că această lume se află, în totalitate, sub posesia, sub imperiul satanei.
Dumnezeu stă undeva în... tribună privind, somnolent, parcursul, desfăşurarea... meciului, urmând ca, în final, să selecţioneze elementele destoinice, care au avut o comportare demnă de ale lui exigenţe.
Unii... jucători sunt conştienţi de prezenţa „Selecţionerului”, alţii, deşi îl ştiu acolo... undeva... prea puţin le pasă: ei joacă!

Despre viaţă, aşa cum e...
(378)

Nefăcându-ţi iluzii, diminuându-ţi speranţele, viaţa începe să aibă gust de nisip...

Oare care absurditate o fi mai mare: aceea de a te naşte, ori aceea de a muri?

Despre luciditate
(379)

Recitindu-l pe Ţuţea, va trebui să comit un citat; un citat la care ţin enorm, întrucât... gâlgâie de adevăr:
„Luciditatea este o limpezire a spiritului nimicitoare.
Când eşti lucid eşti în faţa cimitirului. A fi lucid înseamnă a-ţi da seama perfect de limitele şi neputinţele tale.
Luciditatea este o categorie dizolvantă. În măsura în care Dumnezeu trebuie primit, şi nu înţeles: la Dumnezeu nu ai accede prin luciditate."

Despre o urare
(380)

Iată o urare care îmi place mult:
– Pajişti verzi, nori pufoşi, văzduh înmiresmat şi triluri de ciocârlii!

Despre entitatea pietrei...
(381)

Oare ce fel de Entitate se ascunde sub veşmântul unui arbore, al unei flori, al unui bolovan, al unui vultur?
Îndărătul fiecăruia trebuie să fie ceva ce nu poate fi observat, recunoscut...
Dacă prin cantitate înţeleg materia, atunci în calitate sigur stă... pitit spiritul!

Despre murdării şi otrăvuri
(382)

În faţa calomniilor, a otrăvurilor criticiste, a veninului vărsat asupra-mi, iau pilda pământului: cât de minunat ştie el să folosească toate murdăriile, toate reziduurile pe care încet-încet le absoarbe, transformându-le în plante, flori, şi fructe...
Eu de ce să mă prăbuşesc în faţa otrăvurilor, a ofenselor, de tot felul? Mai ales că din pământ sunt făcut... ca pământul!

Despre importanţa liniştii sufleteşti
(383)

Veşnic vrem ca să înfăptuim câte ceva...
Nu avem astâmpăr; şi ce păcat!
Drumul de la idee, de la năzuinţă până la înfăptuiri, ne bucură, ne înfierbântă inimile, sufletele noastre.
Obiectivele odată atinse, realizate, de cele mai multe ori ne dezamăgesc: aşteptările noastre sunt aproape întotdeauna peste nivelul realizărilor...
Doamne, cât de nepreţuite sunt liniştea şi pacea noastră!
Iar noi le sacrificăm pe te miri ce nimicuri de... realizări!

Despre iubirea dumnezeiască
(384)

Se pare că Dumnezeu, de câţiva ani încoace, a început a mă iubi vârtos, cu înfocare, trimiţându-mi necazuri cu ghiotura...

Despre două mari rele
(385)

Cele două mari pete negre ale existenţei noastre sunt: lipsa de smerenie şi apriga, nepotolita, iubire de arginţi.
Şi când mă gândesc că ambele neajunsuri îşi au remediul la îndemâna noastră!
Iar noi mai nimic nu întreprindem pentru înlăturarea lor, ci doar alergăm ca nişte orbi nesătui...

Despre inevitabilul drum
(386)

Merg acolo unde s-au dus bunicii, străbunicii, stră-străbunicii mei şi toţi cei dinaintea lor; şi nu cred că poate fi rău.
...Ori că ar fi altă cale!

Despre raiul verde al copilăriei
(387)

Opresc maşina pe câmpul deschis, învăluit în verde fraged, de pe malul stâng al Târnavei Mici.
Privesc cu înfrigurare, şi cu nostalgie, locuri mult ştiute, umblate: fiecare palmă de pământ poartă urmele paşilor mei adolescentini.
O mare oază de verdeaţă, raiul copilăriei mele...
Înclinaţia mea spre solitudine mă forţase să-mi găsesc refugiu în acest cadru natural ca într-o catedrală.
Recunosc, vai, nucii îmbătrâniţi, prunii ciuntiţi, podgorii părăginite, năpădite de porumbar şi de gherghinar.
Iar la poalele dealului răsărite, multe, prea multe pietre funerare...

Despre viaţă ca o luptă
(388)

Cu durere, cu o mare strângere de inimă constat, pe zi ce trece, că viaţa asta nu e, totuşi, o luptă, o luptă dreaptă (să mă ierte... Coşbuc!)
Că nu e o luptă dreaptă, nu ar fi grav!
Mai trist este faptul că nu se poate vorbi de niciun fel de luptă, cel mult de zbatere, de chin, de zvârcoliri: o goană disperată, oribilă, meschină, după înavuţire, o continuă pândă a slăbiciunii unora, spre folosul altora.
Dacă totuşi existenţa noastră tinde a se transforma într-o luptă, una contra celor ahtiaţi, împotriva celor nesătui, atunci vai de bietul nostru trai!

Despre frunze şi toamnă
(389)

Nu pot concepe, savura, pe deplin toamna, decât ca pe o mare învălmăşeală, o mare ploaie de frunze multicolore învăluind totul: drumuri, curţi, alei, trotuare, poteci, poieni... suflete.
Îmi pare a fi un sacrilegiu atunci când, în miez de toamnă, gospodarul cel meticulos adună cu râvnă, cu mătura ori cu grebla, inegalabilul covor vegetal multicolor, sortindu-l, apoi, focului.
Am convingerea că frunzele căzute nu mor decât primăvara, după ce mantia de zăpadă devine o zdreanţă iar seva începe să urce din nou către soare, prin vinele arborilor, către fragedele frunze abia iţite din găoacea mugurilor.
Abia atunci mor frunzele cele bătrâne...
Nu, frunzele nu se săvârşesc toamna: acum, în acest anotimp, ele doar părăsesc înălţimile înşelătoare, venind în chip de culori atât e vesele, vii, dintre cele mai frumoase posibile... de pictori invidiate, apoi imitate... venind, aşadar, în întâmpinarea omului, mai aproape de noi, de suflete-

le noastre, tot mai închircite şi cenuşii, învăţându-ne frumoasa artă a... căderii!

Despre om în situaţii de limită
(390)

Atunci când nimeni din jurul tău nu te poate ajuta – ori nu vrea – atunci începi să te gândeşti la Dumnezeu!
Şi începi a te ruga, cu ochii înecaţi în lacrimi, sperând în milostivenia şi atotputernicia Sa!

Despre omătul cel înşelător
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(391)

Primăvara a început să mijească.
Soarele trimite suliţe fierbinţi în mantia groasă de ninsoare care acoperă încă totul.
De pe streşini cad picături dese, zăpada cerând parcă îndurare soarelui necruţător.
Din când în când mari tăblii de omăt alunecă de pe acoperişurile caselor, căderea lor fiind marcată de puternice bufnituri.
Mase mari de zăpadă, albe, reci, moarte, stau adunate pe lângă clădiri precum nişte hoituri hâde, preistorice.
Deunăzi, o astfel de namilă putredă alunecă de pe acoperişul unei case, prăbuşindu-se asupra unui copilaş de patru anişori, curmându-i viaţa... Puiul de om ieşise să zâmbească fericit soarelui primăvăratic!

Despre prietenele de nădejde
(392)

Fără cărţi aş fi înnebunit în zilele mele de restrişte.
Durerea, nefericirea mă izolează; şi în această ipostază, îmi pot ţine companie doar singurele mele prietene devotate: cărţile.
Sincere, dintotdeauna, mai mult în ele mi-am găsit refugiul decât în oamenii din preajma-mi!
Suntem, astăzi, în era imaginii, a imaginii efemere, năucitoare, cotropitoare, reprezentări care ne îmbolnăvesc spiritul, năucindu-l.
Doar cartea, numai cuvântul e ceea ce rămâne!
El, Cuvântul, singur el este, şi rămâne, hrană a spiritului; fără el nici rugăciunea nu ar fi posibilă, ori fără rugăciuni...
Apoi, muzica!

Despre bărbatul în amurg
(393)

După o vreme, bărbatului care nu îşi sublimă dorinţele, îi apare neşansa de a deveni ridicol, ori de a suferi aprig...
În această fază a existenţei calea este să te desprinzi de posesiuni, de material, şi să te ridici către cele spirituale.
Bilanţul poate deveni sinistru în această etapă; dacă nu eşti suficient de adaptabil, starea poate degenera în aprige suferinţe, amărăciuni, singurătate (izolare), dezamăgiri.
Mai apoi, dezamăgirea poate duce la înrăire, ură şi furie ascunsă.
În crepuscul, important este să suportăm singurătatea: aici, în solitudine, fiind foarte mari şanse de găsire a fericirii şi a liniştii sufleteşti.
Să nu uităm, totuşi, că, de multe ori, singurătatea se poate transforma într-o nebănuită forţă, că unicitatea individualităţii noastre constă şi în solitudine!

Despre vară şi turismul modern
(394)

Ca şi în zilele precedente, şi astăzi mă aflu, cu maşina, retras într-un colţ de natură, pe o margine de pârâu, cu goruni , jugaştrii şi cu carpeni îmbătrâniţi.
Stau în maşina acoperită de bălării şi tufe, pe buza unui pârâu cu un firicel de apă anemic, clipocind liniştitor.
Am adus cu mine şi evidenţa turistică pentru programarea celor care vor solicita, prin telefonului mobil, rezervări de camere.
Stau, aşadar, pe bancheta din spate a maşinii şi aştept apeluri telefonice din partea turiştilor din ţară, urmare a unor site-uri de prezentare, de pe net, privind posibilităţile mele de cazare.
Deşi maşina este acoperită de falnice ramuri de gorun, căldura din cabină devine sufocantă; ezit să ies din cauza ţânţarilor.
Firul de apă al pârâiaşului este atât de firav încât, pe alocuri, formează mici ochiuri de apă zglobii; în preajma acestora pietricele albe, maronii, negre, ramase pe uscat, încinse de dogoare, tânjesc după răcoarea îmbietoare a pârâiaşului cu apa împuţinată.
...Pe celălalt mal, şi astăzi, ca şi ieri, din când în când câte o maşină se năpusteşte undeva prin tufele şi ierburile înalte, pe lângă şofer fiind, de fiecare dată, şi câte o pasageră!
După o „parcare” de câteva zeci de minute, automobilele pleacă, de astă dată mai puţin grăbite!
De aici, din maşina mea, cu geamul coborât, inspir cu nesaţ aroma crudă a buruienilor fragede, însetate, totuşi, şi ele de căldura toridă a zilei. În apropiere: ţânţari, muşte-mari, albăstrii, bâzâie alene...
Câte un tril de piţigoi, apoi de mierlă mai animă firea toropită de caniculă.
La o privire mai atentă, lângă ascunzătoarea mea remarc multe victime ale acestei perioade bântuite de dogoarea necruţătoare a verii: într-un

hogaş, un vierme sfrijit, uscat de soarele torid; apoi, fire de iarbă uscată, printre care zace un fluture alb lipsit de vlagă...coji de stejar ale unui arbore ucis, tras spre cine ştie ce destinaţie, iar pe capota maşinii: trei muşte inerte...
Doar în spatele meu, la circa o sută de metri, animaţia e mare: aleargă nebuneşte autovehicule de toate felurile şi de toate culorile, grăbindu-se cine ştie unde...
Am, aşadar, trepidaţia, tumultul vieţii undeva în spate...
Încerc să mă rup de vuietul continuu al vieţii din proximitatea mea: zadarnic însă!
Mă străduiesc, apoi, să mă bucur de prilejul de a putea sta în natură, într-o relativă linişte exterioară... cu cea interioară având reale probleme.
...În ambele oglinzi retrovizoare, imaginea reflectată pare a fi de toamnă târzie: din pricina secetei prelungite, păşunea arată precum o mirişte! şi ne aflăm abia în miez de cireşar...
Un corb nevăzut croncăne undeva deasupra cupolei verzi a pădurii.
O nevăstuică se furişează clătinată către un ochi al firavului pârâiaş: agitată, ţopăind pe o piatră cenuşie, îşi înmoaie vârful ciocului în apa de argint, plonjând apoi în răcoarea ei, după care trece, în zbor razant cu parbrizul maşinii, pierzându-se sub acoperişul verde al crângului.
Sunt din nou singur...

Despre un experiment
(395)

Efectuez următorul exerciţiu psihic: închid ochii şi încerc să îmi lepăd, să îmi alung toate grijile, toate necazurile – tot ce e negru şi apăsător în forul meu interior, negândindu-mă decât la faptul că exist şi că, prin urmare, totul este... nu poate fi... decât bine!
Nicio adiere de gând, pozitiv ori negativ, nicio încrâncenare, doar

respiraţia profundă, înceată...
Am sentimentul, nemaiîncercat, că un val delicios, ameţitor, mă cuprinde şi mă înalţă, ridicându-mă ca pe un fulg.
Este o senzaţie deosebit de liniştitoare, copleşitoare, descătuşătoare, binefăcătoare!
Sentiment care, din păcate, nu ţine decât câteva secunde!
Apoi, din nou gândurile cele năpăditoare, epuizante, sufocante...

Despre medicina antică chineză
(396)

Medicul antic chinez trata omul... sănătos – pentru acesta primind remuneraţie; acel medic care se îngrijea deja de unul bolnav era considerat a fi mediocru, neprimind onorariu pentru prestaţia sa.
Ce adevăr magnific zace în acest principiu!...

Despre coarnele de cerb
(397)

Rostul schimbării (lepădării) coarnelor la cerbi, primăvara...
Fenomenul se datorează instinctului de autoapărare: coarnele pentru cerb sunt arme redutabile; iarna, posibilităţile de mişcare fiindu-i reduse, datorită nămeţilor, fără aceste vajnice arme animalul ar cădea lesne pradă duşmanului, în special lupul!
Imediat ce primăvara începe să iţească, soarele surâzând firii, taurul porneşte să îşi refacă rezervele de calorii epuizate.
Pentru aceasta, un prim pas pe această cale se realizează prin debarasarea de coarne – lest care l-ar împiedica nespus de mult în hălăduirile sale primăvăratice după hrană, prin desele păduri.

Acum, ca armă de apărare, îi este fuga: nestânjenită de podoaba grelelor coarne şi nici de omătul cel gros.
...Dar lipsa „pădurii” de pe capul cerbului durează relativ puţin: în preajma ceremonialului nupţial, la finele lui răpciune, armele – podoabe îi sunt deja recrescute: mai falnice, mai impunătoare, gata fiind de confruntare...
Şi totul s-a petrecut în doar şase luni, timp în care taurul a avut nevoie de un imens aport de calciu în organism, agonisit din diverse muguri, ierburi şi scoarţe de arbori!
Apoi lupta...
După care învingătorul se alege cu cioporul de ciute!
...Trece toamna, codrul se despoaie de culori; vine, iute, anotimpul cu o singură nuanţă şi cu recea-i mantie: cea de omăt...apoi, după vifore, geruri şi soare cu dinţi, apare triumfător, iată, floarea zăpezii: ghiocelul, având ca guler: o frunză uscată de fag!...
Iţeşte, apoi, sângele – voinicului, păştiţa, creasta cocoşului... iarba... şi frageda frunză de fag.
La finele lui florar, împreună cu ciuboţica – cucului, în inima codrului, o ciută iscă o nouă viaţă :apare un viţeluş slăbănog, roşcovan, cu pete albe...
Sub paza mamei, puiul de cerb îşi începe călătoria, înveselind natura cu salturile lui sprinţare, copilăreşti...

Despre iubiri
(398)

Nu pot, şi nu am putut nicicând să iubesc, să mă ataşez excesiv de ceva, ori de cineva, ştiind că, mai devreme, ori mai târziu se va produce ruptura, despărţirea...

Mai trist e că nici chiar pe mine însumi nu am putut, şi nu prea pot a mă iubi...
Ajung, iată, la concluzia că dobândirea de bani, de avuţii, nu merită efortul.
Cei mai mulţi, mult prea mulţi, cred că prin intermediul banilor pot face orice.
Însă asta nu ar fi o problemă...
Mai trist, şi revoltător, este faptul că aceştia sunt în stare să facă totul pentru dobândirea de bani!

Despre căderi
(399)

Cad... vertiginos, irevocabil...
Amintindu-mi de fericirile de altădată, acum, la restrişte, suferinţa devine mult prea mare...
Încerc să mă bucur de cât de mult, cât de sus m-am putut avânta, oricum bine că nu atât de sus încât impactul, revenirea la sol să devină zdrobitoare, fatală.
Nădăjduiesc!
Deocamdată cad... încă e bine...

Despre pachetul de cafea
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite…)
(400)

Primesc de la cineva un pachet de cafea cu boabe având ambalajul atât de jerpelit încât am ferma convingere că acest dar a servit, mult timp,

ca unitate de plată pentru diferite servicii.
Mă grăbesc să-l dau şi eu mai departe...

Despre greaua ascensiune
(401)

În urcuşul meu către Lumină, cu o mână îmbrăţişez Durerea, iar cu cealaltă încerc să mă ţin aproape, strâns de Dumnezeu...
De aici, din durere, îmi sorb energia, puterea necesară ridicării către El: ca păstrăvul în vârtej!

Despre tânjirea către singurătatea inimii
(402)

Am ajuns să-mi doresc ca în spaţiul meu vital să caut să mă întâlnesc cu cât mai puţine persoane şi – pe cât posibil – pentru cât mai puţin timp.
Încerc să intru în discuţie cu cât mai puţini oameni.
Mă zbat, însă, ca gândurile, mintea mea, cea buclucaşă, să nu îmi mai tulbure atât de mult inima!
Dar lupta aceasta numai uşoară nu e...

Despre umbra frunzei de mesteacăn... sau durerea Magistrului Fănuş Neagu
(403)

Atunci când un Maestru se revoltă, noi, piticii, e bine să plângem...
Răul şi urâtul care ne împresoară, fără putinţă de scăpare, în chip covârşitor, alarmant, ne este, iată, încă o dată semnalat, revelat cu glas rugător... „şi plin de suferinţi” de către un suflet sensibil, râvnitor de

frumos şi de linişte.
Respectaţi durerea, pătimirea, suferinţa fizică şi cea sufletească!
Aplecaţi-vă capul (jurnalişti!) şi vărsaţi o lacrimă empatică, alături de cea a cărui durere o exploataţi comercializând-o...

Despre „isteţii" hoţi
(404)

De ce oamenii (?) care ne conduc vieţile se află acolo, la timonă, cu toate că noi nu i-am vrut?
Aceştia se află... acolo... la cârma destinelor noastre deoarece mânia noastră încă nu s-a exteriorizat, sfărâmându-le postamentul putred şi fetid pe care aceştia s-au cocoţat, sugându-ne sângele şi luându-ne aerul.
Veşnic aceleaşi minciuni, aceiaşi oameni meschini, tupeişti, aroganţi şi perfizi, personaje care interesate fiind de o ciozvârtă, îi susţin şi îi propulsează.
...Timp în care marea gloată se miră, suferă, plânge şi se afundă pentru ca cei câţiva „isteţi" să propăşească.
Unde zace, pe care linie moartă a tras mânia poporului de nu mai iese pentru a sfărâma minciuna şi pentru a ucide vampirii şi făţărnicia?!

Despre tânjirile mele spirituale
(405)

Ce bogăţie să fii sărac!
Ce onoare să fii dispreţuit!
Ce înălţare să fii doborât!
Ce mângâiere să fii îndurerat!

...Ce mirifică ştiinţă să ai reputaţia de prost!
Mă scald în apele amare ale mâhnirilor, ispitirilor, neliniştilor, strâmtorărilor şi chinurilor sufleteşti...
Tulburat, dezolat şi îndurerat, caut să-mi statornicesc sufletul înlăuntrul său fără să mai ies, ca altădată, în găsirea de mângâieri exterioare.
Caut bucuria în suferinţa îndurată cu calm şi resemnare, savurând amarul gust al tristeţii şi al pătimirii...
Mi-e sufletul zdruncinat, tulburat de judecata altora; mă zbat să îl aduc către trăirea cea lăuntrică, resemnată, coborându-l până la nivelul nimicniciei.
Aştept, sufăr, tac şi rabd străduindu-mă ca nimic să nu mă tulbure, nimic să nu mă sperie.
Încercând să-mi ucid nesmerenia, nimic şi nimeni nu mă poate ofensa...
Propria-mi trufie şi violenţa patimilor mi-au adus uriaşe furtuni în suflet!
Încerc, de aceea, să mă păzesc de mine însumi ca de un mare duşman!
Accept dispreţul...
Doresc, sper şi sufăr...
Şi voi să pier necunoscut, căci pulbere şi nimica sunt.
Cu o ură de moarte, paşnică şi calmă, vreau să mă detest, duhoarea şi nemernicia-mi fiindu-mi permanent în faţă...
Fără dorinţe şi gânduri, tind spre lăuntrica-mi pace, ţintind Supremul Bine.
În fericita-mi solitudine, mă dărui Lui printr-o intimă, blândă unire în dragoste, uitând de tot creatul... şi chiar de mine însumi!
Mergi, suflete, spre preafericita singurătate lăuntrică, spre a te reînnoi şi înveşmânta pentru un nou tărâm, plin de bucurie, pace şi seninătate!
În trudnica-mi hălăduire pe astă-cale nu voi să am reper decât uitarea, resemnarea, indiferenţa.
Tânjesc după un prea senin cer lăuntric unde să-şi aibă sălaş desăvârşita iubire cea pură; apoi, către acea bunătate, miere a cugetului, care alungă

ranchiuna, invidia şi aversiunea.
Doresc înţelepciunea cea zămislitoare de smerenie, în locul trufiei deşarte.
Încerc să-mi alung curiozitatea făurindu-i loc intenţiei sincere, pure, curate, pentru totala lepădare de sine, despuindu-mă pe mine de mine însumi.
În adevărul nimicului meu, mă ascund spre a mă feri de ofense, nerâvnind decât la nimicul din mine, resemnat la orice supliciu care-i mai mic decât cel pe care îl merit.
Sălăşluind în nimic, îmi croiesc simplitatea şi îmi curăţ inima de rele, luându-mi ca scut nimicul spre a birui aprigele ispite.
Mă scobor în nemernicia şi josnicia mea pentru a urca spre Culmea de lumină.
Mă înec în nimic spre a mă adăposti de vijelie: neprivind nimic, nedorind nimic, neştiind nimic, adâncindu-mă în nimic spre a mă nimicnici.
...Nedorind nimic, sufletu-mi, în desăvârşita-i goliciune, trăieşte o profundă pace şi o savuroasă împăcare: totul mă mângâie, nimic nu mă mâhneşte, deoarece îmi caut dezolarea, dispreţul sinelui şi suferinţa.
În valea cu duhnitoarele băltoace în care mă scobor, adâncă-i bezna şi sălbatice-s vijeliile; şi peste tot, doar fulgere, tunete şi trăsnete.
...Dar văd Înaltul munte strălucitor, zâmbind în pace şi seninătate, sub un cer de azur, paşnic şi luminat!

Despre o peşteră...
(406)

Tai, iar şi iar, banale nume scrijelite, prin îmbrăţişări şi iubiri fără de noimă, în inima mea...
Gestul meu stârneşte dureri şi nedumeriri!
Îmi consum spaime şi nefericiri, înrăiri, uri şi furii ascunse, timp în care inima mea geme de durere, plângând cu lacrimi de sânge căzute adânc

în peştera sufletului meu.
Încerc, apoi, să urc către Lumină, îmbrăţişând Durerea.

Despre nefericita fericire
(407)

În nefericirile mele îmi caut fericirea...
Încerc să mă detaşez de orice ambiţii, să mă reîntorc la viaţa în aer liber, să iubesc, să mă apuc de o activitate creatoare.
Dar... numai uşor nu este!

Despre neprihănire
(408)

Sexualitatea – o fundătură !
O intensă preocupare sexuală duce la senzaţia de nonsens a acestei vieţi.
Neprihănirea este înălţătoare, are filon spiritual: este ziditoare.
Da, numai în neprihănire, în castitate, putem ajunge la propăşiri spirituale.

Despre marea libertate
(409)

Cea mai mare libertate este cea pe care ţi-o dă împăcarea cu moartea...
In definitiv, indiferent că te împăciuieşti ori nu cu ea, aceasta vine... e pe drum!

Dacă se întâmplă să mai crezi şi in Dumnezeu, Marea trecere nu va fi decât o schimbare, o transformare, să nădăjduim calitativă...

Despre nedumeriri ca nişte rugi (Cred în tine Doamne, ajută necredinţei mele!...) (410)

Majoritatea suferinţelor mele vin din nesaţul, din supărările şi din ignoranţele în care mă complac.
Îmi este greu să pot concepe că Dumnezeu ar avea nevoie de pătimirile mele pentru ca, prin acestea, eu să-L pot iubi mai mult!
Nu îmi pot imagina ca El să simtă satisfacţie, martor fiind la cele multe chinuri, la grelele încercări prin care îmi este dat să trec pe parcursul existenţei mele.
Cum oare pot să mă declar mulţumit cu dureroasa poveste a acestei vieţi?
Avalanşa de atrocităţi, de absurdităţi, de dureri şi de lacrimi din fiecare zi a existenţei noastre, toate acestea mă îndeamnă, în neputinţa mea, ca prin intermediul Cuvântului – de Tine lăsat – să mă adresez, în mod univoc, ţie spunându-ţi :suferinţele, păsurile, năzuinţele.
Tu ne asculţi, nu-i aşa, şi taci...
Dar, oare, zâmbeşti ori plângi?
Deoarece numele Tău înseamnă iubire, blândeţe, nu pot concepe nicio violenţă care să-şi aibă obârşia în Tine!
De ce, Doamne, lumea asta este atât de strâmb alcătuită: cei tari îi sufocă pe cei slabi luându-le puţinul pe care îl au?...
Doamne, prin gând şi prin faptă Te-am înştiinţat că exist şi că sufăr!
Rogu-Te înştiinţează-mă şi Tu că m-ai auzit!
Că ştii de biata fiinţă efemeră care vine de nu se ştie unde, fără să prea ştie cine e, pierind fără să ştie unde şi când, ducându-se nu se ştie unde...

Şi, cu toate acestea, el, omul, este fiinţa , creatura ta cea mai inteligentă şi mai optimistă de pe pământ – cununa creaţiei Tale!
...Sincer să fiu, Doamne, sunt un ...invidios!
Sunt un ranchiunos pe cei care te-au descoperit cu sinceritate şi în chip adevărat.
Eu... continui să cred fără să te fi văzut, te caut fără să te fi găsit vreodată...da, Doamne, pe Tine, cel care eşti atât de absent în lume şi, totuşi, atât de prezent în unele persoane...
În astă-lume, atât de plină de zarvă, rogu-Te Doamne, fă-Te mai bine auzit!
Invită-mă, şi pe mine, acolo unde domneşte calmul şi tăcerea.
Apoi, mă mai miră, Doamne, de ce tot trebuie să-ţi cerem de vreme ce Tu pe toate le ştii!?
Doamne!
Tu care eşti atât de puternic, de ce laşi această lume, de ce permiţi ca acest trai să fie cu atât de multe şi mari metehne, cu atâtea imperfecţiuni, cusururi?
Nu mă mai lăsa, Doamne, să îmi folosesc atât de rău libertatea pe care Tu mi-ai impus-o!
În ciuda tuturor paradoxurilor, îmi doresc să Te pot iubi, Doamne, din toată inima mea!

Despre o cetate cu uşile ferecate
(411)

Caut, cu înverşunare, prin tot ce fac, căi de acces către fiinţa mea; foarte greu, şi foarte rar, mi se întâmplă să reuşesc să dau de câte un fir călăuzitor, fir care dacă îmi este dat a-l afla, în cele din urmă, de cele mai multe ori mai rău mă încurcă.
...Mă cunosc atât de puţin!...

Doamne, nici măcar pe mine însumi nu am reuşit a mă cunoaşte, în atâtea amar de decenii!
Acum, la anii care mă împresoară, în loc să mă cătrănesc, să mă îmbufnez, ar trebui să propag căldură şi lumină din al meu soare interior... soare pe care l-am învăluit însă, de mult prea multă vreme, în pâcle de nouri denşi, cenuşii, mohorâţi.
Amărăciunile mele îmi distrug viaţa...
Fug, fug de singurătate... dar o caut!
Lumea aceasta dominată de goana după plăceri şi avuţii materiale îmi este ostilă.
Pentru un singur corp şi o singură viaţă, la ce bun această goană nebună după absurde îmbogăţiri?
Gânduri copleşitoare îmi invadează sufletul sufocându-l.
Fug de ele scriind, iar mai apoi, săvârşind mici escapade...
Adâncit în lectura scrierilor de factură spirituală, ajung la concluzia că acestea nu mă ajută cu nimic dacă nu pun în aplicaţie acele precepte prescrise aici.
Or, transpunerea în viaţă a iubirii sincere, devotate a duşmanului, precum şi întoarcerea obrazului pentru cea de-a doua palmă, mie, biet om pieritor, neputincios, mai grele îmi par decât urnirea unei stânci.

După aproape patru decenii de hălăduire prin codrii, privesc cu nelinişte la natura care geme de durere: mânjită, ciopârţită de lacome haite umane aflate într-o continuă căutare a satisfacerii unor pofte nesăţioase, obscure.
Toate cele petrecute cu mine, cu semenii mei, mă determină să fiu un om îndurerat: o cetate cu toate uşile ferecate.
Îmi trăiesc durerile pe viu şi mă amăgesc cum pot.
Să nu fiu logic, raţional, nu pot...iar pentru a putea crede într-o altă lume, logica este o barieră, ştiut fiind faptul că credinţa începe acolo unde se termină logicul, raţionalul.

Înşelătoarele dureri şi fericiri de a fi om!
...Încerc să-mi accept semenii, fără să-mi mai fac mari şi multe iluzii.
Tot căutându-mi liniştea în exterior, îmi fu dat să constat că aceasta este înşelătoare, realizând că dacă se întâmplă ca aceasta să apară totuşi, ea nu poate veni decât din interior.
Acum, în amurg, îmi dau seama că doar prin iubire sinceră puteam să-mi domolesc dezacordurile, puteam să le atenuez.
Este târziu... luminile se sting...
Ostenit şi împovărat, mă apropii de Tine, Doamne, spre a mă despovăra de neiubire!

Despre nevoia de a scrie
(412)

scriu
din nevoia de regăsire
a propriului meu suflet
din dorinţa
de a-mi materializa
gândurile
şi de a da contur
unor stări lăuntrice

scriu
probabil pentru că
vorbesc prea puţin
pentru că
prin viu grai

nu am avut cui
şi
mai ales
cum să spun
tot ce simţeam
tot ce doream
tot ce visam

scriu
pentru a mă descătuşa
pentru a-mi preciza gândirea
şi pentru trebuinţa sufletului
de a respira

prin scris
mă adun
din cioburi de lumină
şi de întuneric
dându-mi expresie
vârtejului de gânduri
care-mi cotropesc mintea

şi mai scriu
pentru că
scrisul
ca şi strigătul
sunt o uşurare

Despre un interval
(413)

Ne naştem şi murim egali...
Ceea ce îndeobşte se petrece în intervalul de timp dintre cele două momente este, de cele mai multe ori, un imens circ gratis, zadarnic (... cred în Tine Doamne, ajută necredinţei mele!).
În tot acest răstimp ne căutăm, cu osârdie, liniştea, pacea, fericirea.
Greşim însă, majoritatea, deoarece căutarea noastră este prost orientată: anume în exterior.
Or, toate aceste repere dacă pot fi găsite undeva, ele cu siguranţă doar în interiorul nostru pot fi aflate, căutările exterioare fiind pierdere de timp; şi mai uităm că în această continuă zbatere a noastră pentru a ne dobândi râvnitele idealuri, mai sus pomenite, iscăm uri şi dezacorduri pe care apoi uităm, după care ignorăm a le mai stinge, ori măcar a le domoli, cu iubirea!
Din această cauză, majoritatea avem sufletul bolnav de neiubire...

Despre repetatele căderi
(414)

mereu
ceva din viaţă
ceva din jur
ceva din sine

cade

se afundă

lunecă

picură

se prăbuşeşte

chiar şi eu

cad

recad

decad

Dar, oare nu tocmai aceasta este viata: o neîncetată cădere, urmată de continue ridicări, până când...

Despre posesiune
(415)

Posesiunea: ce amăgire!
Uităm, ori ignorăm, că nu suntem proprietari a ceea ce credem că ne aparţine.
Suntem, în realitate, doar un fel de administratori, nu şi proprietari ai avuţiilor dobândite.
Naivii de noi ne sacrificăm atâta timp şi nervi, întreaga noastră existenţă fiind preponderent destinată nebuniei agoniselii.
Şi ce dobândim?
În bună parte bunuri inutile, ori foarte puţin trebuincioase, de multe ori chiar nesănătoase.

În tot acest timp, al goanei după pricopseală, uităm de cea mai gravă dintre delăsările noastre: aceea de a nu iubi omul!

Despre desprinderea de profesiune
(416)

Mai întâi victimă a unor meschine interese politice locale, apoi a ranchiunei unei persoane conducătoare a destinelor pădurilor din zonă, ins împopoţonat cu titlu ştiinţific superior, dobândit dubios cu o lucrare minusculă, o broşură, având ca temă un abstract reper nu de silvicultură, ci de silvologie vagă, relativă (aer, vânt, căldură!), un tip bizar, veleitar, îndărătnic, necomunicativ şi pizmaş – iată-mă, aşadar, la cheremul acestor ipochimeni infatuaţi şi ingraţi, pus fiind în imposibilitatea de a-mi mai putea profesa vechea-mi activitate, după un parcurs de mai bine de 36 de ani!
O primă consecinţă a acestei nedreptăţi săvârşite asupra-mi, a fost o senzaţie de gol, de neajutorare, de neputinţă de a face ceva cu mine însumi, devenind, drept urmare, mai morocănos, mai dezamăgit, mai abătut decât am fost vreodată.
Pentru a evita căderea într-o ursuză mizantropie, caut – nădăjduind că voi şi găsi – căi de ieşire, de uitare a inechităţii comise persoanei mele de către parveniţii, picaţi în lapte şi miere, din aceste vremuri tulburi.
Trebui-va să învăţ a mă desprinde, a mă detaşa, treptat, de toate... Nu sunt, din păcate, un ins spontan care să se conducă după instincte, fiind mult prea cumpătat, prudent...
Ceea ce mă consolează, în pofida a tot ce mi s-a întâmplat, este faptul că nu am ajuns la înrăire şi la ură, la devastatoarea furie ascunsă.
În această ipostază, am ales singurătatea, pe care, iată, o savurez ca pe o sursă de fericire şi de linişte sufletească; o singurătate cu care trebuie să mă obişnuiesc, să ne obişnuim, ea constituind, în mod inevitabil, o parte esenţială a existenţei noastre...

Despre demonul amiezii
(417)

Vine o vreme când entuziasmul tinereţii începe să apună („demonul amiezii”!).
Intervine: lenea, descurajarea, dezgustul, moleşeala... semn sigur că încep să îmbătrânesc este senzaţia de inutilitate, de zădărnicie a tot ce mă împresoară.
...Toate încep să aibă doar rol evocator, de stăruire a unor nostalgii, de amintiri.
În această stare, deloc plăcută, mă aflu cam de multă vreme.
Caut soluţii de ieşire din impas amăgindu-mă cu mai noi, ori cu vechi subterfugii.
Recunosc, nu îmi prea ies... pasienţele!

Despre renunţări
(418)

Încerc să aplic învăţătura conform căreia este mai bine să dai decât să iei, să taci în loc să vorbeşti, să te izolezi în loc să te afirmi în hăţişul lumii, preferând obscuritatea în locul succesului, liniştea în locul agitaţiei, în locul protestului, mai bine resemnarea, în loc de plăcere – înfrânare.
Am spus: încerc!...

Despre o posibilitate ratată
(419)

Doritor de ordine, de trai în linişte în sânul naturii frumoase şi sănătoase, lipsit de tulburările, lăcomia şi neliniştea traiului contemporan, în alte vremuri deveneam, poate, un respectabil monah, trăitor în castitate,

exersând postul, rugăciunea, caritatea, iubirea frăţească, dăruirea de sine în deplină armonie!...

Despre căutarea unui sens
(420)

Îmi este foame, năprasnică foame, şi sete, de sens!...
Ori, pentru aceasta, pentru a-l afla, ar trebui să mă dăruiesc, să iubesc, în chip altruist, să-i acord vieţii mai multă seriozitate, să o trăiesc în mod mai profund.
Mă uit la mine, şi la semenii mei, cum fugim de necazuri, căutând să culegem doar dulcile roade ale existenţei.
Uităm, uit, că fericirea este posibilă... dacă este posibilă!... doar acceptând întregul buchet: atât trandafirii cât şi spinii!
Adevărul este că nu posed aptitudinea pentru fericire... dar, cu toate astea, ar trebui, trebuie să fiu fericit!
Omul este... dorinţa de fericire!
Neputinţa, ori refuzul, de a iubi corodează personalitatea omului.
Se pare că omul este unica vieţuitoare de pe planetă care ştie că va muri (ce tortură!)
Adeseori mă afund în tenebrele gândurilor melancolice, uitând că viaţa e precum o ceapă (!): cu cât o decojeşti mai mult, cu atât mai mult o să plângi...

Despre alte strădanii
(421)

Nemulţumit de „priorităţile” acestei vieţi, dezamăgit de luptă, de agitaţia, şi de nelinişte provocate de atingerea unor ţeluri lumeşti, atât de vane, care niciunde nu duc, tânjesc către singurătate şi linişte.

Hărţuit şi suprasolicitat, îmi caut căi de liniştire a sufletului atât de supus tensiunilor, nesiguranţei...
Încerc să nu îmi mai împrăştii mintea în lucrurile exterioare prin satisfacerea unor simţuri înşelătoare.
Doresc a mă curăţa de patimi, întorcându-mi mintea, gândul din împrăştierea sa întru liniştea cea lăuntrică.
Pentru toate astea, aş avea nevoie de mai multă credinţă, de dragoste, de tărie, de putere şi... de multă nădejde!

Despre cum aş vrea să fiu
(422)

Aş vrea să fiu: nesusceptibil, neduplicitar, fără o fărâmă de mândrie, supus şi... mai puţin agonisitor, neiubitor de sine, blând...
Dar pot eu... singur, oare?

Despre libertate şi urât
(423)

Deoarece în viaţă predomină banalul şi, de cele mai multe ori, urâtul, sunt un veşnic râvnitor la frumosul aducător de bucurii.
Dar chiar dacă mi se întâmplă să ajung în proximitatea unor bucurii, caracterul efemer, şi fragil, al acestora îmi spulberă, iute, luminişurile acestei vieţi.
Oare de ce am fost înzestraţi, ca oameni, cu atâta libertate dacă aceasta ne este nefastă?!

Despre fuga în trecut
(424)

Atunci când viitorul începe să-mi devină sumbru, mă refugiez în trecut, chiar dacă aceasta înseamnă mers înapoi!
De aici, din trecut, mă gândesc la cea mai îndepărtată ţară, poate şi cea mai frumoasă, nu ştiu...
Mă gândesc la toţi ai mei trecuţi „dincolo”:...
Ei „ştiu” deja!

Despre apetituri
(425)

Oare apetitul excesiv pentru anumite plăceri este o formă de demenţă?

Despre un scop al vieţii
(426)

Viaţa unei bune majorităţi a oamenilor derulează doar pentru a întreţine circulaţia unor alimente prin tubul digestiv şi pentru satisfacerea instinctului sexual.
Două plăceri terminate atât de... aproape!

Despre pasiuni în amurg
(427)

Dragostea de păduri, de natură, dorul de singurătate, de linişte, în codrii încărcaţi de povara anilor, mi s-a infiltrat în suflet, încet-încet, în anii copilăriei mele fragede.
Apropierea de arbori cu trunchiul având scoarţa zgrunţuroasă, adânc

brăzdată, ori cu tulpina tânără, netedă sub care pulsează seva, uimitor urcând spre înălţimi, înfruntând cu nepăsare îndărătnicia gravitaţională, foşnetul vântului prin frunzişul verde crud, triluri de păsări, ştiute ori neştiute – toate acestea m-au atras irezistibil către miracolul numit Pădure, făurindu-mi, peste ani, din această pasiune o profesie.
...Devenit silvicultor, treptat-treptat liniştea pe care o aflam în codrii copilăriei a ajuns de domeniul trecutului, ivindu-se în schimb temerile, neliniştea, îngrijorarea.
Da, întrucât, ca silvicultor, am devenit răspunzător pentru orice puiet de arbore, bolnav ori înclinat, pentru orice copac zdrelit ori furat, pentru orice picătură de sânge găsită pe litiera pădurii...
Aşadar, adio linişte!
În această ipostază nu mi-a mai fost posibil a mă înfrupta cu mirificele peisaje carpatine, devotându-mă, cu minuţiozitate, cu prea multă tensiune şi îngrijorare, timp de aproape patru decenii, administrării şi ocrotirii faunei şi florei silvestre.
...Acum, descătuşat de îndatoririle de serviciu, dintr-o dată iată-mă proiectat într-o nouă suferinţă: aceea a spaimei de timpul liber!

Despre amăgitoarele plăceri
(428)

Plăcerea care nu duce niciunde...
Cel mult ne amăgeşte simţurile creându-ne iluzia bucuriei, a fericirii.
Dorinţele – sunt tovarăşe chinuitoare ai vieţii noastre, ele vieţuiesc în solul fertil al sănătăţii fizice.
Prin tot ceea ce fac, îmi caut fericirea, bucuria de trăi: sfânta bucurie a vieţuirii...
Dar fructele plăcerii sunt negre boabe amare...
Durata de coacere a acestor... poame variază în funcţie de specia de plăcere pe care o cultivăm.

Despre depărtări
(429)

O ţară îndepărtată, cea mai îndepărtată... poate şi cea mai frumoasă: Moartea!

Despre aceste consemnări
(430)

Însemnările mele au o mare doză de tristeţe şi dezgust.
Chiar dacă dezgustul meu nu este vădit, tristeţea se revarsă...

Despre patimi şi vicii
(431)

Devenită viciu, patima neutralizează orice rezistenţă: persoana este înghiţită tot mai adânc, urmând deznădejdea, dezgustul, neliniştea.
Stresul cel mai mare vine însă din dorinţa noastră continuă de a face ceva, şi încă şi încă ceva... astfel încât, în loc să ne simplificăm traiul, ni-l complicăm tot mai rău...
Nesaţul omului este imens...
Robi ai bunurilor materiale, suntem veşnic mâhniţi, neliniştiţi: o dată pentru a nu pierde cele dobândite, apoi pentru a adăuga la cele deja agonisite.
Suntem astfel plămădiţi încât să dăm o prea mare importanţă muncii.
Ca nişte fiinţe inconştiente, strângem „comori cu sudoarea frunţii”, comori pe care în curând moliile şi rugina le vor măcina.
Nu ştim să trăim în simplitate şi înţelepciune: ar trebui să fim bogaţi în cele spirituale şi săraci în bogăţii exterioare.
În locul plăcerii pentru lucruri spirituale s-a născut plăcerea maladivă pentru agonisirea de bunuri materiale.

Da, asta fac si eu...
Pentru a reveni pe făgaşul normal al existenţei ar trebui să devenim din ce în ce mai independenţi de mirajul chivernisirii şi imperios dependenţi de râvna dobândirii celor spirituale.
În continua noastră goană după pieritoarele bunuri, suntem întinaţi de mânii, invidii, ranchiune şi mândrii.
Iubim ceea ce nu e de iubit, adică: pofta ochilor şi trufia vieţii – poftele firii pământeşti. Simplificându-ne viaţa, prin nechiverniseală, am putea hălădui prin viaţă mult mai despovăraţi şi mai liniştiţi...
Neajunsul cel mare este că ne risipim puterile, timpul, viaţa în griji de prisos, în lucruri deşarte.
...Ne măsurăm traiul cu mintea, când, de fapt, unitatea de măsură cea reală ar fi sufletul.
Da, doar sufletul...

Despre zadarnicele mele revolte
(432)

Veşnica mea indignare, generalizată, asupra mediului social în care trăiesc nu poate schimba, oricum, situaţia.
Starea aceasta însă pe mine simt că începe a mă demola!
În această postură, tot mai dese sunt tânjirile mele către solitudine, către un trai de sihastru, deşi convins sunt că nici în cea mai retrasă existenţă nu mi-aş putea abandona eu-l, atât de supraîncărcat e dezgustul meu faţă de lumea de azi, faţă de strâmba ei alcătuire.

Despre macularea copilăriei
(433)

În nesaţul voluptăţii, una din cele mai mincinoase iluzii ale vieţii, am sacrificat nepermis de mult timp şi energie pentru această amăgire nebunească, zadarnică şi călăuzitoare către panta abisului.
Observ, cu regret, cum gradul de puritate al copilăriei mele a scăzut neîncetat, odată cu adolescenţa, cu tinereţea, apoi cu maturitatea.
Candoarea copilăriei mele a fost încontinuu, până în aceste clipe, roasă, măcinată de uriaşe valuri impurificatoare, distrugătoare.
Să fug de această lume plină de atâtea surse de păcate? Cum?...
În singurătatea, pe care mi-o impun de o bună bucată de vreme, nu pot scăpa de pofte, de năzuinţe.
Aş reuşi poate doar dacă aş putea să mă desprind cu simţurile şi cu inima de dorinţe şi înclinări pătimaşe.
Dar se pare că rădăcinile sunt mult prea adânci...

Despre pieritoarele repere
(434)

La aproape şase decenii de existenţă, privind retrospectiv, îmi pare că lumea mea a dispărut.
Mă văd supravieţuitor al unor ruine care, până nu demult, erau repere, obiective tentante, incitante...

Despre cele scrise
(435)

...Curios!
În tot ce am scris până acum, am spus mai multe adevăruri despre suflet decât despre trup.
Oare îmi pasă chiar atât de puţin de acesta din urmă?

Despre bogaţi şi bogăţii
(436)

Nu mai ştiu autorul, însă multă dreptate are acesta în următoarea observaţie: „Este de-ajuns să vezi ce cap au cei cărora Dumnezeu le-a dat bani ca să-ţi dai seama cât preţ pune El pe bogăţii!"
Şi, pe bună dreptate, oamenii ajung nişte jalnice caricaturi atunci când se simt năpădiţi de bani, omenia lor diminuându-se, aceştia considerându-se, vezi Doamne, mai „isteţi" decât marea gloată a „prostimii neajunse", singura lor dovadă, incontestabilă în viziunea lor, fiind sumele, averile deţinute.
Nu am văzut deştept bogat!
Doar, şmecheri, vicleni, profitori...

Despre o întrebare
(437)

– Ce faci, Mişule?
– Mă... mişui!

Despre nevoia de a fi doi
(438)

Vrând-nevrând, instinctul sexual ne domină existenţa.
Căci ce am fi, noi oamenii, fără acest... motor al întregii noastre vieţuiri?
Am fi, desigur, neoameni... iar fiinţarea noastră fără sens, femeia, ori poate chiar bărbatul dovedindu-se fără rost.
Am ajunge iarăşi înapoi la androginism, la aceea singurătate de care însuşi Creatorul, după ce a făurit omul, s-a speriat...

Despre draperia transparentă
(439)

Moartea se ascunde după o perdea diafană!
Mulţi, majoritatea chiar, îşi întorc spatele acestei realităţi flagrante.
Eu nu pot...

Despre un haiku găsit în... curte
(440)

după furtună –
un strop de ploaie
pe sârma de-ntins rufe

Despre pasiunea pentru stilizarea scrierii
(441)

Cochetând, mulţi ani, cu haiku-ul, această chintesenţă de poezie, mi-am dobândit o anume aplecare către esenţializare, către o redare intenţionat „periată” a ideilor.
Îmi pare o barbarie să aşterni totul pe hârtie, nelăsând loc liber fanteziei celui care te citeşte.

Despre a fi temperat
(442)

Anumite moderaţii sunt mai greu aplicabile decât abstinenţele totale.
Câteva dintre ele – abstinenţe! – le practic şi eu... cu succes.
Altele, nu... Şi nici nu vreau!

Despre nevoia de desprindere
(443)

În tot ceea ce fac caut să nu mă ataşez, să fiu dezinteresat.
Da, şi pe cât posibil, fără orgolii...

Despre ce simţim la lectură
(444)

Citind, spiritul, gândirea noastră este dusă de mână de către autor, în timp ce noi avem falsa impresie că mergem ...voiniceşte, cu multă siguranţă, pe nişte cărări întortocheate, singuri, cu de la noi putere.
Câtă amăgire!

Despre cuvântul potrivit
(445)

Cu sufletu-mi în palme stau, adesea minute în şir, în faţa porţilor ferecate ale cuvintelor pentru ca să-mi iasă slovele pereche ale unei trăiri. Atunci când, într-un târziu, mi se pare că s-au ivit, le dau „binecuvântarea” pentru îndelungata lor hălăduire pe hârtie!

Despre un cârtitor
(446)

Cunoscându-mi atât de bine căderile, multele-mi meschinării mărunte, ajung de cele mai multe ori să nu mă mai accept pe mine însumi, în această împrejurare devenind trist, irascibil, cârcotaş, de nesuferit nici chiar de către apropiaţii mei.

Despre pieirea entuziasmului
(447)

Însufleţirea, motivaţiile întru a mai face ceva în viaţă îmi sunt considerabil diminuate.

La tot pasul îmi este dat să văd zădărnicia a toate câte se fac.

Apoi, văd grozăveniile care se comit din egoism, meschinăriile care sunt săvârşite în numele obştii, pentru binele ei, dar ale căror fructe sunt cu perfidie culese de către impostorii cocoţaţi în posturi cheie.

Astea-toate mă dezgustă şi mă ţin închis în cochilia-mi tot mai puţin penetrabilă.

Da, nu mai am entuziasm, ori fără de el nimic nu se poate înfăptui.

Despre necontenita zbatere pentru fericire
(448)

Fericit?
Cum poţi să fii fericit într-o lume în care există moartea?
Trebuie să fii un inconştient!
Ori un mare autoamăgitor!
Rămâne o mare artă să reuşeşti măcar să te bucuri că eşti... aşa cum eşti; însă nici această bucurie nu poate scăpa neviciată, neumbrită de zdruncinăturile traiului neguros.
Şi-atunci, pentru a ne amăgi, alergăm după bunăstarea materială: aceste irezistibile surogate de fericire.

Despre un gând ivit în plină lună a lui gustar
(449)

Primul meu gând despre pieire s-a ivit în copilăria-mi îndepărtată...
Într-un august torid, aflându-mă la scaldă cu fârtaţii, după o repriză prelungită de bălăceală în apa cristalină, pe atunci, a râului Târnava Mică, m-am gândit să mai ies pentru a mă mai bucura de soarele văratic, îmbietor.
Îndreptându-mă către malul în pantă, cu nisipul fin şi fierbinte, ceea ce am văzut nu mi-a venit să cred ochilor: în locul unduitorului lan de grâu, lăsat la intrarea în apă, s-a ivit pustia mirişte ţepoasă peste care planau câţiva corbi croncănind sinistru ca la un uriaş cadavru...
Zguduit de imagine, fără să mai aştept ca să mă zvânt, pe corpul încă ud, cu pielea ca de găină, mi-am îmbrăcat iute sumarele-mi veşminte estivale şi, nerostind nimănui nimic, copleşit de o adâncă tristeţe, m-am înapoiat acasă.
...De atunci încoace vederea oricărei mirişti, deasupra cărora aud de

fiecare dată croncănituri de nevăzuţi corbi tuciurii, îmi evocă aceeaşi senzaţie de covârşitoare, sfâşietoare melancolie funestă.

Despre călătorie ca amăgire (450)

Observ că unii oameni, după o anumită vârstă, pentru a-şi amăgi cumplita lor plictiseală, beneficiind şi de un considerabil aport de timp liber, devin fiinţe foarte doritoare de călătorii.
Acest dor de... ducă îşi trage, se pare, seva din acea nelinişte care este una din faţetele imperturbabilei morţi.
Or, atâta timp cât starea fizică mai permite, iluzoria fugă de acest inamic, prin călătorii, devine modalitatea cea mai la îndemână pentru foarte mulţi oameni.
Personal, nu îmi doresc excursii: în ţară ori în străinătate, nu vreau călătorii pe mare, nici pe calea aerului, nu râvnesc la vizite pe alte planete... vreau – aş vrea! – doar să aflu profunzimile sufletului meu, precum şi al semenilor mei, să cunosc acel univers numit om! Ale acelui om care este brutal, violent, agresiv, avid de bani şi de putere, iubitor şi ranchiunos, tandru şi nemilos, mereu neliniştit de instinctul de competitivitate.

Despre gânduri pustniceşti (451)

„Trebuie să devii sărac pentru a fi bogat, un neştiutor pentru a fi un înţelept şi slab pentru a fi puternic!”
...Doar sufletul să-ţi fie în proprietate, având în auxiliar trupul; singur sufletul: ce bogăţie!
În astă-lume, tot mai bizară, mă străduiesc să învăţ să tac, să nu mai

judec pe nimeni; nu e uşor!
Singurătatea, cu care am ales a mă împresura, mă duce cu gândul la asceză, la isihasm.
Teamă îmi este că această predilecţie a mea este, în fond, o veşnică neputinţă de adaptare la noile vremuri pidosnice. Adevărata trăire în singurătate ar cere, ştiu, pe lângă multe alte calităţi, în mod deosebit: curaj, şi smerenie; ori eu...
Eu... nu am decât încăpăţânare, îndărătnicie care nu mă poate scoate din impasul spiritual în care efectiv mă zbat. Încerc să îmi nutresc sufletul conform năzuinţelor, dar, în lume trăind, este mai mult decât anevoios.
În singurătatea mea, gem de durere la sfâşierea între Dumnezeu şi Satana: oscilez, în fiecare minut, în orice secundă, prin gând şi faptă, între cele două extreme. Viaţa lăuntrică, specifică însinguraţilor, mă atrage în chip irezistibil.
Este, fără îndoială, o mare bucurie şi mângâiere să reuşeşti să vieţuieşti în liniştea unei pustii!
Dar ce poate fi mai greu decât să trăieşti în singurătate ca pustnic?
Cu toate acestea, parcă totuşi este de preferat această viaţă dusă în singurătate decât traiul cel zgomotos, agitat, trepidant, în care prevalează efemerele plăceri.
Traiul ascetic, lumea ei severă, în care purpura regală este echivalentă cu pânza de păianjen, m-a atras dintotdeauna, fără să fi avut însă curajul de a mă alipi ei...
Departe de-aş fi de lume, mai aproape aş fi de Dumnezeu...
Îndepărtându-mă de „mângâierile" acestei lumi, m-aş învrednici de bucurie dumnezeiască; pentru ca toate astea să devină fapte aievea, ar trebui să mă lepăd de lucruri, de fiinţe, de bani.
Şi, toate astea înfăptuite, încă nu aş fi nici măcar la jumătatea drumului!

Greul cel mare ar începe odată cu strădaniile de lepădare de gândurile cele pătimaşe!...

Despre o întâlnire mult dorită (452)

în timp ce
Dumnezeu coboară

încet

foarte încet

eu
mă străduiesc
să urc

exasperant de încet

nădăjduind
să mă întâlnesc
cu El
pentru ca
mai apoi
să parcurgem
drumul împreună

Despre ultimul clopoţel (Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite) (453)

(Frunzărind jurnalul meu intim, extrag câteva crâmpeie care reflectă gândurile, frământările mele din acele timpuri îndepărtate...)

În această seară vom da serenada la profesorii care ne-au predat principalele materii de studiu.
Este un moment inedit pentru noi: eliberaţi de anumite reţineri faţă de aceştia, ne vom îndrepta, învăluiţi în noapte, cu multă voie bună şi recunoştinţă, către casele acestora.
Elevii clasei noastre, conform înţelegerii, ne prezentăm în curtea şcolii la ora fixată.
În timp ce traversez curtea înecată în beznă, nu departe de mine, de sub tinerii nuci, aud un plâns înăbuşit de fată.
Mă apropii: sunt colegii mei de clasă Ecaterina şi Marian (faţă de Ecaterina port o dragoste neîmpărtăşită de mai bine de trei ani; mă gândeam chiar că această seară va fi prilejul potrivit pentru a-i face destăinuirea...)
Ea cu faţa ascunsă la pieptul lui continuă să plângă în hohote.
La întrebarea mea de ce plânge, Katea îşi înteţeşte plânsul...
Întrebându-l apoi pe el, acesta mă linişteşte că nu e nimic grav. Cu vocea tremurândă de emoţie o întreb încă o dată pe Katea, al cărei chip nu îl văd, ce i s-a întâmplat; întrebarea mea este cauzatoare doar de cascade de plâns!
Colegul Marian mă roagă să-i las singuri.
După puţină chibzuială găsesc că este de cuviinţă să-i părăsesc, aşa că îi las în intimitatea beznei, nu fără o uşoară strângere de inimă...
Motivul plânsului Ecaterinei îl aflu peste puţin timp de la colegul Roşca, acesta istorisindu-mi ce s-a petrecut...

Unul dintre colegii noştri de clasă, amator de licori cu grade multe, văzând-o pe Katea mai apetisant îmbrăcată, a jignit-o, mai întâi verbal, apoi, la riposta acesteia, „colegul turmentat” i-a dat Katei o palmă!
Urmare acestui incident, Katea nu mai vine la serenadă; şi nici Marian!
(Ulterior, pentru agresiunea verbala şi fizică, colegul-agresor, K.Z., a fost exmatriculat, nevoit fiind să repete, la un alt liceu, clasa a XII-a...)
Noaptea toată peregrinându-ne pe la casele dascălilor, m-am gândit numai la ea.
Recunosc că mă bântuie şi o doză zdravănă de gelozie: mă gândesc la Marian, care săritor cum îl ştiu, se plimbă cu ea consolând-o sub oblăduirea nopţii.
...Poimâine avem banchetul: trebui-va măcar atunci să-mi împărtăşesc sentimentele nutrite atâta amar de vreme Katei!
În sfârşit, banchetul...
Atmosfera degajată, precum şi câteva pahare de vin mi-au exaltat spiritul.
Insist să dansez numai cu Katea, căutând să-i aflu simţirile faţă de mine.
Sunt însă descurajat de felul în care a reacţionat încă de la primele mele cuvinte; la drept vorbind, nu aş putea afirma că are o atitudine rece, dar nici prea înflăcărată nu e...
Oricum, dacă până acum nu a ştiut de natura sentimentelor ce i le port, acuma, în sfârşit, o ştie.
După ce ciocnim paharele cu profesorii, cântând „Gaudeamus”, la sfârşitul ceremonialului cutez să-i sărut obrazul, cu pielea atât de catifelată, un sărut amânat, iată, timp de trei ani!
Reacţia ei este neaşteptat de rezervată, distantă, manifestând chiar şi o uşoară iritare (!)
După acest duş rece, am mai continuat, totuşi, să dansez cu ea şi în restul nopţii, fără să mai vorbim prea multe, pare-se că destăinuirea

simţămintelor mele pentru a ei persoană, cât şi sărutul cu pricina, ne-au zăgăzuit comunicarea... prin grai!
Mă uimeşte atitudinea rezervată, aş putea spune înţelegătoare chiar a colegului Marian care, dându-şi seama de vâltoarea trăirilor mele, s-a retras, respectându-mi în tăcere frământările.
La finele banchetului, dimineaţa, în curtea liceului, îi cer permisiunea Katei de a o conduce până acasă. Vădit agitată, şi plictisită, de rugămintea mea, aceasta îmi spune:

– O, nu... lasă, poate altădată!

De ce nu acum?!
Altădată când? Peste alţi trei ani?!
Să-i fi fost, oare, jenă să o conduc acasă?
Până la urmă, pleacă cu o colegă...
După plecarea lor mă privesc într-o oglindă şi nu mă recunosc: sunt livid, tras la faţă, transfigurat şi transpirat.
Acasă mă învârt mult în pat: nu pot să adorm, sunt prea tulburat de nepăsarea ei inexplicabilă.
Cu toate acestea, nici acum, ca şi în ultimii trei ani, nu îmi pot dezlipi gândul de fiinţa ei: continuă să mă obsedeze! Au trecut, iată, ani de zbateri sufleteşti cauzate de lipsa mea de curaj de a mă face înţeles de ea, de a-mi împărtăşi pasiunea pentru ea.
Iar acum, într-un târziu, devoalându-mi natura simţămintelor, ei aproape că nici nu îi pasă!
Ori, poate, înţeles sunt, dar nu şi acceptat. Mă gândesc, zvârcolindu-mă în pat, că cel mai bine ar fi să mi-o alung din suflet, dar... sentimentele sunt mult prea copleşitoare: smulgerea acestora mă doare...
Şi, totuşi, altă soluţie nu este: uitarea, doar uitarea.
Desigur, năzuinţele ei sunt din alte categorii: am văzut-o, nu o dată, în compania unor studenţi, ori chiar a unor tineri profesori.
Natural, pe lângă aceştia eu sunt copilandru naiv, neinteresant, lipsit de farmec şi de haz.

Zilele de şcoală, serenada, banchetul - toate au trecut în amintire...
De-acum înainte nu ne vom mai întâlni, în dimineaţa fiecărei zile, majoritatea fiind colegi de clasă timp de doisprezece ani.
Nu ne vom mai mărturisi frica de o eventuală ascultare la una ori la mai multe materii la care nu ne-am pregătit, nu ne vom mai plimba în curtea şcolii cu un caiet ori cu vreo carte în mână repetând, febril, lecţiile...
Clasa se va destrăma...
Valul vieţii ne va duce departe unii de alţii, izbindu-ne de stâncile sale, punându-ne la încercare rezistenţa:

Dintre sute de catarge
Care lasã malurile,
Câte oare le vor sparge
Vânturile, valurile?

Despre dureri mai vechi sau mai noi
(454)

mă doare
timpul
şi spaţiul
lumina şi cerul
apa
frigul
şi căldura
noaptea
ziua
ploaia
şi ninsoarea

firul de iarbă
şi frunza care cade
toate mă dor
mă doare
viaţa viitoare
unde nu vor fi
dorinţe
vise
şi nici căsătorii
mă doare...
toate mă dor

Despre gânduri reprimate (455)

Mă gândesc, cutez a mă gândi, la... restul de bucurii – mi se pare prea mult să spun „fericire” – din viaţa-mi care se perindă vertiginos.
Însă, repede – repejor, caut să-mi orientez gândirea către alte ţinte...

Despre o ceapă şi doi cartofi (456)

Jurnalele mele, însumând paisprezece caiete, scrise în decursul mai multor decenii, mi-au slujit la compunerea acestor însemnări.
Însă, multe, prea multe, dintre aceste notaţii, sunt într-atât de personale încât nu pot prezenta prea mare interes pentru alţi cititori.
Acum, pentru a da totuşi o anume utilitate acestor scrieri, mă gândesc să le încredinţez focului; apoi, în cenuşa lor fierbinte să pun la copt ... o ceapă şi doi cartofi!

Despre o răscruce
(Spicuiri dintr-un maculator cu filele îngălbenite)
(457)

Profesional mă simt cum nu se poate mai mizerabil.
Sunt precum un vagon (!) de cale ferată având toate uşile şi geamurile sparte, tras pe o linie moartă, vagon în care se depozitează tot soiul de nimicuri netrebuincioase, loc în care şeful gării vine să se urineze cu o plăcere sadică: pe pereţi, pe duşumea...
Trecut fiind, de mai multă vreme, pe o poziţie restructurabilă, fără să mai primesc sarcini serioase, îmi macin nervii cu încrâncenare.
Consider că nu poate exista situaţie mai dificilă, pe tărâm profesional, decât aceea de a fi pus într-o funcţie în care să nu ai mai nimic de făcut şi nimeni să nu vorbească cu tine!...
Se mizează pe abdicarea mea benevolă.
Dar, cu riscul de a capota din punct de vedere nervos, continui să mă menţin, să rezist; îmi caut de lucru prin hârtiile nerezolvate de către colegii mei de birou, iar pe teren, aşijderi: execut lucrări infecte, lăsate de alţii în uitare (de un an, doi chiar!)
Ca soluţie de ieşire, din acest ingrat şi mizerabil impas, caut să mă distanţez de toate, în parte fiind şi nevoit, iar pe de altă parte, fiindcă numai aşa cred că am să pot merge mai departe...
Nu mai pot crede decât în progresele spirituale, celelalte aşa-zise progrese le percep ca fiind regrese.
Nu mă pot adapta la această societate grav bolnavă...
Ca să pot traversa această mocirlă, trebuie să îmi simplific cât mai mult viaţa.
În acest scop, mă zbat ca să pot să mă las, cu adevărat, în voia lui Dumnezeu.
Şi dacă voi reuşi, ce mare minune petrece-se-va atunci!

Despre un gând ca un zbor planat
(458)

Tot mai mult mă bântuie gândul plecării într-o zonă izolată, unde să vieţuiesc în chip ascetic.
Ştiu foarte bine că este imposibil să înfăptuiesc această tânjire a mea, însă gândul acestei imposibilităţi îmi face bine, fiind şi asta, până la urmă... o năzuinţă, un scop!

Despre vechiul ornic
(459)

Demolarea casei bunicilor pentru mine a echivalat cu plecarea definitivă a unei fiinţe vii, dragi.
Îmi amintesc că stăteam năuc printre molozuri şi cei câţiva pereţi, rămaşi încă integri, având în locul ferestrelor hâde dreptunghiuri goale, căscându-se neputincioase către o vară abia ivită.
Privind cu ochii minţii, peste ani mulţi, acei pereţi care mi-au adăpostit copilăria, am scris următorul haiku:

casă-n demolare –
pe albul peretelui
urma ornicului

Despre distanţe...
(460)

Distanţa, până în Rai, ori până în Iad, este aceeaşi, indiferent de locul înhumării...

Despre o afirmaţie a lui Socrate
(461)

Cândva în tinereţea mea am citit, într-un almanah, următoarea anecdotă:
Socrate întrebat fiind de către un olar ce îi recomandă să facă, să se căsătorească, ori să rămână burlac – înţeleptul îl sfătui:

– Procedează cum crezi de cuviinţă, că oricum vei regreta!

...Peste ani, personal am ales calea de mijloc: nici singur, nici căsătorit!

Despre un vis în ...reluare
(462)

La un moment dat, încep să visez un vis... visat... străvisat încât, plictisindu-mă, mă trezesc brusc.

Despre cum mă văd eu
(463)

Aceste vremuri!...
Simt tot mai mult nevoia de a mă întoarce în singurătatea propriei mele vizuine, dezamăgit fiind de ceea ce văd şi aud în lumea exterioară.
Încerc să fiu o persoană care trăieşte prin propriile ei idei şi metode, deşi am ferma convingere că numai bine nu îmi fac prin acest fel de a fi.
Sunt, practic, un „lup singuratic!..."
Am nevoie de propriul meu spaţiu şi de propria-mi intimitate; atunci când acestea îmi sunt violate, faptul în sine îmi creează frustrări şi iritări.
Nevoia de perioade de linişte, pentru a fi cu propriile mele gânduri şi vise, devine tot mai pregnantă.
Devin tot mai puţin sociabil: nu mă simt în apele mele într-o adunare

de oameni cunoscuţi, fiindu-mi aproape imposibil să mă destind; evit nunţi, botezuri, banchete... înmormântări.
De multe ori, atitudinea mea rezervată este luată drept aroganţă; dar nu este aşa: prin acest fel de a fi al meu, încerc să îmi maschez sentimentele de nesiguranţă.
Ce mult mi-ar fi plăcut traiul în vremurile de odinioară când ritmul vieţii era mai puţin tumultos!...
Prin lecturi caut să investighez necunoscutul şi să găsesc răspunsuri la misterele vieţii, deşi ştiu că „bâjbâind” în această zonă „mlăştinoasă” risc să mă afund.
Prea raţional fiind, abordez lucrurile în mod logic, creând impresia că aş fi lipsit de sentimente.
Da, sunt raţional şi foarte lucid...
Încrederea mea în alţii, de prea multe ori zdruncinată, îmi este foarte limitată.
Tendinţele mele de introvertire mă aruncă în egocentrism, încât de multe ori devin nu numai nesociabil, dar şi critic, intolerant.
...Cu toate acestea, în felul meu mă consider un sensibil, dar sentimentele mele rămân, de cele mai multe ori, reprimate.
Calităţile, atâtea câte oi mai fi având, le-am ascuns în spatele unui zid de timiditate, hălăduind, cu această încărcătură apăsătoare, pe drumul vieţii cel plin de hârtoape şi capcane.

Despre iluzia vieţuirii
(464)

Zicem că trăim!...
Dar amarnic ne înşelăm!
În fond, noi murim încet-încet, puţin câte puţin...
Născându-se, omul deja şi porneşte pe drumul pieirii, fără putinţă de

întoarcere.
Viaţa, cu toate cele ale ei, ne este dată cu împrumut: ca mâine ea trebuie dată înapoi...
Atunci când şederea prelungită îţi este, aceasta devine, după o vreme, un chin greu imaginabil!
Bătrâneţea, oricât de senină ar fi ea, este totuşi suferinţă şi trudă, nicidecum un adăpost...

Despre potolirea minţii
(465)

O bună parte a bucuriei existenţei noastre este condiţionată de cât cutează să dorească mintea!
Ideal este să vrem cât mai puţin...
Dar săracul veşnic nemulţumit este că nu are, iar bogatul neîmpăcat este de cât are!
Caut a nu mă ataşa, prea mult, de fiinţe şi de lucruri pentru ca, mai apoi, durerea să nu fie mare, copleşitoare.
Dorindu-ne cât mai puţin, ne putem ameliora stările noastre sufleteşti nefaste.

Despre vanităţi
(466)

de ce
această trufaşă goană
după bunuri
avuţii
care precum fumul

se topesc
se duc
ca de vânt spulberate
fără urme
fără umbre

tăiem păduri
scormonim în subterane
ne coborâm
în fund de mare

palate construim
şi scumpe limuzine
umblând în plăceri
şi desfrâuri

ca-ntr-o clipită
vom trece ...

şi cu cât
avea-vom mai multe
doar ura
dintre urmaşi
o vom creşte
agoniselile noastre
sporindu-le potrivnicia

încerc
să-mi caut
pacea
necopleşirea sufletului
străduindu-mă să iubesc
doar clara
şi curata conştiinţă

Despre amintirea apei
(467)

Omul în căutarea adevărului poate fi numit... om de zăpadă plecat în găsirea cauzei sale fundamentale care este apa. Înainte de a o cunoaşte, el trebuie să accepte moartea propriei sale forme, transformarea sa într-o... baltă de apă. În fond, nimic nu s-a pierdut, totul s-a transformat doar.
Dar, oare, mai poate constata asta „omul de zăpadă”, ori îşi mai aduce aminte apa de vremea când era... om de zăpadă?

căldură-n gerar –
omul de zăpadă
lac de sudoare

Despre paradoxul bucuriei
(468)

Caracterul tranzitoriu al vieţii este poate singurul fapt incontestabil: putem pune orice sub semnul întrebării, însă de faptul că vom muri, de asta nimeni nu se poate îndoi.

Da, realitatea că, la un moment dat fiecare va muri, lumea toată o ştie, însă foarte puţini o şi cred!
Din această perspectivă, orice strădanie zadarnică este; în van sunt desfătări, faime, râvne şi eforturi...
Este natural, firesc, ca bătrânii să plece: fără dispariţia lor, viaţa ar semăna cu moartea!
În esenţă, asta înseamnă viaţa: un necontenit şir de schimbări, de transformări... veniri, plecări, o perpetuă mişcare şi devenire.
Dacă, oricum, cu toţii suntem sortiţi iremediabilei pieiri, atunci, oare, nu-i mai bine ca în locul tristeţii, prisoselnice, să îmbrăţişăm bucuria, veselia!?

orăcăitul
broaştei în puţul secat –
un moş se uită

Despre firea omului
(469)

Râvnitor la plăceri şi lacom de avere, de cele mai multe ori necumpătat şi desfrânat, omul este rău din fire.
Ceea ce remarc cu stupoare este faptul că oamenii iţi iartă eşecul, insuccesele, însă niciodată nu îţi pot ierta succesul!...
Pe marea furtunoasă a tulburărilor nebune, cărora îi zicem viaţă, noi nu ştim taina rostuirii chibzuite a propriei fiinţări, fiind într-o perpetuă stare de jale, în van încercând a ne arăta, uneori, fericiţi şi împăcaţi; da, în zadar: omul este neputincios...
Singur, în miez de noapte, sub năvala gândurilor, mă plimb în jurul lacului Ursu, împresurat de arbori golaşi şi de puzderie de frunze adormite, veştede...

Din adâncul pădurii se aude un strigăt scurt, pătrunzător de pasăre de noapte: este buha cu ţipătul ei ieşit din necunoscutul întunericului ca un vaiet prelung, străpungător.

noapte de brumar –
pe lacul încremenit
tremură luna

Despre cărţi şi viaţă
(470)

Viaţa reală este, totuşi, dincolo de cărţi, deasupra de meditaţii.
De aceea, mai util mi se pare, acum, să citesc printre... rândurile vieţii decât să răsfoiesc pagini îngălbenite, umplute cu crâmpeie de trăiri de mult apuse.

Despre flori de gheaţă
(471)

Mă uit la superbele flori de gheaţă de pe geamul bucătăriei...

noapte de gerar –
flori de gheaţă strălucesc
la lumina lunii

Legat de acestea, dar îndeosebi de viaţa florilor vii, îmi vine în minte o remarcă cu semnificaţie profundă, a lui Goethe, intuind tâlcul profund al Naturii:

„Florile sunt nişte superbe hieroglife prin care Natura arată cât de mult ne iubeşte!"
Da, până şi acum când ne îngheaţă... nasul şi picioarele.

Despre mărturii ale celor neînsufleţite
(472)

Gingaşe, încântătoare realităţi, atât de comune, încât, de cele mai multe ori, nici nu le mai luăm în seamă.
Iată doar câteva...
Primăvara pomii înfloresc; tot atunci se reîntorc o mulţime de păsări călătoare... iarba creşte văzând cu ochii, iţesc galbenele păpădii, fluturii multicolori, albinele zumzăie de zor în căutarea nectarului...
Căldura verii se face tot mai simţită.
Adie zefirul...
În noapte cade o stea...
Spicul de grâu începe să devină auriu.
Rândunelele se pregătesc de plecare...
Apoi pleacă... Şi berzele, şi ele pleacă...
Frunzele devin multicolore, apoi cad în tăcere, lăsând locul liber imponderabililor fulgi de nea.
Acum e iarnă...
Pe uliţa pustie îmi iese în întâmpinare un singur om, pe care nu l-am mai văzut de un an: omul de zăpadă: tăcut, cu nasul roşu (de ger?)
Fără să-mi cer permisiunea, mă caţăr pe umerii acestuia şi, ridicându-mă în vârful picioarelor culeg de pe bolta întunecată puzderie de fulgi de nea din care formez un bulgăre imaculat şi rece.
În urma mea, aud paşi în omătul îngheţat: este... Basho care, îmi şopteşte zâmbind:

aprinde focul
îţi voi arăta ceva frumos –
un bulgăre de zăpadă

Despre dorinţe şi nedumeriri
(473)

Mintea: un car tras de cai veşnic nărăvaşi.
Mă tot întreb, şi mă frământ, oare totuşi lumea nu e alta decât eu o pot percepe?
Am mari rezerve faţă de oameni, cred doar moderat în sinceritatea şi bunătatea lor. La origine poate că am fost plămădiţi iubitori şi sinceri, trecând însă atâtea ere peste noi, am fost erodaţi de uri şi invidii, de egoism şi de avariţii, de prea multă cizelare prin cultură şi tehnică sofisticată.
Deşi aparent împreună truditori, cei mulţi zac în mizerie, foame şi disperare, timp în care câţiva – oare de cine aleşi? – se lăfăie în avuţii uriaşe, dobândite prin osteneala majorităţii amărâte.
În ciuda revoltătoarei nedreptăţi, viaţa merge înainte, cu îndoielile şi frământările noastre zadarnice. Aş vrea, încerc să caut tâlcuri noi în locul deşertăciunilor şi mizeriei lumeşti, în locul faimei şi averii, a luxului ostentativ şi a puterii, în permanenţă în vedere având efemeritatea vieţii.

Despre interminabila hoţie
(474)

Hoţia nesfârşită a celor sus-puşi, din astă-ţară, devine intolerabilă.
Şi cât de mulţi sunt, Dumnezeule, şi cu câtă seninătate îşi însuşesc sume, şi bunuri, colosale, fără să păţească nimic!

Nu e de mirare că biata ţară, cu atâţia hoţi în cârcă, sărăceşte văzând cu ochii, întâmpinând grave dificultăţi economice şi financiare.
Apoi... minciuna: a minţi a devenit o caracteristică a societăţii româneşti actuale, a cărei situaţie tinde să devină îngrijorătoare, politica – frecvent şi economia! – bazându-se pe fatidica minciună.
...În drumurile mele silvestre adeseori am întâlnit, prin cătune izolate, oameni simpli, dezarmant de sinceri şi binevoitori, săraci de-a binelea, mulţumiţi (!) însă cu foarte puţinul pe care îl aveau.
Mai nimic neavând, şi fără dorinţe, viaţa lor este – paradoxal! – senină, calmă...

Despre „nota de lucrări" a pictorului de biserici Marin Todosie (475)

Într-un mai vechi alamanah găsesc următoarea „Notă de lucrări efectuate" pentru justificarea prestaţiei executate, în anul 1831, de către pictorul Marin Todosie, în urma refacerii bisericii Sfânta Mina din Craiova.
Redau aici câteva... faze de lucrări, propuse spre decontare: veritabile bijuterii lirice, mai mult decât poezie!...
1. Am pus coadă nouă cocoşului lui Sf. Petru şi i-am îndreptat coada.
2. Am legat pe cruce pe tâlharul din dreapta şi i-am pus un deget nou.
3. Am pus o aripă Arhanghelului Gavril.
4. Am spălat-o pe servitoarea lui Caiafa şi i-am pus roşu pe obraz.
5. Am reînnoit cerul, am adăugat două stele şi am adăugat luna..
6. Am înroşit focul din Iad, am pus coadă nouă lui Lucifer şi i-am ascuţit unghiile.
7. Am reparat haina lui Sf.Anton şi i-am pus doi nasturi la anteriu.
8. Fiului lui Tobias, care călătoreşte cu îngerul Gavriil, i-am pus curea nouă la traistă.

9. Am spălat urechile măgarului lui Avesolom şi l-am potcovit.
10. Am smolit corabia lui Noe şi i-am pus un petic la fund.
11. Am albit barba lui Sf. Nicolae.
12. Am ascuţit suliţa lui Sf. Gheorghe şi am înverzit coada balaurului.
13. Am spălat rochia Sf.Maria.
14. Am pus coada diavolului de la Sfântul Marina şi am cârpit toaca.

Este cel mai frumos poem în proza pe care l-am citit vreodată!...

Despre Pământ ca un fulg de nea...
(476)

Oare ce poate fi mai greu pe lumea asta decât pământul în sine, ca glob?
..Şi, culmea, el stă (!) suspendat pe... nimic!
Dar, oare, nimicul acesta este chiar... Nimic?
Ori e „nimicul în stare de Dumnezeu”?

Despre irevocabila pereche
(477)

născându-mă
m-am căsătorit
din prima clipă cu Ea...

nu a fost alegerea mea
nici a părinţilor mei
a fost condiţia
impusă
de Cunoscutul – Necunoscut
fără de care

nu puteam
a mă ivi
în astă-lume

la începutul
convieţuirii noastre
am ignorat-o
trăind cu infatuare
ca şi cum Ea
nu ar fi existat

au trebuit decenii
ca să-mi dau seama
că nu sunt singur
că suntem
inevitabil
şi irevocabil
sortiţi împreunei hăladuiri
existenţa ei
nevoie având
organic
de fiinţa mea

mă prefăceam
că nu o cunosc
doar din viaţa altor cupluri
îmi era dat
să văd
cât de necruţător
este traiul

cu aceste
jumătăţi predestinate
devoratoare ale noastre

am priceput
că nu nepăsarea
faţă de Ea
este ieşirea din impas
ci iubirea Ei
necondiţionată

treptat
m-am resemnat
realizând că
nu sunt singur
eu fiind
deoarece Ea există
Ea fiind
întrucât eu sunt

aşa că
de la o vreme
ţinându-ne de mână
zilnic putem fi văzuţi
plimbându-ne
precum un cuplu ideal

în ultima vreme
Ea a devenit
foarte posesivă

niciunde nelăsându-mă
fără să fie
şi ea prezentă

chiar acum
observ
că de fapt
Ea este cu toată lumea
la braţ
ori ţinându-se de mână
una şi aceeaşi
în acelaşi timp

şi culmea
nimeni nu e gelos
pe această
haină
dar fidelă
universală
parteneră

Despre starea cea mizerabilă a omului
(478)

Grijile şi suferinţele plutesc ca nişte fantome în jurul meu. Imaginaţia mea explorează, trăieşte nu doar neplăcerile momentului prezent ci şi pe cele posibile, dintr-un timp mai mult sau mai puţin îndepărtat, prizonier fiind al unor îngrijorări absurde pentru fapte care, poate, nu se vor întâmpla niciodată.
Resimţindu-mi acut starea de nimicnicie, mă simt o fiinţă jalnică.

Despre simbolul echilibrului perfect
(479)

Legea echilibrului, atât de esenţială în toată creaţiunea, este perfect reprezentată prin superbul simbol Yin şi Yang: negru şi alb, fiecare având însă, câte puţin, şi din energia opusă.
În natură toate contrariile apar mereu în perechi, nimic nu rămâne izolat: fluxul şi refluxul, umbra şi lumina, ziua şi noaptea, frigul şi căldura, forţa centrifugă şi forţa centripetă, femeia şi bărbatul, durerea şi plăcerea, tinereţea şi bătrâneţea, viaţa şi moartea...
Nimic nu apare singur, toate îşi au reversul, toate sunt ”realităţi- pereche”.
Tristeţea cea sfâşietoare, vieţuieşte foarte aproape de bucurie!
Lângă multă lumină este şi multă umbra...

Despre prieteni şi prietenii
(480)

Dacă o prietenie înseamnă o legătură strânsă între parteneri egali care împărtăşesc aceleaşi opinii, idealuri şi mijloace, ei bine, atunci eu nu am prieteni.
Zicala: „Spune-mi cu cine eşti prieten ca să-ţi spun cine eşti” în cazul meu nu se aplică!
Cine sunt, totuşi?
Sunt un om fără prieteni...
Aşadar, nu sunt prieten cu nimeni; şi nimeni nu mi-e prieten.
Îmi pare că nici cu mine însumi nu mă am prea bine, nefiind prieten, prin urmare, nici chiar cu mine!

Despre o comparaţie
(481)

Între mine şi firul de iarbă constat doar două diferenţe: de culoare şi de înălţime...

Despre utilitatea plecării
(482)

Moartea este gunoierul acestei lumi...
Ea vine şi mătură, îndeobşte, tot ceea ce este învechit, nefolositor, uzat, permiţând vieţii reînnoirea.
Şi ce bine-i că ea există: Ce rost mai are traiul când cădem victimă decrepitudinii, insensibili la plăcerile la care încearcă să ne îmbie viaţa?

Despre cerul din băltoacă
(483)

Trăind în contact cu natura, într-o carieră silvică îndelungată, adeseori mi-a fost dat să-mi încânt ochii şi sufletul cu frumuseţi nespuse...
Cu toate acestea, însă, melancoliile şi îngrijorările, de tot soiul, nu au dispărut nicicând, mintea mea neeliberându-se de temeri.
Colindând singur, de cele mai multe ori, pe coclauri, prin imaşuri şi poieni, am observat floarea, iarba, vântul şi lumina, fluturele, melcul şi buburuza... zborul păsării, clipocitul apei, săritura măiastră a păstrăvului din bulboanele apelor cristaline ale muntelui, am văzut iţirea şi căderea frunzei, a acelei frunze în care mi-a fost dat să descopăr o nesfârşită lume zăvorâtă într-un spaţiu infim.
...Culorile frunzei mi-au sugerat anotimpurile, reţeaua de nervuri – căile vieţii, ale viului.

Până şi în tăcutele şi imobilele pietre am văzut divina pâlpâire, iar într-o băltoacă, unde îşi aveau locul de scaldă mistreţii, am putut vedea cel mai pur cer siniliu de primăvară, apusul apoi răsăritul soarelui, în timp ce aşteptam, pitit lângă mica fereastră a observatorului, ivirea vânatului.

Despre cicatrice
(484)

Mi-e sufletul plin de cicatricele trecutului şi de vânătăile prezentului.
Vieţii mele îi lipseşte, imperios, surâsul...
Acest puţin răgaz, numit „viaţă", trebuia să îmi ofere numai bucurie...
Eu însă am ales tristeţea.
Însă... ce reprezintă mizeriile toate care mă frământă în faţa eternităţii? Singura modalitate de a răzbi este cea de a-mi dobândi calmul, contemplarea, în locul construirii, zi de zi, a propriei mele nefericiri.

Despre trăirea interioară
(485)

Rob ai plăcerilor lumeşti, rămân mereu sclavul unor fleacuri, lăsându-mă posedat de bunuri pieritoare şi de părelnice satisfacţii. În loc să-mi iau în posesie cele dobândite, mă las posedat, înrobit de ele. Trebui-va să-mi direcţionez toată energia către trăirile interioare, spirituale; poate, în acest mod, voi putea mai bine răzbi în lumea exterioară.

Despre pasiuni
(486)

Eşecurile, mai mult ori mai puţin îndepărtate, grijile, prea multele-mi griji, trebui-vor să rămână în urmă.
Nu mai are rost să mă preocupe ce a fost odată, cândva... şi nu mai e!
Este util, necesar, să-mi alung ura, ruşinea, anxietatea – toate acestea cotropindu-mi mintea precum năpăditoarele buruieni.
Stărui prea mult imaginându-mi necazuri şi suferinţe din viitor, mă agăţ de neplăcerile, frustrările şi îndoielile care mă determină, în final, să bat pasul pe loc.
Pornind, îndeobşte, de la un mic necaz, acesta devine catalizator pentru alte mizerii de acelaşi fel, ajungând ca mintea-mi să devină o groapă de gunoi.
Până şi însemnările, efectuate decenii de-a rândul, în jurnalele mele, au devenit pricini de rememorare, cu lux de amănunt, a unor necazuri avute, neuitarea acestora, prin recitire, sporindu-mi nefericirile, amărăciunile.
Tot întreţinându-mi imaginea răului în minte, sfârşesc prin a-l aduce în preajma-mi.
Trebui-va să nu mă mai las pradă grijilor mărunte, temându-mă de năluci de mine create, să-mi păstrez echilibrul sufletesc în orice condiţii, rămânând calm şi senin în iureşul vieţii.

Despre cum se dobândeşte o patalama
(487)

Mă uit la nesătuii acestor vremuri, la cei cu morbul agonisirii cu orice preţ: pupând şi lingând, oferind plocoane pentru ca, mai apoi, să li se întoarcă „investiţia”, dau – hămesiţii – că doar nu dau din chiverniseala

lor: ei rup dintr-al meu, dintr-al tău, şi rup în mod vârtos; că doar nu degeaba au obţinut patalamaua – şperaclul şmecherului contemporan care se făleşte, atunci când e pus să împingă şi el căruţa, că el nu de aceea şi-a tocit coatele şi nervii, pe anumite bănci, pentru ca acum să mai trebuiască să gândească, ori să asude!
Aşa că, dând din ce nu-i a lor, aşteaptă amortizarea rapidă a cheltuielilor, luând cu japca, pretinzând, explicit, ori aluziv, de la marionetele şi trepăduşii cu care s-au înconjurat.
Cunosc o persoană care şi-a dobândit o diplomă de studii superioare, pompat fiind de... hectolitrii de ţuică de prune.
Mai apoi, a pupat şi un titlu ştiinţific pe banii colectaţi de lingăii şi pupătorii de tălpi şi de dosuri. Parvenitul, în loc să dovedească că, pe plan profesional îşi merită titlul, contribuind... ştiinţific la propăşirea ramurii de activitate în care cu osârdie s-a pregătit, acesta îşi foloseşte capacităţile doar în interes propriu, umilindu-i pe cei care îi ţin în cârcă, dar – mai ales – pe cei care nu îl susţin!

Despre utilul neplăcutului
(488)

Întristările, amărăciunile mele sunt precum sarea în bucate: împiedică alterarea trăirilor mele, chiar dacă le conferă un... gust amar!
Aceste necazuri, greutăţi, dureri şi melancolii mi-au scos la iveală energii latente, de undeva din străfundul sufletului meu învolburat, aducându-mi puteri şi motivaţii nebănuite.
Plăcerea, succesele – sunt superficiale, trecătoare, încetând să mai strălucească odată obţinute.
Durerea, însă, este amplă, învăluitoare, covârşitoare...

Despre revoltă şi liniştea sufletească
(489)

Ceea ce mă răvăşeşte, de cele mai multe ori, sunt crasele nedreptăţi, egoismul, seninătatea cu care unii, cocoţaţi în poziţii sociale favorabile furtului (mascat!) nesocotesc tagma din al căror sânge se nutresc.
Dar... îmi dau seama că nemulţumirile şi iritările mele nu vor face altceva decât sa mă afunde şi mai mult în mlaştina sufocantă şi rece.
Caut, mă străduiesc, să-mi dobândesc liniştea sufletească, atât: mai importantă decât toate, alături de sănătate!
Şi, indiferent de împrejurare, trebuie să-mi dobândesc şi să-mi păstrez seninătatea inimii, buna dispoziţie.

Despre pasiuni
(490)

Pasiuni, de cele mai multe ori superficiale, neimportante, îmi consumă mult timp, înfăptuirea lor fiind, în bună parte, lipsite de reale satisfacţii, practicarea lor afectându-mi, în schimb, întreaga-mi alcătuire.

Despre rostul vieţii
(491)

Doar o singură menire poate avea viaţa: anume aceea de a-l servi pe Dumnezeu, de a crede în el, în mila lui, în infinita lui dragoste; dragoste pe care, la rândul nostru, trebuie să o dăruim, în chip necondiţionat, semenilor noştri.
Suferinţele, marile neplăceri, viziunea morţii stârnesc mari temeri în sufletele noastre.
Anihilarea acestora este posibilă doar dacă ne încredinţăm, sincer şi total, Lui...

Despre zadarnica goană
(492)

În veşnica noastră aşteptare a unui mâine mai bun, prezentul ne scapă – iremediabil şi irevocabil! – alunecându-ne printre degete.
Trăim într-o permanentă goană dementă după amăgitoare bunuri materiale, a căror dobândire generează singurătate şi uitare de dragoste, alungarea aspiraţiilor către spiritualitate.
În dulcea oază a căminului comunicarea agonizează... nu se mai vorbeşte, se stă la televizor, ori în faţa computerului!
Se vorbeşte, se comunică, în schimb, în chip exagerat, demenţial, la telefoane de toate soiurile, pe internet, fugind de realitatea palpabilă.
În pofida înlesnirilor oferite de extraordinarele modalităţi de comunicare interumană, singurătatea ne împresoară, ne închidem în noi înşine...
În chip bizar, cu cât ne creşte bunăstarea, cu atât devenim mai nefericiţi: alergăm, scotocim după material, uitând în schimb de propriul nostru suflet, cel atât de crunt lovit de noile tehnologii năpăditoare a tot ce înseamnă natural, firesc, gingaş...
Uităm să ne aplecăm undeva la propria noastră inimă, ignorându-ne sufletul care palpită în noi. Alergăm să cunoaştem lumea, marile oraşe, rămânând necunoscuţi nouă înşine.
Uităm că, în definitiv, toţi suntem egali în oceanul vieţii, că a da nu înseamnă să primeşti, neapărat, ceva în schimb.
Uităm că nimeni şi nimic nu ne aparţine cu adevărat, în final toţi rămânând singuri în faţa eternităţii.

Despre pacea pierdută
(493)

Singura modalitate de comunicare cu Dumnezeu este Tăcerea („...Dumnezeu sună rar, cu taxă inversă şi, de obicei, nu scoate niciun cuvânt!").

Încerc să nu-l mai caut, ci doar să-l trăiesc... în străfundul sufletului meu. Şi pentru a-l auzi mai bine, privesc cerul, ascult vântul...

Mă străduiesc să îmi găsesc pacea pierdută, speranţa.

Rămân uimit atunci când realizez cât de mult m-am îndepărtat de simplitatea acelor zile când, copil fiind, mă pierdeam printre pomii dealului satului natal: oază de linişte şi de verdeaţă, mirific loc de reverii perpetue.

Aici am ascultat, fermecat, freamătul vântului, cântecul privighetorii, croncănitul corbului, am privit înfiorat fulgerul şi curcubeul, norii şi apusul sângeriu al soarelui, stelele căzătoare!...

firul de iarbă
strivit de un bolovan –
caută lumina

Despre linişte şi neataşare
(494)

Vreau să uit de preocupările de fiecare zi, să-mi alung grijile şi temerile, să nu mă las dominat de pasiuni şi dorinţe.

Doresc să-mi eliberez mintea de atâtea zădărnicii obositoare, această minte devenită receptacul pentru praful, cenuşa, zdrenţele şi gunoiul acestei lumi.

...Să uit... să fac în aşa fel încât mintea mea să rămână liniştită, calmă, să nu mai fiu robul câtorva pasiuni ale mele

Uşoare ar fi toate, desigur, de înfăptuit, dar nu aici, în vârtejul demenţial al acestei lumi.
Da... să caut să nu mă ataşez de nimic!

Despre iubire şi iertare
(495)

În istoria spirituală a omenirii se remarcă trei momente cruciale, şi anume:
– se naşte Isus Hristos;
– se sacrifică, El-Mântuitorul, pentru izbăvirea omenirii;
– după trei zile de la moarte, reînvie.
...Isus vine, se întrupează pentru a ne aduce, definitiv, un subtil liant interuman, anume triada: credinţă, iubire şi iertare.
Omul, pentru a avea cu adevărat credinţă, trebuie să deţină o mare încredere, nu atât într-o putere supranaturală cât, mai ales, în propria-i persoană!
Căci, fără încredere şi optimism, mobilizarea rezervelor, a forţelor fizice şi spirituale, orice acţiune a noastră devine inutilă...
Scepticismul, neîncrederea, demobilizează, anihilează orice avânt, ducând sigur la eşec!
Şi asta o spun din experienţă proprie...
Iubirea, iubirea îmseamnă legătură spirituală, ea fiind o uriaşă forţă de coeziune a lumii, sub toate aspectele ei!
În opoziţie cu aceasta, ura vine şi spulberă totul; tot ce înseamnă apropiere, legătură, comuniune în tot Universul: în macro şi în microcosmos, în toate elementele componente ale acestora.
Da, iubirea este uriaşa energie care uneşte totul, în mod necondiţionat.
Iubirea şi iertarea: fără de ele existenţa devine chin, zadarnică trudă, iad...

În opoziţie cu acestea, ura este devastatoare, pârjolitoare; ea nu poate ajunge la ţintă doar dacă răvăşeşte, muşcă şi-l zguduie pe cel care o nutreşte. Dacă aceasta, ura, este distructivă, iubirea, in schimb, este constructivă, tămăduitoare.
Apoi, blândeţea... o calitate pe care o admir atât de mult atunci când mi se întâmplă să o întâlnesc, e drept... foarte rar, tot mai rar!

Despre un nou făgaş
(496)

Banul şi stresul au ajuns tiranii zilei...
Nu avem timp unii faţă de alţii, nu ne iubim în chip sincer, adevărat, comunicarea noastră este superficială, săracă, lipsită de încărcătura afectivă.
Ne plângem de neajunsurile acestei lumi, uitând că, mai întâi, va trebui schimbată lumea gândurilor noastre, abia după aceea lumea în care trăim.
Ne trebuie atât de puţin ca să fim fericiţi! Avem nevoie doar de puţină bucurie şi mângâiere...
Personal mă lupt să nu las răul, zgura, să să mi se scoboare în inimă.
Nu mai vreau iritări, îndoieli, temeri...
Îndoielile mi-au alimentat nefericirile; încerc acum să le opun speranţa şi credinţa, să-mi purific mintea de ură, să cred, să sper... să-mi elimin din minte orice gând de nefericire, fixându-mi ca repere: iubirea, înţelegerea, pacea sufletească.

Despre dragostea de cuvinte
(497)

...Eram în clasa a şasea.
Îndeletnicirea mea de bază, în timpul meu liber, era cea de fervent vizitator al celor două biblioteci din micuţa mea urbe natală.

Într-una din zile, aflându-mă în biblioteca şcolii, foarte bine dotată pe atunci, scotocind pe rafturile uşor curbate de greutatea cărţilor, la un moment dat privirile îmi fură acaparate de o impunătoare carte, ieşind în evidenţă printre celelalte tomuri de format obişnuit.
Am luat cartea de pe etajeră citindu-i cu interes titlul: Dicţionarul explicativ al limbii române!
Având acest volum falnic în mână, apoi frunzărindu-l, am rămas stupefiat: aşadar în această carte se aflau pitite cuvintele, toate, ale căror înţeles mi-au dat de furcă de atâtea ori!
Răsfoind volumul, pe loc m-am îndrăgostit de cuvinte, din această dragoste născându-se, mai tâziu, poeme...

Despre resemnare
(498)

Mă supără mersul lumii...
Dar cum nu am posibilităţi de a-l îndrepta, încerc să-mi orientez voia mea după mersul acesteia.
...Şi nu îmi este uşor!

Despre un rol
(499)

Da... cred tot mai mult că sunt un actor într-o dramă aleasă de către Marele Regizor.
Menirea mea una: aceea de a-mi juca rolul cât mai bine.
Atât!...

Despre libertatea rău înţeleasă
(500)

Întotdeauna am năzuit către frumos, către poezie, căutând liniştea, natura.
Repede, mult prea repede, însă, viaţa mi-a retezat aripile prezentându-mi prea multă urâţenie, minciună, egoism şi nepăsare.
Am constatat, mult prea devreme, că omul este o fiinţă fariseică, şireată, nesinceră, chiar dacă nu întotdeauna în chip voit.
Nu... nu suntem ceea ce vrem să părem a fi: nici eu, nici tu...
Îndrăgostindu-mă de cărţi, nici aici nu am găsit sinceritatea la care am râvnit.
Îmi vine în minte cu cât entuziasm am citit primele rânduri ale Confesiunilor lui Rousseau: „Iată singurul portret de om, zugrăvit întru totul după natură şi în întregul său adevăr, care există şi care, probabil, va exista vreodată...
Alcătuiesc o lucrare cum n-a mai fost alta la fel şi a cărei înfăptuire nu va avea imitator.
Vreau să înfăţişez semenilor mei un om în tot adevărul firii lui: şi omul acela voi fi eu."
Aceste rânduri introductive atât de mult m-au entuziasmat încât m-am îndrăgostit, definitiv, de literatura confesivă.
Ulterior mi-am dat seama că, mai ales în acest gen de scrieri, autorii nu pot fi întru totul sinceri, deschişi!
Odată cu trecerea anilor, nemulţumirile mele faţă de mine, precum şi faţă de semenii mei s-au intensificat.
...Apoi, am căutat bucurii ca nişte refugii!
Acum, în amurg, constat că am fost dăruiţi cu prea multă libertate, pe care noi, oamenii, am transformat-o în tragedie...

Coperta şi tehnoredactarea: Rodica Simu

Cules: martie 2009. Bun de tipar: iulie 2009
Apărut: 2009
Editura Nigredo, Arad

Tipar executat la tipografia Poudique, Arad
Telefon: 0257 280 167

Pădurea – o vagă amintire a unui rai defunct, un dar făcut de Dumnezeu omului, aceluia care, neascultându-i porunca, a fost izgonit din paradisul pentru el făurit, fiinţa numită om refugiindu-se în sânul naturii, unicul loc care mai păstrează crâmpeie din bucuriile edenice, paradiziace, locul în care dacă intri eşti cel mai aproape de Atot-Creatorul.

Când spui pădure nu se poate să nu te gândeşti la:

– muzicalitate (foşnetul de frunze, susur de izvoare, cântec de păsări);

– animare (vieţuitoarele pădurii, însemnând vitalitate, freamătul vieţii);

– liniştea, caracteristica esenţială a pădurii; această linişte însă nu este... linişte, ci liniştire: un fond sonor calm, fără nimic ţipător, supărător, violent, doar armonie odihnitoare, plăcută, râvnită de sufletul omului.

Astăzi, din păcate, ai noştri codrii trosnesc sub lamele motoferăstraielor ucigătoare de arbori în folosul a doar câţiva oameni, bine cramponaţi de inima tăcutei păduri.

Cad victimă milioane de arbori, distrugându-se superbe peisaje, adăposturi de păsări şi animale, prăpădindu-se izvoare de mirifice pâraie şoptitoare de vechi poveşti silvestre.

...Şi armata de silvicultori consimte, tace: doar pentru a mai dobândi, încă şi încă, nişte bani murdari, amăgitori.

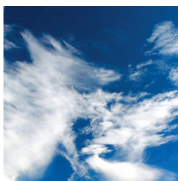
*
* *

O cruntă, dureroasă chiar, necesitate de a mă exprima m-a determinat, din copilărie încă, să doresc aprig, cu încrâncenare, din răsputeri, să încep să mă exteriorizez scriind. Odată cu trecerea vremii, mi-am dat seama că existenţa mea, a noastră, se scaldă într-un mare inexprimabil, într-un iureş de inefabil.

Este o imensă reuşită dacă poţi măcar să ajungi în preajma gândurilor, a sentimentelor, putând face doar aluzii la ceea ce ţi se întâmplă. Atât.

Mihail Bica

(Nori în derivă)

ISBN: 978-973–88705–1–2